د پوهنې وزارت

د تعلیمي نصاب د پراختیا، د ښوونکو د روزنې او د ساینس د مرکز معینیت
د تعلیمي نصاب د پراختیا او درسي کتابونو د تالیف لوی ریاست

تفسیر شریف

دولسم ټولگی

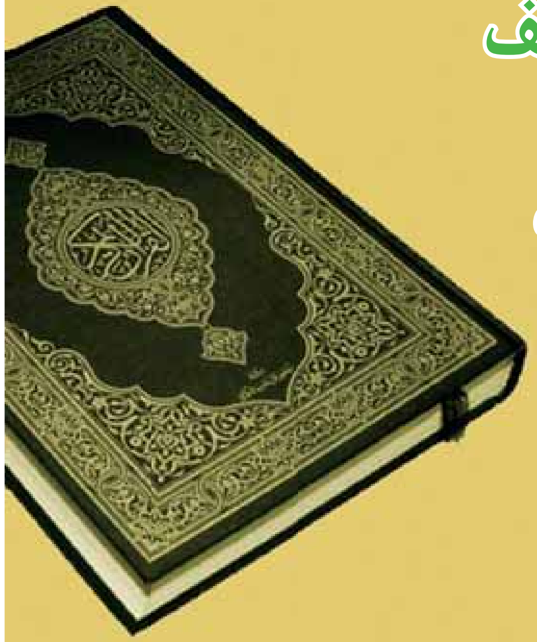

د چاپ کال: ۱۳۹۰ هـ . ش

تفسیر شریف - دولسم ټولگی

درسي کتابونه د پوهنې په وزارت پورې اړه لري په بازار کې یې اخیستنه او خرڅونه په کلکه منع ده. له سرغړونکو سره قانوني چلن کیږي.

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوهنې وزارت
د تعلیمي نصاب د پراختیا، د ښوونکو
د روزنې او د ساینس د مرکز معینیت
د تعلیمي نصاب د پراختیا او درسي
کتابونو د تالیف لوی ریاست

تفسیر شریف

دولسم ټولګی

د چاپ کال: ۱۳۹۰ هـ. ش.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکوالان

- دکتور فضل الهادی وزين
- فضل الله نيازی

علمي او مسلکي ايډيټ

- محمد عارف لودين
- محمدآصف کوچي

د ژبې ايډيټ

- محمد قاسم هيله من

ديني، سياسي او کلتوري کميټه

- مولوی قيام الدين کشاف
- دکتور عبدالصبور فخري

د څارنې کميټه

- دکتور اسدالله محقق د تعليمي نصاب د پراختيا، د ښوونکو د روزنې او د ساينس مرکز معين
- دکتور شېر علي ظريفي د تعليمي نصاب د پراختيا د پروژې مسؤول
- د سرمؤلف مرستيال عبدالظاهر گلستاني د تعليمي نصاب د پراختيا او درسي کتابونو د تاليف لوی رئيس

طرح او ډيزاين

عنايت الله غفاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

ملي سرود

دا وطن افغانستان دی — دا عزت د هر افغان دی
کور د سولې کور د توري — هر بچی یې قهرمان دی
دا وطن د ټولو کور دی — د بلوڅو د ازبکو
د پښتون او هزاره وو — د ترکمنو د تاجکو
ورسره عرب، ګوجر دي — پامیریان، نورستانیان
براهوي دي، قزلباش دي — هم ایماق، هم پشه یان
دا هیواد به تل ځلیږي — لکه لمر پر شنه آسمان
په سینه کې د آسیا به — لکه زړه وي جاویدان
نوم د حق مودی رهبر — وایو الله اکبر وایو الله اکبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

د پوهنې د وزیر پیغام

گرانو ښوونکو او زده کوونکو،

ښوونه او روزنه د هر هېواد د پراختیا او پرمختگ بنسټ جوړوي. تعلیمي نصاب د ښوونې او روزنې مهم توکی دی چې د معاصر علمي پرمختگ او ټولنې د اړتیاوو له مخې رامنځته کېږي. څرگنده ده چې علمي پرمختگ او ټولنیزې اړتیاوې تل د بدلون په حال کې وي. له دې امله لازمه ده چې تعلیمي نصاب هم علمي او رغنده انکشاف ومومي. البته نه ښایي چې تعلیمي نصاب د سیاسي بدلونونو او د اشخاصو د نظریو او هیلو تابع شي.

دا کتاب چې نن ستاسو په لاس کې دی، پر همدې ارزښتونو چمتو او ترتیب شوی دی. علمي گټورې موضوعگانې پکې زیاتې شوې دي. د زده کړې په بهیر کې د زده کوونکو فعال ساتل د تدریسي پلان برخه گرځېدلې ده.

هیله من یم دا کتاب له لارښوونو او تعلیمي پلان سره سم د فعالې زده کړې د میتودونو د کارولو له لارې تدریس شي او د زده کوونکو میندې او پلرونه هم د خپلو لوڼو او زامنو په باکیفیته ښوونه او روزنه کې پرله پسې گډه مرسته وکړي چې د پوهنې د نظام هیلې ترسره شي او زده کوونکو او هېواد ته ښې بریاوې ور په برخه کړي.

پر دې ټکي پوره باور لرم چې زموږ گران ښوونکي د تعلیمي نصاب په رغنده پلي کولو کې خپل مسؤولیت په ریښتوني توگه سرته رسوي.

د پوهنې وزارت تل زیار کاږي چې د پوهنې تعلیمي نصاب د اسلام د سپېڅلي دین له بنسټونو، د وطن دوستی د پاک حس په ساتلو او علمي معیارونو سره سم د ټولنې د څرگندو اړتیاوو له مخې پراختیا ومومي.

په دې ډگر کې د هېواد له ټولو علمي شخصیتونو، د ښوونې او روزنې له پوهانو او د زده کوونکو له میندو او پلرونو څخه هیله لرم چې د خپلو نظریو او رغنده وړاندیزونو له لارې زموږ له مؤلفانو سره د درسي کتابونو په لا ښه تألیف کې مرسته وکړي.

له ټولو هغو پوهانو څخه چې د دې کتاب په چمتو کولو او ترتیب کې یې مرسته کړې، له ملي او نړیوالو درنو مؤسسو، او نورو ملگرو هېوادونو څخه چې د نوي تعلیمي نصاب په چمتو کولو او تدوین او د درسي کتابونو په چاپ او وېش کې یې مرسته کړې ده، مننه او درناوی کوم.

ومن الله التوفیق

فاروق وردگ

د افغانستان د اسلامي جمهوریت د پوهنې وزیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرليکونه

لومړی لوست: قرآن کريم د رڼا په لور هدايت ۱
دويم لوست: د تېر لوست پاتې برخه ۷
دريم لوست: د شورا ارزښت.. ۱۱
څلورم لوست: د تېر لوست پاتې برخه ۱۵
پنځم لوست: د انبياوو مقام.. ۱۹
شپږم لوست: د تېر لوست پاتې برخه.. ۲۲
اووم لوست: اسلام غوره دين دی.. ۲۸
اتم لوست: د تېر لوست پاتې برخه ۳۲
نهم لوست: په آخرت ايمان او پر ژوند يې اغيز.. ۳۸
لسم لوست: د تېر لوست پاتې برخه.. ٤۱
يوولسم لوست: په دين کې اعتدال (منځلاريتوب) ٤٦
دولسم لوست: د تېر لوست پاتې برخه ۵۰
ديارلسم لوست: ګټوره سوداګري.. ۵۸
څوارلسم لوست: د ديني زده کړې ارزښت ٦٤

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځلسم لوست: د ديني شعائرو تعظيم او درناوی..۶۹

شپاړسم لوست: دتېر لوست پاتې برخه..۷۳

اوولسم لوست: ټولنيز عدالت د قرآن په رڼا کې..۷۷

اته لسم لوست: د تېر لوست پاتې برخه..۸۲

نولسم لوست: د انسان د وينو تويولو حرمت ۸۸

شلم لوست: د تېر لوست پاتې برخه...۹۲

يو ويشتم لوست: د خلکو په شتمنيو د تيري حرمت ۹۶

دوه ويشتم لوست: ګډ ژوندون او خواخوږي...۱۰۲

درويشتم لوست: په قرآن کريم کې نمونه ځوانان ۱۰۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی لوست

قرآن کریم د رڼا په لور هدایت

قال الله تعالی: ﴿الر كِتَابٌ أَنزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ۞ اللَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَوَيْلٌ لِلْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ۞﴾ [ابراهیم:۱-۲]

د کلمو معنا

الر: الف، لام، را- په دې آيت کې د مقطعه تورو له جملې څخه دي چې په معنا او تفسير يې پرته له الله تعالی او د هغه له پيغمبرﷺ څخه بل هيڅوك نه پوهېږي.

كِتَابٌ:	قرآن.
لِتُخْرِجَ:	چې وباسې ته.
الظُّلُمَاتِ:	د ظلمه جمع ده، تيارې.
النُّورِ:	رڼا.
الْعَزِيزِ:	غالب، د الله له مبارکو نومونو څخه يو نوم دی.
الْحَمِيدِ:	ستايل شوی،د الله له مبارکو نومونو څخه يو نوم دی.
وَيْلٌ:	هلاکت، افسوس، د دوزخ په ښخ کې يوه کنده ده.

ژباړه

(الـ ل ـ ر) ای پيغمبره! دا يو کتاب دی چې موږ ستا لورې ته نازل کړی دی چې ته پرې خلك د هغوی د رب په مرسته له تيارو څخه د رڼا په لور چې د برلاسي او ستايل شوي رب ليار ده راوباسې.

الله هغه ذات دی چې د آسمانونو او ځمکې د ټولو هستيو څښتن دی. او سخت عذاب او هلاکت د کافرانو په برخه دی.

تفسير

د آيتونو شرح او څېړنه

د دې لوست مبارك آيتونه د (ابراهيم) سورت لومړني آيتونه دي چې مدينې منورې ته له هجرت د مخه په مکه معظمه کې نازل شوي دي. د دې سورت لومړنی آيت په (الر)

(c) ketabton.com: The Digital Library

يعني درې تورو (الف، لام، را) پیل شوی دی. دا ډول توري په قرآن عظیم الشان کې د مقطعه، یعني له یو بل نه بیل او جلا تورو په نامه یادیږي. د قرآن عظیم الشان نهه ویشت سورتونه په دغو تورو پیل شوي دي.

مفسرین د دغو تورو د معنا په هکله بیل، بیل او متفاوت نظرونه لري،[1] خو د دغو تورو حقیقي معنا او په دغو تورو د قرآن عظیم الشان د ځینو سورتونو د پیلېدو اسرار یوازې الله تعالی او د هغه رسول علیه السلام ته معلوم دي او موږ نشو کولای په یقین سره د دې تورو د معنا او مفهوم په اړه څه ووایو.

په مبارک آیت کې له کتاب څخه مراد قرآن مجید دی. (کتاب) د قرآن عظیم الشان له نومونو څخه دی چې په ګڼ شمیرآیتونو کې په دې معنا یاد شوی دی. په نکره صیغې سره د (کتاب) لفظ کارول د دې مبارک کتاب په اوچت مقام او لوړې مرتبې دلالت کوي.

د کتاب د نازلېدو معنا دا ده چې قرآن عظیم الشان د الله له لوري د جبرایل ﷺ په واسطه د دنیا د اسمان له (بیت العزة) نه په پیغمبر ﷺ باندې نازل شو.

له تیارو نه د رڼا په لور د خلکو را ایستل د پیغمبر ﷺ د رسالت او بعثت ستر هدف دی . د تیارې لفظ له کفر، جهل، شرک، بدعت او نورو ټولو اعتقادي او عملي مفاسدو او انحرافاتو څخه استعاره ده. د **(ناس)**: کلمه په عربي ژبه کې د خلکو په معنا ده. د (ال) راتلل د دغې کلمې په سر کې د انسان په مطلق جنس دلالت کوي، د هرې زمانې او هر ځای انسانانو ته شاملیږي چې د خدای ﷻ د وروستني پیغمبر په حیث د رسول الله ﷺ په عالمیت، او د هغه مبارک د رسالت په تل پاتې کېدو او د وروستني کتاب په حیث د قرآن عظیم الشان په عالمیت، عمومیت او همېشه والي دلالت کوي.

د (نور) کلمه له ایمان، توحید، اسلام، د پیغمبر ﷺ له سنتو او ټولو اعتقادي او عملي فضایلو او ښېګڼو څخه استعاره ده. دلته د تیارو او ظلمونو لپاره د جمعي لفظ (الظلمات) تیارې، او د رڼا لپاره مفرد لفظ (النور) کارول شوی دی؛ ځکه کفر ډېر انواع او طریقې لري، خو د ایمان لاره یعني د الله تعالی او اسلام لاره یوه ده.

---

[1] – د امام بیضاوي انوار التنزیل تفسیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ﴿بِإِذْنِ رَبِّهِمْ﴾ عبارت په دې دلالت کوي چې له تیارو، شرک او اعتقادي او عملي مفاسدو څخه د خلکو را ایستل د قرآن او د پیغمبرﷺ د لارښوونو په وسیله، د الله تعالی په امر او ارادې سره ترسره کیږي. لکه څرنګه چې د ﴿إِلَى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ﴾ له مبارکې جملې څخه څرګندیږي. د اللهﷻ له لارې نه مقصد د الله تعالی دین، شریعت او الهي سنن دي. د آیت پای په دوو صفتونو(العزیز) یعني غالب، او(الحمید) یعني د ټولو مخلوقاتو په ژبه ستایل شوي، سره شوي ده، چې په دې کې د کفارو لپاره یو ډول ډار (انذار) او یادونه (تذکیر) ده ترڅو کفار پرکفر او عملي مفاسدو باندې له اصرار څخه لاس واخلي.

د لوست د دویم آیت لومړنی برخه پر ټوله هستی او کایناتو یعني اسمانونو او ځمکې باندې د الله تعالی د مالکیت او مطلق قدرت څرګندونه کوي. د آیت په دویمه برخه کې د کافرانو لپاره تهدید او سخت وعید دی، چې پر کفر باندې د استمرار په حالت کې به سخت عذاب د دوی په انتظار کې وي. د نکرې صیغې کارول د (ویل)، (عذاب) او (شدید) په کلماتو کې د عربي ژبې د اسلوب او دستور له نظره د عذاب په شدت او سختی دلالت کوي چې د کفارو لپاره تیار شوی دی.

دآیتونو لنډ مفهوم

د پورتنیو مبارکو آیتونو اجمالي مفهوم دا دی چې الله تعالی په دغو دوو مبارکو آیتونوکې د قرآن عظمت ته په اشارې سره په روان او څرګند اسلوب سره د قرآن کریم د نازلېدو او د پیغمبرﷺ د بعثت موخه، د کفرله تیارو نه د خلکو را ایستل او له اعتقادي انحرافاتو او عملي مفاسدو نه د ایمان او اسلام د رڼا په لور راتلل ښودلي دي او پر هستی اوکایناتو باندې د عزیز او حمید ذات بشپړې غلبې ته په اشارې سره یې کافران پرکفر د اصرار اوسرغړونې له خطرناکو پایلو څخه ویرولي دي.

د قرآنکریم ځانګړتیاوې

۱ - قرآن د هدایت او لارښوونې کتاب

څرنګه چې په پورتنیو آیتونو کې یادونه وشوه چې الله تعالی قرآن نازل کړ، ترڅو پیغمبرﷺ خلک له تورو تیارو نه راوباسي او د رڼا په لور ورته لارښوونه وکړي. دا د دې څرګندونه کوي چې قرآن د هدایت او لارښوونې کتاب دی. په قرآن عظیم الشان

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې داسې ډېر آيتونه شته چې په هغو کې قرآن ته هدايت ويل شوی دی. نوموړي آيتونه د پورتني آيت شرح او تفسيرکوي؛ ځکه چې د قرآن ښه او غوره تفسيرونکی پخپله قرآن دی. مثلاً: په لاندينيو مبارکو آيتونو کې غور او دقت وکړئ:

﴿ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِلْمُتَّقِينَ﴾ [البقرة:۲] **ژباړه:** دا د الله کتاب دی، هيڅ شک پکې نشته، پرهيزگارانو ته لارښوونکی دی. ﴿هَذَا بَيَانٌ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ لِلْمُتَّقِينَ﴾ [آل عمران:۱۳۸] **ژباړه:**دا قرآن د عامو خلکو لپاره بيان او د پرهيزگارانو لپاره هدايت او پند دی. ﴿وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَى لِلْمُسْلِمِينَ﴾ [النحل:۸۹]

ژباړه: او موږ داسې کتاب پرتا نازل کړی دی چې هر څه يې پوره بيان کړي او د مسلمانانو لپاره هدايت، رحمت او د خوښۍ زيری دی.

د پام وړ ده چې د هدايت لفظ په قرآن کريم کې کله د ارشاد او لارښوونې په معنا او کله هم د توفيق په معنا کارول کيږي.

۲ - قرآن نړيوال او تلپاتې کتاب

قرآن کريم کې د (هدايت) د کلمې معنا کارولو ته په پام او په مختلفو مواضعوکې د قرآن مجيد د آيتونو سياق او مفهوم ته په کتلو سره، پرته له شکه دا څرگنديږي چې قرآن کريم د هغو کسانو لپاره د هدايت او لارښوونې کتاب دی چې ايمان يې پرې راوړی دی او د هغه د تعليماتو او ژغورونکو قوانينو له خوږې سرچينې څخه يې گټه پورته کړې ده، خو په دې کې هم شک نشته چې د قرآن دعوت او خطاب عام او نړيوال دی؛ ټول بشريت ته په هرځای او هروخت کې متوجه دی او په يوې ځانگړې ډلې او يا خاصو خلکو پورې اړه نه لري.

د مثال په توگه: په لاندينيو آيتونو کې قرآن کريم د ټولو خلکو لپاره هدايت بلل شوی دی:

الف: ﴿شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ﴾ [البقرة: ۱۸۵].

ژباړه: روژه هغه مياشت ده چې په دې کې هغه قرآن نازل شوی دی چې د خلکو لپاره له سره تر پايه هدايت دی او داسې څرگندې لارښوونې په کې دي چې د سمې لارې ښوونکې او د حق او باطل يوله بله په ډاگه بېلوونکې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ب: ﴿تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا﴾ [الفرقان:۱] **ژباړه:** ډېر لوړ او برکتناك دی هغه ذات چې پرېکړه کوونکی قرآن يې پر خپل بنده (محمد) نازل کړی تر څو د ټولو خلکو لپاره ډاروونکی وي.

ج: ﴿إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ﴾[ص:۸۷] **ژباړه:** قرآن پرته له دې، چې د ټول عالم لپاره پند وي، بل څه نه دی.

د قرآن عظيم الشان د عالميت بل دليل د خاتم الانبيا حضرت محمدﷺ نړيوال او تلپاتې رسالت دی چې دا کتاب پرې نازل شوی دی، ځکه نبوت اوقرآن دوه نه بېليدونکي شيان دي او يو له بل څخه نه جدا کيږي. الله تعالی فرمايي:﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ﴾ [الأنبيا: ۱۰۷]. **ژباړه:** موږ ته نه يې رالېږلی، مګر رحمت د ټولو عالميانو لپاره.

د قرآن عظيم الشان آيتونه پردې ناطق او ګواه دي چې قرآن يو نړيوال، عالمي او تلپاتې کتاب دی. دا کتاب په خپلو تعليماتو، احکامو او ارزښتونوسره د تل لپاره نوی دی، هيڅکله هم نه زړېږي او په هر وخت او زمان کې د بشر د هدايت او لارښوونې لپاره واضح او څرګند پيغام لري.

فعاليت

زده کوونکي دې د ښوونکي په مرسته د قرآن کريم د نړېوالتوب، عالميت او هميشه والي په هکله په خپلوکې سره مباحثه وکړي.

۳ - قرآن کريم له لاس وهنې (تحريف او تبديل) نه ساتل شوی کتاب

د بشر د هدايت لپاره د الله تعالی د وروستني کتاب په حېث د قرآن د عالميت او هميشه والي غوښتنه دا ده چې دا کتاب له تحريف او لاس وهنو څخه پاك وي؛ ځکه که چېرې په قرآن کې هم د پخوانيو کتابونو، لکه د تورات او انجيل په څېر تحريف او بدلون راغلی وای، نو په دې صورت کې قرآن نه شوای کولی د هرځای او هرې زمانې د خلکو لپاره د هدايت کتاب وای. له دې امله الله تعالی په ډېر ټينګار سره د قرآنکريم د ساتنې په اړه داسې فرمايي:﴿إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾ [الحجر:۹] **ژباړه:** بېشکه چې موږ ذِکر (قرآن) رالېږلی دی او موږ يې خامخا ساتونکي يو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الله تعالی د دغې ژمنې تحقق موندل او ترسره کېدل د قرآن عظیم الشان له معجزو څخه یوه څرګنده معجزه ده. قرآن کریم د مسلمانانو په اجماع او د مخالفینو په ګواهی سره د تورات او انجیل پر خلاف، چې د یوې ځانګړې زمانې او خلکو لپاره نازل شوي وو، له تحریف او تبدیل څخه محفوظ او مصئون پاتې دی، په دې معنا چې د قرآن په نصوصو یعنې آیتونو، سورتونو او الفاظو کې په لږه اندازه کمی، زیاتی او یا تغیر او تبدیل هم نه دی رامنځته شوی. کوم قرآن چې دا مهال زموږ سره دی، په بشپړه توګه هماغه الهي وحي ده چې جبرئیل ﷺ د الله له لوري پر محمد ﷺ باندې نازله کړې ده. بیا قرآن کریم د رسول علیه السلام په واسطه په لیکلې بڼه په صحیفو او د اصحابو کرامو په سینو کې وساتل شو. وروسته بیا دغه قرآن پرته له دې چې یوه کلمه او یا توری له هغه نه کم او یا پرې ورزیات شي، له یوه نسل نه بل نسل ته په نقلیدو ترموږ راورسید. دا لړۍ به تر قیامته پورې دوام ولري او قرآن به د الهي ژمنې پر اساس له لاس وهنې څخه خوندي پاتې وي. قرآن د انسانانو د هدایت او لارښوونې لپاره د الله تعالی وروستنی کتاب دی چې هیڅ ډول نسخ، تحریف او تبدیل هغه ته لاره نشي موندلی. د قرآن کریم له نزول وروسته د وحي لړۍ بنده شوې ده. د الله تعالی له لوري بل کتاب نه راځي. همدارنګه بل پیغمبرهم نه رالیږل کیږي. لکه څرنګه چې دا مطلب په لاندینۍ آیت کې په څرګند ډول بیان شوی دی، الله تعالی فرمایي: ﴿لَا يَأْتِيهِ الْبَاطِلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ تَنْزِيلٌ مِنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ﴾ [فصلت:٤٢] **ژباړه:** نه ورته د مخ له لوري باطل راتلای شي او نه د شا له لوري، دا د حکیم او ستایلي شوي ذات رالیږل شوی کتاب دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم لوست

د تېر لوست پاتې برخه

قرآن کریم د ږنا په لور هدایت

۴ - قرآن کریم شامل او کامل کتاب دی

څرنگه چې قرآن د بشر د هدايت لپاره په هرعصر او زمان کې تلپاتې کتاب دی، نو په کار ده چې دغه کتاب شامل او کامل کتاب وي او د ژوند ټولو برخو ته شامل وي. له دې امله د قرآن سپېڅلې تعليمات، احکام او ارزښتونه داسې هراړخيز دي چې د ژوند ټولې خواوې رانغاړي.

قرآن عظيم الشان د قضاياو په مطرحولو او څېړلو کې داسې بليغ او څرگند اسلوب لري چې په هر وخت اوځای کې د تطبيق قابليت او وړتيا لري. د مثال په ډول لاندينی آيت تر غور لاندې نيسو. الله تعالی فرمايي: ﴿وَلَقَدْ جِئْنَاهُمْ بِكِتَابٍ فَصَّلْنَاهُ عَلَى عِلْمٍ هُدًى وَرَحْمَةً لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ﴾ [الأعراف:۵۲] **ژباړه:** موږ هغوی ته د علم په رڼا کې پوره او بشپړ کتاب راوړی و چې د ايمان راوړونکي قوم لپاره هدايت او رحمت و. همدارنگه فرمايي: ﴿وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَى لِلْمُسْلِمِينَ﴾ [النحل: ۸۹] **ژباړه:** او موږ پر تا داسې کتاب (قرآن) نازل کړی دی چې هر څه يې پوره بيان کړي دي او د مسلمانانو لپاره هدايت، رحمت او د خوښۍ زيری دی.

۵ - قرآنکريم او پخواني آسماني کتابونه

قرآن کريم د بشريت د لارښوونې لپاره د الله تعالی وروستنی او تر ټولو بشپړ کتاب دی. د قرآن کريم په نزول سره ټول پخواني اسماني کتابونه منسوخ شوي دي، ځکه قرآن د بشر د لارښوونې لپاره د الله تعالی د وروستني کتاب په حيث د پخوانيو کتابونو ټول هغه احکام چې د بقا وړتيا يې درلودله په خپل ځان کې لري او د دغو کتابونو تصديق کوونکی دی. الله تعالی فرمايي: ﴿نَزَّلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَأَنْزَلَ التَّوْرَاةَ وَالْإِنْجِيلَ﴾ [آل عمران: ۳] **ژباړه:** (الله تعالی) په حقه پر تا هغه کتاب (قرآن) نازل کړی چې پخواني آسماني کتابونه رېښتيني گڼي او هم يې تورات او انجيل نازل کړی دی.

له دې امله پر ټول بشريت فرض دي چې پر قرآن اوخاتم النبيين حضرت محمدﷺ باندې ايمان راوړي. رسول اللهﷺ په دې اړه داسې فرمايلي دي: «وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَا يَسْمَعُ بِي أَحَدٌ مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ يَهُودِيٌّ أَوْ نَصْرَانِيٌّ ثُمَّ يَمُوتُ وَلَا يُؤْمِنُ بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَّا كَانَ مِنْ

(c) ketabton.com: The Digital Library

أَصْحَابِ النَّارِ»[1] **ژباړه:** قسم په هغه ذات چې د محمد نفس د هغه په لاس کې دی هرڅوک له دې امت څخه که هغه يهودي وي يا نصراني او زما له بعثت څخه خبر شي، بيا په داسې حال وفات شي چې ايمان رانه وړي پر هغه څه چې زه پرې رالیږلی شوی یم، مگر دا چې هغه به د دوزخيانو له جملې څخه وي.

څرنګه چې په پخوانيو کتابونو کې ډېر زيات تحريف او بدلون راغلی دی او نسخې يې يو تر بله ډېر توپير لري نو موږ نشو کولای چې پر دغو نسخو د الهي کتاب په حيث اعتماد وکړو. الله تعالی فرمايلي دي: ﴿فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُبُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لِيَشْتَرُوا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا...﴾ [البقرة: ۷۹] **ژباړه:** هغه خلک دې هلاک وي چې يوشی په خپل لاس وليکي او بيا وايي دا د الله ﷻ رالیږلې ليکنه ده، ترڅو ډېرې لږې پيسې پرې ترلاسه کړي.

قرآن د تورات او انجيل د هغو کتابونو (کوم چې اوس مهال اهل کتاب ورته لاس رسي لري) د محتوياتو د حقيقت او بطلان تشخيصوونکی او څیړونکی دی. له دې امله قرآن عظيم الشان ته د نورو اسماني کتابونو ساتونکی(مهيمن) او ناظر ويل شوی دی. الله تعالی فرمايي:﴿وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيْمِنًا عَلَيْهِ..﴾ [المائده: ٤٨] **ژباړه:** ای محمده، مونږ تا ته دا کتاب (قرآن) په حقه درلیږلی دی چې له ده وړاندې کتابونه ريښتيني ګڼي او ساتونکی يې دی.

- د قرآن په وړاندې د مسلمان مسؤوليت

پر قرآن باندې د ايمان لرلو او د الله تعالی د وروستني کتاب په حيث د هغه د تعظيم او درناوي برسيره، مسلمان د قرآن په وړاندې نور وجايب او مکلفيتونه هم لري چې د قرآن د نصوصو په رڼا کې به له دغو مسؤليتونو نه ځينې په لنډ ډول بيان کړو:

۱- پر قرآن باندې د پوهېدو او ګټو ترلاسه کولو په منظور په ډېر دقت سره د قرآن کريم د آيتونو استماع او اوريدل. الله تعالی فرمايي: ﴿وَإِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ وَأَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾ [الأعراف:۲۰٤] **ژباړه:** او کله چې ستاسې په وړاندې قرآن لوستل کيږي نو هغه په غور سره واورئ او چپ اوسئ، ښايي چې پر تاسې رحم وشي.

---

۱ - رواه مسلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲- د قرآن له آیتونو څخه پند او ګټه اخیستل او د هغو په احکامو او حکمتونو ځان پوهول. الله تعالی فرمايي: ﴿وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَّكِرٍ﴾ [القمر: ۱۷] **ژباړه:** او په يقين سره موږ قرآن د پند اخيستلو لپاره اسان کړی، آيا شته کوم پند اخيستونکی؟.

۳- د قرآن په آيتونو کې تفکر او تدبر او د هغه په احکامو، اوامرو، نواهيو او ارزښتونو پوهيدل. الله تعالی فرمايي:﴿كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبَارَكٌ لِيَدَّبَّرُوا آيَاتِهِ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ﴾ [ص:۲۹] **ژباړه:** دا يو برکتناک کتاب دی چې موږ پرتا نازل کړی تر څو يې هغوی په آيتونو کې فکر وکړي او د عقل څښتنان ترې پند واخلي.

۴- د قرآن تلاوت، يعنې په سمه توګه د قرآن تلاوت او لوستل، په تلفظ او معنا کې له غلطۍ او خطا نه د مخنيوي په خاطر د تجويد د قواعدو او احکامو د مراعاتولو پر اساس د تورو ادا کول. د قرآن تلاوت په سمه توګه پرهر نارينه او ښځينه مسلمان لازم دي، الله تعالی فرمايي:﴿وَرَتِّلِ الْقُرْآنَ تَرْتِيلًا﴾ [المزمل: ٤] **ژباړه:** او قرآن په ترتيل او تجويد سره ولوله.

۵- د قرآن کريم تبليغ او نورو ته د هغه د احکامو، تعليماتو، ارزښتونو او پیغام رسول. دا خبره د پام وړ ده چې د قرآن تبليغول او په مختلفو سطحو کې د هغه د مفاهيمو، علومو او ارزښتونو خپرول د ټولو مسلمانانو (که هغه نارينه وي يا ښځينه، ټولنه وي او يا حکومت) دنده او مکلفيت دی. الله تعالی فرمايي: ﴿يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ﴾ [المائدة: ٦٧] **ژباړه:** ای رسوله، هغه څه خلکو ته ورسوه چې ستا د رب له لوري پر تا نازل شوي دي.

۶- د قرآن د احکامو او تعليماتو پلي کول، د الله تعالی د کتاب په وړاندې د مسلمان په فردي او ټولنيز ژوند کې ترټولو مهم مسؤوليت او مکلفيت د قرآن کريم د اوامرو د تطبيق اوپلي کولو لپاره مخلصانه هڅه او هاند دی، ځکه قرآن کريم د تطبيق او عملي کولو په خاطر نازل شوی دی. الله تعالی فرمايي: ﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ وَلَا تَكُنْ لِلْخَائِنِينَ خَصِيمًا﴾ [النساء: ۱۰۵] **ژباړه:** موږ تا (محمدﷺ) ته قرآن په حقه نازل کړی دی تر څو د الله ﷻ د لارښوونو په رڼا کې د خلکو ترمنځ پريکړې وکړې او هېڅکله د خاينانو لپاره جګړه کوونکی مه کيږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله تعالی دې ټولو مسلمانانو ته د قرآن کريم د سم تلاوت، ژورې پوهې، په احکامو او تعليماتو د عمل کولو او د قرآن تر سيوري لاندې د نيکمرغه ژوند کولوتوفيق ورکړي.

د لوست ګټې او لارښوونې

۱- قرآن په هر وخت او هر ځای کې د ټول بشريت هادي او لارښود دی.

۲- قرآن يو نړيوال کتاب دی او د کومو ځانګړو خلکو او يا ځانګړې ډلې لپاره نه دی رالیږل شوی.

۳- قرآن کريم له تغير او تبديل نه محفوظ او مصئون دی او هيڅوک نشي کولی په هغه کې تحريف او بدلون راولي.

۴ـ د قرآن کريم خدمت، د هغه حفظ کول، په هغه پوهيدل، د هغه تبليغ او تطبيق د ټولو مسلمانانو دنده او رسالت دی.

۵ـ د قرآن کريم د نزول او د نبي کريمﷺ د بعثت مقصد د کفر له تيارو، شرک، جهل او له اعتقادي او عملي مفاسدو څخه د خلکو را ايستل دي.

پوښتنې

۱- مقطعه توري يعنې څه؟ د تفسير علماء د دې تورو د معنا په اړه څه نظر لري؟

۲- ولې په دغه مبارک آيت کې د تيارې لپاره د جمعي صيغه او د رڼا لپاره د مفرد صيغه کارول شوې ده؟

۳ـ په دې مبارک آيت کې د الله ﷻ له لارې نه مقصد څه شی دی؟

۴ـ د دې مبارک آيت کومه برخه د قرآن کريم په نړيوالتوب او هميشه والي باندې دلالت کوي؟

۵ـ د دی مبارکو آيتونو لنډ او اجمالي تفسير بيان کړئ.

۶ـ په دې لوست کې په قرآن سره د قرآن د تفسير دوه نمونې بيان کړئ.

کورنۍ دنده

زده کوونکي دې د قرآن په وړاندې د مسلمانانو د مسئوولت په هکله يوه مقاله وليکي. بيا دې په ټولګي کې د ښوونکي په مرسته او لارښوونه د دې موضوع په اړه خبرې وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریم لوست

د شورا ارزښت

قال الله تعالی: ﴿فَبِمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ﴾ [آل عمران: ۱۵۹]

د کلمو معنا

{لِنْتَ}:	نرم شوې.
{فظًّا}:	بد خویه.
{غَلِيظَ الْقَلْبِ}:	د سخت زړه خاوند.
{لَانْفَضُّوا}:	هرو مرو به خواره شوي وو.
{شَاوِرْهُمْ}:	مشوره وکړه له هغوی سره.
{عَزَمْتَ}:	هوډ(قصد) دې وکړ.
{فَتَوَكَّلْ}:	نو توکل وکړه.
{يُحِبُّ}:	خوښوي.

ژباړه

نو د الله ﷻ د مهربانۍ له امله نرم شوې ته د هغوی(صحابه وو) لپاره او که وای ته بد خویه سخت زړی، هرو مرو به دوی ستا له شاوخوا نه خپاره شوي وو. نو هغوی ته عفوه وکړه او د هغوی لپاره ببننه وغواړه او په کار کې له هغوی سره مشوره وکړه او کله چې هوډ وکړ تا، نو توکل وکړه په الله ﷻ بې شکه الله ﷻ خوښوي توکل کوونکي.

تفسیر

د آیت شرح او څېړنه

پورتنی مبارك آیت د (آل عمران) د سورت له آیتونو څخه دی. د (آل عمران) سورت په مدینه منوره کې نازل شوی دی. دغه سورت د نورو مدني سورتونو په څیر د اسلامي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولنې د چارو د تنظیم لپاره په ډېرو احکامو او تعلیماتو مشتمل دی. یو له دغو احکامو څخه چې په دې سورت کې بیان شوی دی، د (شورا) حکم دی.
دغه مبارک آیت دهغو آیتونو په لړ کې نازل شوی دی چې د احد په غزوې پورې (چې د هجرت په دریم کال پیښه شوه) تړاو لري. په دې آیت کې پیغمبرﷺ ته خطاب شوی دی؛ خو د اطاعت او پیروۍ د اصل پر بنسټ د پیغمبرﷺ امت په هغه سره د خطاب وړ ګرځېدلې دي او د دی مبارک آیت د احکامو د مقتضا په عملي کولو مکلف دي.
د (ب) توری د{فَبِمَا} په کلمه کې د سبب د بیان، یعنې د پیغمبرﷺ د اصحابو او یارانو په وړاندې د هغه د نرمۍ د سبب د بیان لپاره، چې د الله ﷻ له رحمت او مهربانۍ څخه عبارت دی، راغلی دی.
د [ما] توری دلته د الله تعالی د رحمت او مهربانۍ د تأکید افاده کوي.
غلظت د رقت او نرمۍ ضد دی او د زړه غلظت د سختۍ او نه متأثره کېدلو په معنی دی.
د آیت لومړنۍ برخه یعنې د ﴿فَبِمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ﴾ جملې د رسول اللهﷺ په یارانو د هغهﷺ د نرمۍ سبب د الله تعالی رحمت او مهرباني بیان کړې ده او د سخت خویه او سخت زړې صفتونه یې له هغه څخه نفې کړې دي.
د (عزم) کلمه د هوډ او ارادې په معنا ده. الله ﷻ خپل ګران پیغمبرﷺ ته امر کوي وروسته له دې چې دې له خپلو یارانو سره د یو کار په تر سره کولو کې مشوره وکړه او بیا دې تصمیم ونیو، نو پرته له کوم شک او تردد څخه پر الله ﷻ توکل او اعتماد وکړه او کار دې ترسره کړه.

د آیت لنډ مفهوم

د آیت لومړنۍ برخه چې د احد د غزا د آیتونو د سیاق په لړ کې نازل شوې ده په دې کې الله تعالی خپل پیغمبرﷺ د هغهﷺ له یارانو سره په نرمۍ او شفقت کولو ستایلی دی او له هغه نه د ناوړو صفاتو، بدو خویونو او سخت زړه والي نفې کوي؛ ځکه که چېرې په هغه کې ناوړو صفاتو شتون درلودای، نو دا به له پیغمبرﷺ نه د خلکو د کرکې او لرېوالي لامل شوی وی، له شک پرته دا کار د رسالت د سترې موخې، چې خلکوته د رښتینې بلنې رسول او په ښې طریقې سره د دغې بلنې د قبلولو لپاره د خلکو هڅول دي، مطابقت نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آیت په دویمه برخه کې الله تعالی خپل پیغمبرﷺ ته امر کوي چې د خپلو یارانو له تېروتنو څخه تېر شي. دغه تېروتنې د احد د غزا پر مهال رامنځته شوې چې په پایله کې یې مسلمانان ډېر زیات زیانمن شول او ګټلې جګړه یې ظاهراً له لاسه ورکړ. همدارنګه الله جل جلاله خپل پیغمبرﷺ ته امر کوي د خپلو یارانو تېروتنې او خطاګانې، چې د احد په غزا کې له هغوی نه شوي دي، وبښي.

په دې آیت کې پیغمبرﷺ ته د الله تعالی له لوري دریم امر مشوره کول دي. الله تعالی خپل پیغمبرﷺ ته امر کوي چې د کارونو په ترسره کولو کې له خپلو اصحابو سره مشوره وکړي او د هغوی نظر واوري. دا حکم یعنې په شورا امر کول د اسلامي ټولنې، حکومت او چارواکی د نظام بنسټ جوړوي.

د آیت په پای کې الله تعالی خپل پیغمبرﷺ ته خطاب کوي اوداسې فرمایي، وروسته له دې چې د کارونو په ترسره کولو کې دې مشوره وکړه، نو په الله جل جلاله توکل او اعتماد وکړه او پرته له تردد څخه کار ترسره کړه، ځکه الله جل جلاله هغه کسان خوښوي چې پر الله تعالی توکل کوي.

د حکیم او پوه لارښود ځینې صفات

په دغه مبارک آیت کې د پیغمبرﷺ اووه صفتونه بیان شوي دي، درې صفتونه یې د وصف او اخبار صبغه لري او څلور نور صفتونه یې د امر په صیغې راغلي. دغه صفتونه په لاندې ډول دي:

- له نورو سره په شفقت او نرمی کړنه اوتعامل.
- له خلکو سره له بد خویۍ او بد چلن څخه ځان ساتل.
- له پیغمبرﷺ نه د سخت زړه توب د او صافو نفي کول.
- عفوه او بښنه.
- د عفوې او بښنې غوښتل.
- په چارو کې مشوره کول.
- د چارو په ترسره کولو کې پر الله تعالی توکل او اعتماد لرل.

د قرآن کریم د پورتني آیت د احکامو پر بنسټ مسلمانان د الله تعالی د رسول په پیروۍ مکلف دي. الله تعالی فرمایي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ..﴾ [الأنفال:۲۰].

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: ای مؤمنانو، د الله تعالی او د هغه د رسول ﷺ متابعت او فرمانبرداري وکړئ. ﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ يَرْجُو اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا﴾ [الأحزاب:۲۱]. **ژباړه:** په یقین سره چې د الله رسول ستاسې د هغو خلکو لپاره ښه او غوره نمونه ده، چې د الله او آخرت د ورځې هیله لري او الله ډېر یادوي.

پیغمبرﷺ د مسلمانانو لپاره یوه ښه اوغوره نمونه ده او هغوی مکلف دي په خپلو اخلاقو، صفاتو او کړنو کې د پیغمبرﷺ پیروي وکړي. سره د دې چې په آیت کې د ذکر شویو صفاتو خپلول پرهر مسلمان لازم دي، خو پر دغو صفاتو باندې د هغو کسانو سمبالیدل ډېر مهم او اړین دي چې د قیادت او لارښوونې په مناصبو کې ځای لري.

د آیت له الفاظو نه څرګندیږي، که چېرې قائد او لارښود، نرم خویه او مهربانه وي او له بدو او ناوړو اخلاقو څخه، چې د خلکو دکرکې لامل ګرځي، ځان وژغوري، نو یقیناً د خلکو زړونه خپلوي، رعیت یې د اوامرو اطاعت کوي او چارې یې په سمه توګه پرمخ ځي. همدارنګه د ملګرو، دوستانو او د ولس له تېروتنو څخه تیریدل، هغوی ته عفوه کول، هغوی ته د برکت، ښښنې او مغفرت دعا کول او د چارو په ترسره کولو کې د هغوی د نظریاتو او مشورو اخیستل د چارو په سمون کې ډېره زیاته اغیزه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شلورم لوست

د تېر لوست پاتې برخه

د شورا ارزښت

شورا یو قرآني بنسټ (اصل) دی

شورا د اسلام په دین کې یو ثابت اصل دی. مسلمانان مکلف دي د الله تعالی د امر د تعمیل او له پیغمبر ﷺ څخه د پیروی په خاطر دغه مهم اصل په خپل فردي او ټولنیز ژوند کې مراعات او پلی کړي.

د چارو په ترسره کولو کې مشوره کول، رایه ورکول او د نورو نظریاتو ته غوږ نیول او د هغو شریکولو ته شورا ویل کیږي. د شورا د اهمیت په هکله دا بسنه کوي چې په قرآن عظیم الشان کې یو ځانګړی سورت د (الشوری) په نامه نومول شوی دی. په پورتني مبارك آیت کې الله تعالی خپل محبوب پیغمبرﷺ ته، سره له دې چې وحی هم پرې نازلېدله په شورا امر کړی دی، ترڅو د چارو په ترسره کولو کې له خپلو اصحابو سره مشوره وکړي.

ستر تابعي امام حسن بصري د دې آیت په تفسیر کې داسې وایي: "د الله تعالی امر خپل پیغمبرﷺ ته په مشوره کولو د دې لپاره نه دی چې ګواکې د یارانو نظر ته یې اړتیا لیدل کیده، بلکې دا امر د دې لپاره دی تر څو مسلمانان د شورې په فضیلت او ارزښت پوه شي، د رسول علیه السلام پسې اقتدا وکړي او د چارو په ترسره کولو کې د هغه پیروي وکړي".

امام قرطبي د پورتني آیت په تفسیر کې داسې وایي: "شورا د شریعت له قواعدو او ثابتو او ارزښتناکو احکامو څخه ده. که چیرې مسؤولین او د حکومت چارواکي له دیني علماوو او تجربه لرونکو کسانو سره مشوره ونه کړي، نو له دندې څخه ګوښه کول یې واجب دي".

شورا د اسلامي ټولنې یوه ځانګړتیا ده

په چارو کې مشوره کول نه یوازې د اسلام یو شرعي حکم دی بلکې د مسلمانانو او اسلامي ټولنې له صفاتو او ځانګړ تیاوو څخه بلل کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله تعالی د مسلمانانو د اساسي اوصافو په اړه داسي فرمايي: ﴿وَالَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَمْرُهُمْ شُورَى بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ﴾ [الشورى: ۳۸]. **ژباړه**: او مؤمنان هغه کسان دي چې د خپل رب بلنه يې منلې ده او لمونځ يې اداء کړی (قايم کړی) دی او خپل منځي کارونه يې په مشورې سره دي او له هغه څه نه چې موږ دوی ته ور روزي کړې د الله په لار کې يې مصرفوي.

له دې مبارک آيت نه دا څرګندېږي چې شورا نه يوازې د اسلام د سياسي نظام يو اصل دی، بلکې د هغې ريښې د مسلمانانو په ژوندانه کې ډېرې زياتې ژورې دي. د قرآن کريم له نظره شورا د اسلامي ټولنې له ارزښتناکو مشخصاتو څخه ګڼل کيږي چې په پراخه توګه په مختلفو برخو کې د هغې پلي کول د اسلامي امت فردي او ټولنيز ژوند جوړوي.

رسول الله ﷺ به د چارو په ترسره کولو کې د تجربې او راپې له خاوندانو سره مشوره کوله او شورا ته به ډېر لوی ارزښت قايل وو. د شورا د فضيلت او ارزښت په هکله له رسول الله ﷺ نه ډېر زيات احاديث روايت شوي دي. د مثال په ډول په يو حديث کې له رسول الله ﷺ نه روايت شوی دی، چې فرمايي : «ما خاب من استخار ولاندم من استشار»[1]

ژباړه: څوک چې د کارونو په ترسره کولو کې مشوره وکړي هغه به هيڅکله پښيمانه نشي او څوک چې استخاره وکړي هغه به هيڅکله زيانمن او نا اميده نشي. په بل حديث کې رسول الله فرمايلي دي: «ما شقی قط عبد بمشورة وما سعد باستغناء برأی»[2] **ژباړه:** چا چې په کارونو کې مشوره وکړه هغه به هيڅکله بدمرغه نشي او چا چې د نظر او راپې له اخيستلو نه استغنا وکړه هغه به هيڅکله هم نيکمرغه نشي.

امام بخاري رحمه الله په دې هکله، چې شورا په اسلامي ټو لنه کې يو رايج او دوديز عمل دی، داسې فرمايي:" د پيغمبرﷺ له مړينې وروسته به اسلامي امت په ټولو مباحو او مشروعو امورو کې د امينو عالمانو او پوهانو سره مشوره کوله ترڅو له ټولو نه په آسان شي عمل وشي."

---

۱ – الطبرانی فی المعجم الصغير و الأسط.

۲ – مسند شهاب باب ماشقی عبد قط بمشورة

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعالیت

زده کوونکي دې د مضمون د ښوونکي په مرسته د ټولګي او ښوونځي د ځینو مسائلو په اړه مشوره وکړي.

شورا د اسلامي نظام یو ارزښتناك اصل دی

پرته له شکه شورا په اسلام کې د حکومتي نظام یو ارزښتناك اصل او پیاوړی ستن (رکن) بلل کیږي. پیغمبرﷺ د اسلامي نظام او دولت د لومړني رئیس په توګه په مختلفو حالاتو لکه د بدر، احد، احزاب، حدیبیې او نورو غزواتو کې له خپلو اصحابو، یارانو او پاکو بیبیانو یعني امهات المؤمنین سره د هغو چارو په هکله، چې په هغو کې د مسلمانانو ښېګڼې نغښتې وې، مشوره کړې ده.

د دې امت سلف صالح یعني د امت مخکیني مشران لکه خلفای راشدین، صحابه او تابعینو د رسول اللهﷺ په طریقو عمل کړی او د مسلمانانو ارزښتناك او مهم کارونه یې په مشوره ترسره کړي دي.

پرته له شکه د شورا د کمزورۍ او نشتوالي په صورت کې پر ټولنې، حکومتي نظام او د خلکو پر برخلیك ظلم اواستبداد برلاسی کیږي چې په دې سره د چارواکو لپاره د طغیان او زورواکۍ زمینه برابریږي او ټولنه د بد مرغۍ، تېري او بې عدالتۍ کندې ته پریوزي.

د یومفسر په وینا " په کومه ټولنه کې چې د شورا دروازه وتړلې شي په هغې کې د ظلم او تیري دروازه پرانستل کیږي".

یو بل مفسر د دې آیت په تفسیر کې داسې وایي: " د شورۍ له اصل سره دوه ډوله چارواکي مخالفت کوي: یو هغه چارواکي چې متکبر او مغرور وي، ځان پر نورو لوړ ګڼي او ګومان کوي چې د هیچا مشورې ته اړتیا نه لري، د ده هرنظر او خبره سمه ده او د نورو نظر ناسم دی. بل هغه چارواکي چې ظالم، مستبد او د حق مخالفت کوي او څه یې چې زړه وغواړي هغه تر سره کوي، ځکه هغه پوهیږي که چیرې له چا سره مشوره وکړي نو خلك به د ده په ظلم، تیري او ناوړو چارو خبر شي."

سوكاله او نیکمرغه ژوند ته د رسیدلو لپاره که هغه د کورنۍ، ټولنې او یا حکومت په کچه وي د شورا د مهم او حیاتي اصل پلي کول او پر هغې پابندي کول ډیر اړین بلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیږي. د عدالت پلي کېدل، د خلکو د برخلیک په مسائلو کې د هغوی مشارکت او ونډه اخیستل، په کورنی او ټولنه کې د مرستې او ورورګلوۍ د فضا رامنځته کېدل او د ظلم، تیري او اختناق له منګولو نه خلاصیدل او داسې نورې ستونزې پرته له شورا څخه نشي هواریدلی.

د لوست ګټې او لارښوونې

- د پیغمبرﷺ اخلاقی کمال.
- دصحابه وو رضی الله تعالی عنهم فضیلت.
- د مسلمانانو په فردي، ټولنیز او سیاسي ژوند کې د یومهم اصل په توګه د شورا تثبیت.
- وروسته له مشورې او تصمیم څخه له تردد نه ځان ساتل.
- په ټولو چارو کې پر الله تعالی توکل او اعتماد لرل.

پوښتنې

۱- ولې د قرآن کریم په مدني سورتونو کې شرعي احکام زیات دي؟

۲- که چیرې د شورا اصل په ټولنه کې شتون ونه لري، د ټولنې خلک به په کوم ډول ستونزو اخته شي؟

۳- آیا د شورا اصل یوازې په سیاسي نظام پورې تړاو لري او که د ژوندانه په نورو برخو کې هم پلي کیدای شي؟

٤- کوم ډول چارواکي د شورا له اصل سره مخالفت کوي او ولې؟

٥- د نیک اوصالح لارښود او چارواکي لپاره د ځینو اړینو صفاتو نومونه واخلئ.

کورنی دنده

زده کوونکي دې له آیت او حدیث نه په استفادې سره د شورا د ارزښت او په ټولنه کې د هغې د تطبیق کیدو په هکله یوه مقاله ولیکي چې له دوو مخونو څخه کمه نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځم لوست

د انبیاوو مقام

قال الله تعالی: ﴿لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنَافِعُ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ وَرُسُلَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ﴾ [الحدید: ۲۵]

د کلماتو معنا

{رُسُلَنَا}: زموږ رسولان.

{بِالْبَيِّنَاتِ}: په ښکاره او څرګندو نښانو (دلایلو او معجزاتو).

{الْمِيزَانَ}: تله.

{بِالْقِسْطِ}: په انصاف او عدل.

{الْحَدِيدَ}: اوسپنه.

{بَأْسٌ}: جنګ، ډېر زور او طاقت.

{عَزِيزٌ}: برلاسی، غالب.

ژباړه

موږ په رښتیا خپل رسولان له روښانه او څرګندو نښو (دلایلو) سره ولیږل، له هغو سره مو کتاب او تله نازل کړل، ترڅو خلک په انصاف ولاړ وي، او راښکته کړې (پیدا کړې) ده موږ اوسپنه چې په هغې کې ډېر زور دی او جنګ پرې کېدای شي او خلکو ته پکې ډېرې ګټې پرتې دي، ترڅو معلومه کړي، الله، چې څوک د هغه له لیدلو پرته د هغه او د هغه د رسولانو مرسته او ملاتړ کوي. بې شکه الله ډېر ځواکمن او برلاسی دی.

تفسیر

د آیت شرح او ځیرنه

پورتنی مبارک آیت د سورة (الحدید) له مبارکو آیتونو څخه دی چې په مدینه منوره کې نازل شوی دی. د (بینات) کلمه د (بینة) جمع ده. دلته د هغو دلایلو او نښانو په معنا ده چې د پیغمبرانو (کوم چې د الله تعالی له خوا موږ ته رالیږل شوي) په رښتینولی دلالت کوي، چې د هغو له جملې څخه د پیغمبرانو حسي معجزې هم دي.

په مبارک آیت کې له کتاب څخه موخه ټول اسماني کتابونه دي چې پر پیغمبرانوعلیهم السلام باندې نازل شوي لکه تورات، انجیل، زبور او قرآن.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(میزان) عبارت له تلې څخه دی چې د یو شي د تللو لپاره کارول کیږي، دلته ترې موخه د خلکو ترمنځ په احکامو او معاملاتو کې عدالت کول دي. تله له عدل او انصاف څخه استعاره ده چې د معقول تشبیه په محسوس سره شوې ده یعنې د عدل او انصاف تعبیر په تلې شوی دی. د تلې رالیږل د خلکو په منځ کې د عدالت او انصاف د تبلیغ او خپرولو په معنا دی.

د {قسط} لفظ د عدل معنا ورکوي او ټولو چارو ته شاملیږي. د اوسپنې له رالیږلو څخه مراد د هغې پیدا کول او د خلکو د ګټې لپاره د هغې چمتو کول دي.

له ﴿بَأْسٌ شَدِيدٌ﴾ څخه د اوسپنې قوت او ځواک مراد دی چې ګټه او تاوان دواړه په هغې کې نغښتي دي. د اوسپنې له منفعت څخه مراد له هغې نه د ژوند په مختلفو اړخونو لکه د سامان آلاتو د جوړولو او داسې نورو برخو کې ګټه اخیستل دي.

له ﴿وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ﴾ څخه مطلب د اثارو د څرګندیدلو له لارې د الله تعالی د علم ظاهرېدل دي چې د پېغمبرانو او اسمانی کتابونو د رالیږلو او په خلکو کې د عدالت د حاکمولو او له اوسپنې نه د ګټې په اخیستلو سره تحقق مومي.

دغه مبارک آیت د الله تعالی د دوو صفتونو "قوی" او"عزیز" په یادولو سره پای ته رسیږي، یعنې الله تعالی هغه قوي او غالب ذات دی چې هېڅکله هم ماتې نه خوري او نه هم مغلوبیږي.

د آیت لنډ مفهوم

په دی مبارک آیت کې الله تعالی د دې لاربښوونه کوي، موږ رسولان د څرګندو او روښانو دلایلو، معجزاتو سره ولیږل او پر هغوی مو هغه کتابونه نازل کړل چې د شریعت پر احکامو مشتمل دي او تله مو د عدالت لپاره نبنه و ګرځوله، تر څو خلک په خپلو چارو او معاملاتو کې د انصاف خیال وساتي.

همداراز د دی یادونه کوي موږ اوسپنه پیدا کړې ده چې په هغې کې ډېر زور او طاقت دی او د خلکو لپاره په هغې کې ډېرې ګټې دي، ترڅو الله تعالی خپل علم هغوخلکو ته ظاهر کړي چې په غیب سره د الله او د هغه د رسول مرسته او ملا تړ کوي. پرته له شکه الله تعالی هغه قوي او غالب ذات دی چې هېڅکله هم نه مغلوبیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پېغمبرانو رالېږلو ته د بشر اړتیا

د دې لوست مبارك آيت د قرآن عظیم الشان د هغو آيتونو له جملې څخه دی چې د انبیاوو علیهم السلام د بعثت او د بعثت د ځینو موخو په اړوند راغلي دي. بندګانو ته د پېغمبرانو رالېږل پر هغوی باندې د الله تعالی ستر نعمت دی ځکه چې پېغمبرانو علیهم الصلاة السلام د هدایت د بلو ډیو په څېر د تاریخ په مختلفو پړاوونو کې خلکو ته د کفر او جهل له تیارو څخه د علم او ایمان د رڼا په لور د وتلو لارښوونه کړې ده.

لکه څرنګه چې انسان د خپل پایښت او روغتیا لپاره هوا او خوړو ته اړتیا لري همدارنګه د الله تعالی هدایت، چې د پېغمبرانو له لارې انسانانو ته رسیږي، په دنیا کې د هغوی د نېکمرغۍ اساس او په آخرت کې له اور نه د خلاصون لپاره اړین بلل کیږي. ځکه د سمې او نا سمې لارې توپیرکول، حق له باطل نه بېلول، د ایمان او الحاد ترمنځ توپیرکول او اسلام له کفر نه جلاکول یوازې اویوازې د الهي وحې د لارښوونو له لارې چې د پېغمبرانو په واسطه انسانانو ته وړاندې کیږي، ممکن دی.

الله تعالی د پېغمبرانو د رالېږلو سبب داسې بیان کړی دی:﴿كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّينَ مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِيمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ..﴾ [البقرة: ۲۱۳]. **ژباړه:** ټول خلك یو امت و، نو پاك الله زیري ورکوونکي او ډاروونکي پېغمبران واستول او نازل یې کړ له هغوی سره کتاب په حقه ترڅو پرېکړه وکړي د خلکو په مینځ کې په هغه څه کې چې اختلاف یې پکې کړی و.

د دې مبارك آيت پر اساس د ځمکې لومړني کسان د حق او رښتیني دین پیروان وو، خو د وخت په تیریدلو سره د دوی ترمنځ شخړې او خپلمنځي اختلافات زیات شول او د سمې لارې په پرېښودلو یې په ځمکه کې د تېرې او فساد لاره اختیاره کړه. الله تعالی د دوی د اصلاح او هدایت لپاره پېغمبران راولېږل چې په دې سره د پېغمبرۍ لړۍ پیل شوه.

له عبد الله بن عباس رضي الله عنهما څخه روایت دی چې فرمایي: «كان بين آدم و نوح عشرة قرون، كانوا على الحق حتى اختلفوا فبعث الله إليهم نوحا و النبيين من بعده»[1]

ژباړه: د آدم او نوح علیهما السلام ترمنځ د زماني واټن (فاصله) لس پېړۍ وه. د دې مودې په لړ کې خلکو په سمې او رښتیني لارې ژوند تیراوه. وروسته د خلکو تر منځ اختلافات او شخړې پیدا شوې، نو له دې امله الله جَلَّ جَلَالُهُ نوح او نور پېغمبران علیهم الصلاة و السلام د دوی د هدایت او لار ښوونې لپاره راولېږل.

[1] – المستدرک علی الصحیحین تفسیر سورة حم عسق

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږم لوست

د تېر لوست پاتې برخه

د انبیاوو مقام

نبوت الهي ورکړه ده

د قرآن کریم د آیتونو او مبارکو احادیثو له نصوصو نه دا څرګندیږي چې نبوت د الله تعالی ورکړه ده او د هیچا په هڅه او هاند سره دا مقام چاته نه حاصلیږي. دې ستر مقام ته د رسیدلو لپاره دنیوي اسباب او عوامل لکه د انسان غوښتنه، وراثت، ځانګړې هڅه او هاند، بشري ذکاوت او نبوغ، مال او عزت، کورنی مقام، ټولنیز مقام او داسې نور لاملونه کوم تاثیر نه لري. الله تعالی په دې اړه فرمايي: ﴿اللَّهُ يَصْطَفِي مِنَ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا وَمِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ﴾ [الحج: ۷۵]. **ژباړه:** الله له ملایکو او انسانانو نه استازي غوره کوي، بې شکه الله ښه اورېدونکی او د هر څه لیدونکی دی.

همدارنګه الله تعالی په بل آیت کې د ځینو پیغمبرانو علیهم الصلاة و السلام ستاینه کوي او داسې فرمايي: ﴿وَإِنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ الْأَخْيَارِ﴾ [ص: ۴۷] **ژباړه:** او بې شکه هغوی زموږ په وړاندې له غوره کړو شوو ښو خلکو څخه وو.

پیغمبران د الله تعالی غوره بنده ګان دي

انبیاء علیهم السلام د ځمکې پر سر د الله تعالی غوره بنده ګان دي. د پیغمبرانو علیهم السلام ژوند د انساني ژوندانه په ټولو اړخونو کې د لوړو پوړيو د کمال يو څرګند عیني مثال دی. د دغو کمالاتو موجودیت د انبیاوو علیهم السلام د رسالت له درندې او ارزښتناکې دندې سره مطابقت لري، ځکه چې پیغمبران علیهم السلام د خلکو او ټولنې د لارښوونې دنده پر غاړه لري او د بشري ټولنې د غوره کسانو په توګه باید دوی د هغو بشپړو صفاتو خاوندان وي چې هغه په نورو انسانانو کې موندل کیدای نشي.

الله تعالی د ځینو پیغمبرانو په ستاینې او وصف کې داسې فرمايي:

﴿وَجَعَلْنَاهُمْ أَئِمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ فِعْلَ الْخَيْرَاتِ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ وَكَانُوا لَنَا عَابِدِينَ﴾ [الأنبياء: ۷۳]. **ژباړه:** او ګرځولي وو موږ هغوی (په مخکنۍ آیت کې یاد شوي پیغمبران) امامان چې زموږ په امر به یې (خلکو ته) لار ښوونه کوله او وحې کړې وه موږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لور د هغوی د نیکو کارونو ترسره کول او اداء کول د لمانځه او ورکړه د زکات او هغوی زموږ عبادت کوونکي وو.

د پیغمبرانو علیهم السلام مهم صفات، چې په څرګند ډول په قرآن کریم کې راغلي دي، په لاندې ډول دي:

- صدق او رښتینولي.
- تبلیغ او بلنه.
- امانت.
- ذکاوت.
- له هغو نیمګړتیاوو نه لرې چې د خلکو د کرکې لامل ګرځي.
- د پیغمبرانو علیهم السلام پاکې او عصمت له ګناه نه او د وحې په رسولو کې له تېروتنې څخه.

فعالیت

زده کوونکي دې د ښوونکي په مرسته، پیغمبرانو ته د بشر اړتیا او د پیغمبرانو د اوصافو په اړه علمي خبرې اترې وکړي.

د پیغمبرانو دندې

د قرآن عظیم الشان د نصوصو په رڼاکې د انبیاوو علیهم السلام ستري او مهمې دندې په لاندې ډول دي:

۱. د الله تعالی د پېژندنې، توحید او عبادت په لور د خلکو دعوت، الله تعالی په قرآن عظیم الشان کې په دې اړه داسې فرمايي: ﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ﴾ [الأنبياء: ۲۵]. **ژباړه**:اونه دی لیږلی موږ (ای پیغمبره) له تا نه وړاندې هېڅ استازی مګر وحې کړې موږ د هغه په لور چې پرته له ما نه بل معبود نشته نو یوازې زما عبادت وکړئ.

۲. خلکو ته د الله تعالی د اوامرو او نواهیو رسول او تبلیغ کول، الله تعالی فرمايي: ﴿يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ..﴾ [المائده: ٦٧]. **ژباړه**: ای رسوله، هغه څه خلکو ته ورسوه چې ستا د رب له لورې پر تا نازل شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳. د سمې او نېغې لارې په لور خلکو ته لارښوونه کول، الله تعالی په دې اړه داسې فرمايي: ﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا. وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا﴾ [الأحزاب: ٤٦]. **ژباړه:** ای پیغمبره، موږ ته شاهد، زیری ورکوونکی، ډاروونکی او د الله په حکم د هغه لوري ته بلونکی لیږلی یې او روښانه څراغ مو ګرځولی یې.

٤. د بشر لپاره غوره نمونه: الله تعالی فرمايي: ﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ..﴾ [الأحزاب: ۲۱]. **ژباړه:** په یقین سره ده ستاسې لپاره په (کړنو) د رسول الله کې ښه او غوره نمونه (اقتدا) ده.

٥. خلکو ته د هغوی د خلقت او پیدایښت او وروستني برخلیك یادونه او دا چې وروسته له مرګ نه انسان ته څه پیښیږي، الله تعالی فرمايي: ﴿يَا مَعْشَرَالْجِنِّ وَالْإِنسِ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِنكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِي وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَيَوْمِكُمْ هَذَا...﴾ [الأنعام:۱۳۰]. **ژباړه:** ای ډلې د پیریانو او انسانانو، ایا نه وو راغلي تاسې ته رسولان له تاسې نه چې بیانول به يې پر تاسې آیتونه زما او تاسې یې ډارولئ د دې ورځې له ملاقات څخه.

٦. د آخرت د ژوندانه په لور د بشر پام اړول او د فاني دنیا د ژوندانه په خوندونو کې له ډوبيدو نه د هغوی ژغورل، چې د سترګو په رپ سره تیریږي او له منځه ځي. الله تعالی د دنيايي ژوند او د هغه د زوال په هکله داسې فرمايي: ﴿وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَلَهْوٌ وَلَلدَّارُ الْآخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾ [الأنعام: ۳۲]. **ژباړه:** او نه دی ژوند د دنیا، مګر لوبه او عبث او بې شکه. د آخرت کور غوره دی لپاره د هغو کسانو چې پرهېزګاري کوي، ایا تاسې عقل په کار نه اچوئ ؟

۷. پر خلکو د اتمام حجت او دلیل قائمولو لپاره، الله تعالی فرمايي: ﴿رُسُلًا مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا﴾ [النساء: ۱٦٥]. **ژباړه:** رسولان زیري ورکونکي او ډارونکي (لیږل شوي)دي ترڅو د هغو له لیږلو وروسته د خلکو سره د الله په مقابل کې کوم حجت او دليل پاتې نشي او الله په هر حال غالب او حکیم دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پېغمبرانو علیهم السلام شمیر او د ځینو نومونه

د یو حدیث پر اساس د پېغمبرانو علیهم الصلاة و السلام شمیر زیات او کم یو لک او څلرویشت زرو ته رسیږي. د الله تعالی دغه غوره بنده ګان په مختلفو زمانو کې د خلکو د هدایت او لارښوونې لپاره رالیږل شوي وو.

د قرآن عظیم الشان د نصوصو له مخې هېڅ داسې امت او ډله نشته چې هغوی ته پېغمبر نه وي لیږل شوی. الله تعالی په قرآن عظیم الشان کې په دې اړه داسې فرمایي: ﴿وَإِنْ مِنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ﴾ [فاطر: ۲٤]. **ژباړه**: او هېڅ داسې کوم امت نه شته چې په هغوی کې ډارووونکی(پېغمبر) نه وي راغلی. په قرآن عظیم الشان کې د (۲۵) پېغمبرانو نومونه یاد شوي چې عبارت، دي له: آدم، نوح، ابراهیم، اسماعیل، اسحاق، یعقوب، داود، سلیمان، ایوب، یوسف، موسی، هارون، زکریا، یحیی، ادریس، یونس، هود، شعیب، صالح، لوط، الیاس، الیسع، ذوالکفل، عیسی او محمد صلوات الله علیهم اجمعین.

په قرآن عظیم الشان کې الله تعالی مسلمانانو ته امر کوي چې پر ټولو پېغمبرانو علیهم السلام باندې ایمان راوړي چې نومونه یې په قرآن کریم کې ذکر شوي او که نه. پېغمبرانو علیهم السلام باندې ایمان راوړل د عقیدې او ایمان له ارکانو څخه یو رکن دی او هیڅوک هم پر ټولو انبیاوو علیهم السلام باندې له ایمان راوړلو پرته مسلمان بلل کېدای نشي. الله تعالی فرمایي: ﴿آمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ...﴾ [البقره: ۲۸۵]. رسول او مؤمنانو پر هغه څه ایمان راوړی دی چې رسول ته د هغه د رب له لوري رالیږل شوي دي. دوی ټولو په الله او د هغه په ملایکو، کتابونو او رسولانو ایمان راوړی دی.(او وایي) موږ د الله په پېغمبرانو کې یو تر بله هیڅ توپیر نه کوو. یعنې داسې نه کوو چې پرځینو پېغمبرانو ایمان راوړو او د ځینو نورو له نبوت نه منکرشو.

محمد ﷺ خاتم النبیین

محمد بن عبدالله ﷺ خاتم النبیین دی او د ده ﷺ په بعثت سره د نبوت لړۍ ختمه او بشپړه شوه او وروسته له هغه څخه د الله تعالی له لوري نه کوم پېغمبر او نه کوم کتاب رالیږل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیږي. د پیغمبرﷺ له رحلت وروسته د وحي نازلېدل هم بند شو.که چېرې څوک د نبوت دعوه وکړي نو هغه کس دروغجن دی.

قرآن عظیم الشان د ختم نبوت په اړه او دا چې حضرت محمد ﷺ خاتم النبیین دی داسې فرمایلي دي:﴿مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا﴾ [الأحزاب: ٤٠]. **ژباړه:** محمد ستاسې د سړیو د هېڅ یوه پلار نه دی، بلکې د الله رسول او اخرنی پیغمبر دی او الله پر هر څه ښه پوه او عالم دی.

د قرآن کریم د آیتونو او نبوي احادیثو پر اساس ټول انسانان د الله تعالی له لوري مکلف دي چې پر حضرت محمد صلی الله علیه وسلم باندې د وروستني پیغمبر په حیث ایمان راوړي او د هغه ﷺ فرمانبرداري وکړي. څوک چې د محمد ﷺ په نبوت او رسالت ایمان نه را وړي هغه کس کافر دی او په آخرت کې به د دوزخ په اور کې سوځي.

د لوست ګټې او لارښوونې

❖ الله ﷻ د زماني په هر پړاو کې د بندګانو د هدایت او لارښوونې لپاره انبیاء علیهم السلام را لیږلي دي.

❖ د انبیاوو علیهم السلام بعثت د الله تعالی له لوري پر انسانانو د هغه د رحمت او مهرباني نښه ده.

❖ لکه څرنګه چې انسان د خپل پایښت او روغتیا لپاره هوا او خوړو ته اړتیا لري په همدې توګه د پیغمبرانو وجود هم د بشر د لارښوونې لپاره اړین بلل کیږي.

❖ انبیاء علیهم السلام ټول د بشر له جنس څخه وو. دوی ټول نیک او غوره انسانان وو. نور انسانان که هر څومره غوره او نیک اعمال ترسره کړي بیا هم د انبیاوو مرتبې او مقام ته نشي رسیدای.

❖ پیغمبران علیهم السلام له ګناه نه معصوم او پاک دي او د دین او رسالت په تبلیغ کې هیڅکله نه سهوه کیږي او نه هم تېروځي.

❖ پر پیغمبرانو علیهم السلام باندې ایمان راوړل د عقیدې او ایمان له ارکانو څخه یو رکن دی. که څوک د یو پیغمبر له نبوت نه منکر شي. هغه کافر دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

❖ حضرت محمد ﷺ آخرې پېغمبر دی. وروسته له هغه څخه بل کوم پېغمبر نه راځي. ټول انسانان د الله تعالی له لوري مکلف دي چې پرحضرت محمدﷺ باندې د وروستني پېغمبر په حیث ایمان راوړي او د هغه ﷺ فرمانبرداري وکړي.

❖ له پېغمبرﷺ سره مینه اومحبت لرل، د هغه اطاعت کول، د هغه عزت او درناوی، د هغه ﷺ په سیرت او سنتو پوهېدل، د هغهﷺ له عظیم الشأن لوړمقام، مرتبې او شخصیت نه دفاع کول او ټولو نړیوالو ته د اسلام د سپېڅلي دین تبلیغ د هر مسلمان سړي او مسلمانې ښځې اسلامي او شرعي وجیبه ده.

❖ د مسلمانانو مکلفیت د پېغمبرﷺ په وړاندې چې له هغه سره د مینې او دوستۍ د اظهار علامت دی او د مسلمانانو لپاره د اجر او ثواب حاصلولو لامل ګرځي. هغه پر پیغمبرﷺ باندې د زیات درود ویل دی. کله چې د پیغمبرﷺ مبارک نوم یاد شي مستحب دی چې پر هغه ﷺ باندې درود وویل شي.

پوښتنې

۱.ولې د پېغمبرانو علیهم السلام رالېږل د بشریت لپاره اړین بلل کېږي؟ څرګند یې کړئ.

۲.د پېغمبرانو علیهم السلام مهمې دندې کومې دي؟ ځینې یې بیان کړئ.

۳.دا څه حکمت دی چې پېغمبران علیهم السلام د بشر له جنس څخه دي؟

٤.که څوک پر ځینو پېغمبرانو علیهم السلام ایمان راوړي او د ځینو نورو له نبوت نه منکر شي، د هغه حکم څه شی دی ؟

۵.د پېغمبرﷺ په وړاندې د مسلمان دنده او مسؤولیت څه شی دی؟ څرګند یې کړئ.

کورنۍ دنده

زده کوونکي دې د آیتونو او حادیثو په رڼا کې د پېغمبرانو د اوصافو او دندو په اړه یوه مقاله ولیکي چې له (۲۰) کرښو څخه کمه نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووم لوست

اسلام غوره دین دی

قال الله تعالی: ﴿إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ وَمَنْ يَكْفُرْ بِآيَاتِ اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ۝ فَإِنْ حَاجُّوكَ فَقُلْ أَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلَّهِ وَمَنِ اتَّبَعَنِ وَقُلْ لِلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْأُمِّيِّينَ أَأَسْلَمْتُمْ فَإِنْ أَسْلَمُوا فَقَدِ اهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ﴾ [آل عمران:۱۹-۲۰].

د کلمو معنا

{الدِّينَ}: شريعت او ملت.

{الْإِسْلَامُ}: تسليمېدل، غاړه ايښودل، د اسلام دين.

{بَغْيًا}: د کينې او رخې له مخې.

{حَاجُّوكَ}: شخړه کوي له تا سره، دلايل وړاندې کوي.

{أَسْلَمْتُ}: ما سپارلی دی، تسليم او منقاد يم.

{اهْتَدَوْا}: ليار يې موندله، هدايت يې وموند.

{تَوَلَّوْا}: وګرځېدل هغوی، سر غړونه يې وکړه.

{الْبَلَاغُ}: رسونه، تبليغ.

ژباړه

بې شکه د الله په وړاندې (ترټولو غوره) دين اسلام دی او اختلاف نه دی کړی(د اسلام د قبلولوپه اړه) هغو کسانو چې کتاب ورکړ شوی دی(اهل کتابو) مګر وروسته له هغه چې علم او پوهه ورته راغله (يعني په حقيقت پوه شول) خو د خپل منځي کينې او حسد له کبله يې اختلاف ته ملا وتړله. څوک چې د الله تعالی له آيتونو نه منکر شي (نو پوه دې شي چې) الله پاک ډېر ژر حساب کوونکی دی. که (د کبر له مخې) دوی له تا سره(ای محمده) جګړه کوي نو ووايه سپارلی دی ما خپل مخ خاص لپاره د الله تعالی(د الله حکم ته تسليم اومنقاد يم) او زما ملګري (متابعت کوونکي)هم هغه ته تسليم دي او ووايه هغو کسانو ته چې ورکړل شوی دی کتاب او نالوستو ته آيا اسلام مو راوړی دی؟ که اسلام يې راوړ نوپه تحقيق سره سمه او نېغه لاره يې موندله او که وګرځېدل او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرغړونه یې وکړه، نو بې شکه پرتا(یوازې د حق) رسونه ده. او الله پاک خپل بند ګان ښه ويني.

تفسیر

د مبارکو آیتونو شرح او څیړنه

د(**دین**) کلمه په لغت کې د جزا او بدل په معنا ده او دلته له (دین) نه مطلب عقاید او هغه احکام دي چې د الله تعالی له لوري پرحضرت محمد ﷺ نازل شوي دي نو دین په دې مبارک آیت کې د ملت او شریعت په معنا دی.

(**اسلام**) د تسلیمېدلو او انقیاد په معنا دی او دلته له (**اسلام**) نه مراد هماغه حنیف دین دی چې محمد ﷺ د ټول بشریت لپاره راوړی دی.

د (**عند الله**) جمله د عربي ژبې د قانون او دستور له مخې حذف شوې کلمې لکه (ثابت) یا (مقبول) پورې تړاو لري، یعنی د الله په وړاندې ثابت او مقبول دین. د(**عند الله**) په جمله کې د اسلام د دین نسبت الله ﷻ ته، د دغه دین په شرف او غوره والي دلالت کوي اومعنا یې داسې ده چې اسلام د الله ﷻ هغه دین دی چې د خپلو بندګانولپاره یې غوره کړی دی. د دې وینا پر بنسټ د ﴿إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ﴾ **ژباړه:** یوازینی غوره او معتبر دین د الله تعالی پر وړاندې د اسلام دین دی، یعنی هغه شریعت چې محمد ﷺ له ځان سره راوړی دی.

د﴿الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ﴾ **په** جمله کې مراد له (**کتاب**) څخه هغه آسماني کتابونه دي چې مخکې له قرآن کریم څخه نازل شوي وو لکه د تورات او انجیل کتابونه. د دغو کتابونو پیروانو ته اهل کتاب (یهود او نصاری) ویل کیږي. د ﴿إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ﴾ په جمله **کې** له (**علم**) نه مراد د وروستني پیغمبر په حیث د حضرت محمد ﷺ د پیغمبرۍ پرحقانیت د اهل کتابو د علم او پوهې حاصلېدل دي. د(**بغيا**) کلمه دلته د کینې اوحسد په معنا ده. د ﴿وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ﴾ **د** جملې مفهوم دا دی چې: د اهل کتابو مخالفت د اسلام له دین یعني له هغه څه سره چې حضرت محمد ﷺ راوړی دی، د پیغمبر د ربښتینولۍ او د اسلامي دین له حقانیت نه د جهل او بې علمۍ له مخې نه دی، بلکې دغه مخالفت د علم له حاصلېدلو نه وروسته د حسد له امله دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د (**کفر**) کلمه په لغت کې د انکار په معنا ده او دلته ترې مراد د حضرت محمد ﷺ له نبوت نه انکار کول او د اسلام نه منل دي.

د ﴿فَإِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ﴾ په جمله کې د هغو کسانو لپاره چې د اسلام او خاتم النبیین له پېغمبرۍ نه انکار کوي یو ډول وعید او تهدید وجود لري، یعني هغه کسان چې کفر او سرغړونه کوي، الله تعالی له هغوی سره محاسبه کوي او د الله تعالی محاسبه ډېر ژر ده چې دلته د حسا ب سرعت د عذاب په سختۍ دلالت کوي.

له﴿حَاجُّوكَ﴾ څخه مراد د پېغمبر ﷺ سره د اهل کتابو عناد، سرغړوني، جګړې او د اسلام د سپېڅلي دین پر ضد د هغوی غلیمانه ناسم تعبیرونه دي.

د ﴿أَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلَّهِ﴾ د جملې معنا د الله تعالی احکامو او اوامرو ته غاړه اېښودل اوتسلیمېدل دي او دلته (**وجه**) د ذات اوځان په معنا ده، یعني ما خپل ځان د الله حکم ته تسلیم او منقاد کړ. د ﴿فَإِنْ حَاجُّوكَ فَقُلْ أَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلَّهِ وَمَنِ اتَّبَعَنِ﴾ جملې مفهوم دا دی چې که چېرې کفار او اهل کتاب او د دوی په څېر نور خلک له تا سره د عناد، تکبر او غرض په مقصد شخړې او جګړې ته ملا وتړي نو د هغوی د دروغو او تکبر پروا مه ساته او هغوی ته ووایه چې زه او زما پیروان د الله تعالی اوامرو او احکامو ته تسلیم یو.

له ﴿الْأُمِّيِّينَ﴾ نه مراد هغه کسان دي چې د هېڅ کوم کتاب پیروان نه دي یعني د عربو مشرکان. د﴿فَإِنْ أَسْلَمُوا فَقَدِ اهْتَدَوْا﴾ جمله هغه ګټه او فایده بیانوي چې اهل کتاب او مشرکین یې د اسلام د سپېڅلي دین د قبلولو په صورت کې ترلاسه کوي، ځکه چې هغوی د الله تعالی د اوامرو په عملي کولو او د اسلام د سپېڅلي دین په قبلولو سره سمه او نېغه لاره مومي او د کفر او شرک له تیارو نه بهر راووځي.

د﴿وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ﴾ په جمله کې د پېغمبرعلیه الصلاة و السلام د زړه لپاره تسلیت دی او معنا یې داسې ده: که چېرې کفار د اسلام د سپېڅلي دین له منلو نه منکر شي او سر غړونه وکړي، نو ای محمده، په دې سره تاته هېڅ ضرر او تاوان نشته، ځکه تا خپله دنده، چې خلکو ته د سپېڅلي دین تبلیغ و، په سمه توګه تر سره کړې دی.

دغه مبارک آیتونه د﴿وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ﴾ په جملې سره پای ته رسېږي چې دغه جمله پر وعده او وعید دواړه مشتمله ده، یعني نیک عملو مؤمنانو ته د اجر او ثواب ورکولو وعده او کافرانو ته د سخت عذاب تهدید، ځکه چې الله تعالی د بندګانو پرکړنو او زړونو خبر دی او هر چا ته د هغه د کړنې او عمل سره سم جزا ورکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دآیتونو لنډ مفهوم

یوازینی دین چې الله تعالی یې خوښوي او پر ټولو پیغمبرانو یې نازل کړی دی او پرته له هغه بل دین نه قبلوي هغه د اسلام سپېڅلی دین دی. د اسلام دین د الله تعالی اوامرو او احکاموته د غاړه ایښودلو یعنې د الله تعالی بندګۍ، فرمان برداری او د هر عصر د پیغمبرانو د بعثت پر مهال د هغوی اطاعت کولو ته ویل کېږي. د پیغمبرانو د لړۍ وروستنی پیغمبر حضرت محمد ﷺ دی چې ټول انسانان باید د ده د سپېڅلي دین اسلام چې د ټولو انبیاوو د ادیانو بشپړ شکل دی پیروي وکړي. الله تعالی د پیغمبر ﷺ له بعثت وروسته پرته له اسلام نه بل هیڅ دین نه قبلوي. د اسلام د منلو په هکله د اهل کتابو یعنې یهودو او نصاراؤ اختلاف او په مختلفو ډلو د هغوی ویشل کېدل، دا د هغوی د حسد، په دنیا پورې د هغوی د زړه تړلو او مقام حاصلولو له امله دی چې وروسته د دلایلو له وړاندې کولو او د پیغمبرانو او کتابونو له رالېږلو، یعنې د اسلام د دین پر حقانیت او د وروستنې پیغمبرﷺ پر رښتینولی له علم او پوهې حاصلېدلو وروسته، پېښ شوی دی. هغه کسان چې د الله تعالی له آیتونو انکار کوي د حق له منلو او د الله تعالی له احکامو او اوامرو نه چې د اسلام سپېڅلي دین منل دي، سرغړونه وکړي، الله تعالی ورسره محاسبه کوي او د الله تعالی محاسبه ډېر ژر او سخته ده چې هر چا ته د هغه د کړنې او عمل سره سم جزا ورکول کېږي.

ای پیغمبره، که چېرې اهل کتاب او مشرکان د دلایلو له راوړلو نه وروسته د حق دین یعنې د اسلام له منلو نه منکرشي او د تکبر په غرض له تا سره شخړه وکړي، نوهغوی ته ووایه چې زه او زما مؤمن پیروان د الله تعالی اوامرو او احکامو ته تسلیم او تابع یو. اهل کتابو او مشرکینو ته ووایه که چېرې تاسې د اسلام سپېڅلی دین ومنئ، نو سمه او نېغه لاره مومئ او که چېرې د اسلام د سپېڅلي دین له منلو انکار او سر غړونه وکړئ، نو الله تعالی به له تاسې سره محاسبه وکړي او زه خلکو ته د حق له رسولوپرته بل کوم مسؤولیت نه لرم چې هغه مې په ښه او سمه توګه تر سره کړی دی. الله تعالی د بندګانو پر ټولو شیانو یعنې زړونو او کړنو خبر دی او هر چا ته د هغه د عمل مطابق جزا ورکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتم لوست

د تېر لوست پاتې برخه

اسلام غوره دين دى

د اسلام د دين معنا او مفهوم

لكه څرنگه چې وړاندې ذكر شو د اسلام لغوي معنا انقياد او تسليمېدل دي او اسلام د الله تعالى اوامرو ته د غاړې ايښودلو په معنا دى، خو دا انقياد بايد د انسان په خپل رغبت او رضا وي، ځكه په كائناتو كې ټول مخلوقات د انسان په شمول په خپل خلقت كې د الله تعالى تكويني قوانينو ته جبراً تسليم او منقاد دي او له هغو نه د مخالفت توان نه لري. له دې امله په دې ډول انقياد باندې كوم ډول ثواب او يا عقاب نه مرتبېږي. د قرآن كريم په ځينو آيتونو كې اسلام په همدې معنا سره ذكر شوى دى.﴿أَفَغَيْرَ دِينِ اللَّهِ يَبْغُونَ وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ﴾ [آل عمران: ٨٣]. **ژباړه:** آيا كافران د الله له دين څخه پرته بل دين غواړي؟ (حال دا چې) ټولو موجوداتو په اسمانونو او ځمكه كې هغه ته په خوښه او نا خوښه غاړه ايښې ده او ټول هغه ته ورگرځول كيږي.

د اسلام د دين جوهر او اساس په خپل اختيار سره د الله تعالى اوامرو او احكامو ته د انسان غاړه ايښودل دي چې د اجر، ثواب اوعذاب د وركولو لپاره اړين بلل كيږي. دغه انقياد او تسليمېدل بايد په بشپړه توگه وي او انسان بايد د الله تعالى شريعت او قانون په عام او تام شكل سره په خپل فردي، ټولنيز ژوند كې پلې كړي او دا هماغه دين دى چې ټولو انبياؤ عليهم السلام خلك د دې لوري ته دعوت كړي دي او په خپله يې هم په همدې مفهوم د اسلام د سپېڅلي دين پيروي كړې ده. الله ﷻ فرمايي: ﴿وَمَنْ يُسْلِمْ وَجْهَهُ إِلَى اللَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى وَإِلَى اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ﴾ [لقمان:٢٢]. **ژباړه:** او هرڅوك چې خپل مخ (ځان) الله تعالى ته وسپاري او نېكوكار وي نو منگوله يې ولگوله هغه په رسۍ (كړۍ)كلكې او د ټولو كارونو پاى يوازې د الله تعالى په لور دى.

قرآن كريم د ابراهيم اويعقوب عليهما السلام په هكله داسې فرمايي:﴿وَوَصَّى بِهَا إِبْرَاهِيمُ بَنِيهِ وَيَعْقُوبُ يَا بَنِيَّ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَى لَكُمُ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ﴾ [البقرة: ١٣٢]. **ژباړه:** او وصيت كړى و په دې دين ابراهيم او يعقوب هم خپلو زامنو ته، اى زما زامنو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېشکه الله غوره کړی دی ستاسې لپاره همدا دین، نو باید مړه نه شئ خو چې یاستئ تاسې مسلمانان.

د اسلام اطلاق

د نبوت د لړۍ له بشپړېدلو او د وروستني پیغمبر په توګه د حضرت محمد ﷺ له بعثت څخه وروسته، د اسلام اطلاق پر هغه دین کیږي چې د الله تعالی له لوري حضرت محمدﷺ ته وحي شوی دی، نو ټول انسانان مکلف دي او له هغوی نه دا غوښتنه شوې ده چې دغه دین ومني او احکامو ته یې غاړه کیږدي. دا هماغه دین دی چې د دې لوست په مبارکو آیتونو کې په بشپړ صراحت سره د الله تعالی یوازینی غوره او منل شوی دین بلل شوی دی.

د یادو شوو مبارکو آیتونو په رڼا کې علماوو د اسلام دین داسې تعریف کړی دی: ″اسلام په خپل اختیار سره الله تعالی ته له خضوع او انقیاد څخه عبارت دی او څرګندونه یې هغه شریعت ته غاړه ایښودل دي چې الله تعالی خپل پیغمبر حضرت محمدﷺ ته وحی کړی دی او هغه علیه السلام یې د دغه شریعت په تبلیغ مکلف کړی دی.″ (۱)

فعالیت

زده کوونکي دې د ښوونکي په لارښوونه په خو ډلو وویشل شي اوهره ډله دې د اسلام د دین د مفهوم په هکله له یو بل سره بحث او خبرې اترې وکړي.

اسلام هراړخیز نظام دی

اسلام شامل او هر اړخیز دین دی چې د انسان د ژوندانه ټول اړخونه رانغاړي او د بشر د کړنو، سلوکو او اعمالو د ټولو برخو لپاره څرګند قوانین لري. الله تعالی خپل ګران پیغمبرﷺ ته د اسلام د سپېڅلي دین په اړوند او دا چې د انسان مرګ او ژوند باید د الله تعالی لپاره او د هغه د نظام په چوکاټ کې وي، داسې فرمایي:﴿قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ [الأنعام: ۱۶۲] **ژباړه:** ووایه ای محمده، بېشکه زما لمونځ، زما قرباني، زما ژوند او زما مرګ د الله لپاره دی چې د ټولو عالمیانو رب دی.

۱- اصول الدعوة ، دکتور عبد الکریم زیدان، ۲مخ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قرآن عظیم الشان په بل آیت کې الله ﷻ د اسلام د هر اړخیزوالي (شمول)په هکله داسې فرمایلي دي: ﴿مَا فَرَّطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ..﴾ [سورةالأنعام:۳۸] **ژباړه:** موږ په دې کتاب کې هېڅ شی نیمگړی نه دی پرېښی.

ځینو مفسرینو په دې آیت کې کتاب په لوح محفوظ سره تفسیر کړی دی یعنې ټول شیان په لوح محفوظ کې لیکل شوي او خوندي ساتل شوي دي.

ځینې نور مفسرین له کتاب نه قرآن کریم مطلب اخلي چې د دې تفسیر پر بنسټ د ټولو شیانو کلیات او اساسات په قرآن کریم کې موجود دي او هر هغه څه چې د انسان د لارښوونې او نېکمرغۍ لپاره اړین بلل کیږي. په قرآن کریم کې په تفصیلي او یا کلي بڼه بیان شوي دي تفصیلات او جزئیات یې د پیغمبرﷺ په سنتو کې، چې د قرآن کریم لپاره تفسیر، تشریح بلل کیږي، موجود دي چې دا پخپله د اسلام د سپېڅلي دین په شمولیت دلالت کوي.

اسلام وروستنی او بشپړ دین دی

مخکې له دې چې رسول الله ﷺ له دې فاني نړۍ څخه رحلت وکړي، الله تعالی د اسلام دین بشپړ کړ او هغه یې منل شوی او غوره دین وباله او د ځمکې د سر ټول انسانان یې پر دې مکلف وگرځول چې د دې دین پیروي وکړي. الله تعالی په دې اړه داسې فرمایي: ﴿الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا﴾ [المائدة: ۳]

ژباړه: نن ما پوره کړ د ستاسې لپاره ستاسې دین او ما پوره کړ پر تاسې خپله لورینه او غوره مې کړ ستاسې لپاره اسلام د دین په توگه.

د اسلام د دین دکمال معنا دا ده چې د دې دین تعلیمات او احکام د انسانانو د فردي او ټولنیز ژوند په هره برخه کې د هغوی د اړتیاوو د پوره کولو لپاره داسې دقیق او مطابق دي،که چېرې په سمه توگه تطبیق شي نو د بشریت نیکمرغي تضمینوي. د اسلام د سپېڅلي دین تعلیمات او د احکامو کمال هغه وخت په سمه توگه څرگندیږي چې په عملي او بې پلوه بڼه دغه دین له نورو ادیانو، نظامونو او قوانینو سره پرتله شي.

قرآن کریم په صراحت سره بیان کړی دی چې د الله تعالی پر وړاندې یوازینی منلی شوی دین د اسلام دین دی او پرته له اسلام نه بل هیڅ دین د قبول وړ نه دی. که څوک له اسلام نه پرته بل دین غوره کړي په آخرت کې به ضرور په زیان او تاوان کې وي: ﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾ [آل عمران: ۸۵].

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: او هر څوک چې پرته له اسلام نه بل دین غواړي (لټوي) نو وبه نه منل شي له هغه څخه او هغه به په آخرت کې له زیان کارانو څخه وي.

د اسلام د سپېڅلي دین د ټولو تعلیماتو پلي کولو ته اړتیا

په پورتنیو مبارکو آیتونوکې د اسلام د سپېڅلي دین د شمول او کمال په اړه، چې بل ټکی ډېر مهم او ارزښتناک بریښي، هغه د ژوند په ټولو اړخونو کې په بشپړه توگه د اسلامي احکامو او لارښوونو پلي کول دي؛ ځکه په ځینو چارو کې د اسلام د احکامو او لارښوونو نیمگړی او ناقص تطبیقول او په ځینو نورو کې د هغو له پلي کولو نه ډډه کول، سره له دې چې مطلوبې پایلې نه ورکوي، د قرآن او سنت له نص او روح نه مخالفت بلل کېږي او د دنیا او آخرت د تباهی او زیان لامل گرځي. الله تعالی په قرآن کریم کې په دې اړه داسې فرمايي:﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي السِّلْمِ كَافَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ﴾ [البقره: ۲۰۸]. **ژباړه:** ای هغو کسانو چې ایمان مو راوړی دی په اسلام کې په بشپړ ډول ورننوځئ (د اسلام د سپېڅلي دین ټول احکام او تعلیمات ومنئ) او د شیطان پر پلونو مه ځئ، بې شکه چې شیطان ستاسې ښکاره دښمن دی.

یو مفسر د دې آیت په شرحې او تفسیر کې داسې وايي:

"د (سلم) دکلمې، د سین په زور او زیر د اسلام پر دین او سلامتی (د امن په معنا) پر دواړو اطلاق کېږي. یعني ای مؤمنانو د اسلام په دین کې داخل شئ او د هغه د ټولو تعلیماتو او لارښوونو التزام او پابندي وکړئ. د اسلام د سپېڅلي دین ټول احکام پلي کړئ او د هغو کسانو په څېر مه اوسئ چې د اسلام پر ځینو احکامو ایمان راوړي او ځینې نور احکام یې نه مني او ترې انکار کوي. نو مطلب دا دی چې د اسلام ټول احکام او اوامر ومنئ او پرې عمل وکړئ." [1]

په بل آیت کې الله تعالي د بني اسرائیلو د بدو اوصافو د بیانولو په لړ کې د هغو کسانو، چې د کتاب ځینې برخې مني او د ځینو نورو له منلو نه انکار کوي، داسې غندنه کړې ده:﴿أَفَتُؤْمِنُونَ بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَى أَشَدِّ الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ﴾ [البقره: ۸۵]. **ژباړه:** آیا

---

۱ – تفسیر الوسیط للطنطاوی، د بقری د سورې ۲۰۸ آیت تفسیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسې د کتاب ځینې برخې منئ او ځینې نورې یې نه منئ او انکار ترې کوئ، نو نه ده جزا د هغه چا له تاسې څخه چې کوي دا کار، مگر رسوايي ده په ژوند د دنيا کې او په ورځ د قیامت به وگرځول (وروستل) شي هغوی په لور د سخت عذاب او الله پاك ناخبره نه دی له هغه څه نه چې تاسې يې کوئ.

د کتاب پر ځینو برخو د ایمان راوړلو او له ځینو نورو برخو نه د انکار کولو معنا دا ده چې د کتاب ځینې احکام او الهي اوامر ومني او د ځینو نورو له منلو څخه انکار وکړي چې پايلې يې ډېرې بدې او خطرناکې وي.

د لوست گټې او لارښوونې

❖ اسلام د بشر لپاره د الهي دین یو بشپړ او متکامل انځور او وروستنی اسماني دين دی چې له دې وروسته هیڅکله بل کوم دین راتلای نشي.

❖ قرآن کریم د انس او جن لپاره نازل شوی دی. د اسلام سپیڅلی دین په هر ځای او عصر کې د ټولو انسانانو لپاره الهي دين دی. د اسلام د دین احکام په هر وخت کې د تطبیقولو وړتیا لري او هېڅکله هم نه زړېږي.

❖ یوازینی غوره او معتبر دين د الله تعالی پر وړاندې د اسلام دین دی او څوك چې په دغه دین کې داخل نه وي هغه کافر دی او که چېرې له دنيا څخه کافر ولاړ شي نو د دوزخ د اور مستحق گرځي.

❖ اسلام کامل شامل او هر اړخیز دین، نظام او قانون دی چې د انسان د ژوندانه ټول فردي او ټولنیز اړخونه رانغاړي.

❖ د اسلام دین الله تعالی ته د غاړې ایښودلو او تسلیمېدلو په معنا دی، خو دا تسلیمېدل او انقیاد باید د انسان په خپل رغبت او رضا وي نه جبراً، ځکه په کایناتو کې ټول مخلوقات جبراً د الله تعالی سننو او قوانینو ته تسلیم او منقاد دي.

❖ اسلام باید د ژوند په ټولو اړخونو کې په بشپړ ډول پلی شي، ځکه د اسلام ناقص او نیمگړی پلي کول د قرآن او سنت له نص او روح نه مخالفت بلل کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنې

۱.د اسلام دين په لغت او اصطلاح کې تعريف کړئ.

۲.د لوست د مبارکو آيتونو اجمالی مفهوم وليکئ او استدلال وکړئ چې د انسان انقياد او تسليمدل د اسلام دين ته بايد ولې اختياري وي ؟

۳.د اسلام د دين د کمال او هراړخيز والي (شمول)معنا څه ده؟ په تفصيل سره يې شرح کړئ.

٤.ولې د اسلام دين په هر زمان او مکان کې د پلي کولو او تطبيق وړتيا لري او تعليمات او احکام يې هېڅکله هم نه زړېږي؟

۵.آيا د اسلام د دين جزئي او ناقص تطبيق د قرآن له آيتونو او نبوي احاديثو سره مطابقت لري؟ ستاسې ځواب بايد مستدل او د قرآن او احاديثو له مخې وي.

٦.څوک چې د اسلام په دين مشرف نشي او مړ شي د قرآن او سنت له نظره يې حکم څرنگه دی؟

کورنۍ دنده

زده کوونکي دې د مبارکو آيتونو په رڼا کې يوه مقاله وليکي چې له (۲۰) کرښو څخه کمه نه وي او لاندينې ټکي راونغاړي.

- د اسلام تعريف او مفهوم.
- د اسلام د سپېڅلي دين د کمال او شمول معنا.
- په فردي او ټولنيز ژوند کې د اسلام د پلي کولو گټې او ارزښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهم لوست

په اخرت ايمان او پر ژوند يې اغيز

قال الله تعالى: ﴿أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ.فَتَعَالَى اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ﴾ [المؤمنون: ١١٥ – ١١٦]

د کلمو معنا

أَفَحَسِبْتُمْ: آيا تاسې ګومان کاوه.

عَبَثًا: بې ګټې، عبث، بابېزه.

فَتَعَالَى: نو ډير لوړ او پورته دی.

الْكَرِيمِ: قدرمن، ستر.

ژباړه

آيا تاسې انګيرلې وه (ګومان کړی وو) چې موږ تاسې بابېزه (عبث) پيدا کړي ياست او زموږ لوري ته ستاسې بېرته راګرځېدل نشته؟ نو ډير لوړ او پورته دی الله، حقيقي پاچا، له هغه پرته بل هېڅ کوم بر حق خدای نشته، هغه ذات د ستر عزتناک عرش څښتن دی.

تفسير

د آيتونو لنډ مفهوم

په پورتنيو مبارکو آيتونو کې الله تعالی د هغو کسانو په هکله، چې د آخرت له ورځې او له مرګ نه وروسته له بيا راژوندي کېدلو نه منکر دي او ايمان پرې نه لري، توبيخاً داسې فرمايي: آيا تاسې داسې ګومان کوئ چې الله تعالی تاسې هسې عبث او بابېزه پيدا کړي ياست او ستاسې کار په دې دنياکې يوازې خوړل، څښل او د دنيا له خوندونو څخه ګټه اخيستل دي او تاسې وروسته له مرګ نه بيا نه راژوندي کېږئ ؟!

آيا ګومان کوئ چې حساب او کتاب او ستاسو د کړنو پوښتنې کولو ته کومه اړتيا نه ليدل کيږي، له تاسو سره محاسبه نه تر سره کيږي او نه هم کوم ثواب او عذاب شتون لري؟!

نه هېڅکله هم داسې نه ده لکه څرنګه چې تاسې ګومان کوئ. موږ تاسې هېڅکله هم عبث او بابېزه نه ياستئ پيدا کړي، بلکې ستاسې خلقت او پيدايښت د يو علم، حکمت او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځرګندو موخو پر اساس دی او ستاسو ټولو بېرته راګرځېدل د الله تعالی په لور دی او ستاسو د هغو کړنو او اعمالو پوښتنه به وشي چې تاسو تر سره کړي دي.

د لوست په دويم آيت کې الله تعالی له عبثو او بې ګټو کړنو نه د خپل سپېڅلي ذات پاکي بيانوي او داسې فرمايي، الله تعالی له دې څخه پاك او سپېڅلی دی چې تاسې بې فايدې او عبث پيداکړي، ځکه دا کار د الله تعالی له لوړ شان سره، چې مطلق حاکم، يوازينی حقيقي معبود او د لوی او ستر عرش ښتن دی، مطابقت نه لري.

د آيتونو شرح څېړنه

دغه دوه مبارك آيتونه د هغو آيتونو په سياق کې قرار لري چې د آخرت په هکله دي او د هغه څه ځرګندونه کوي چې د دغې ورځې منکرينو او کفارو ته پېښيږي. لومړنی آيت يعنې د ﴿أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ﴾ په پوښتنې سره پيل شوی دی. دې ډول پوښتنې ته په عربي ژبه کې انکاري استفهام ويل کيږي چې د پوښتنې د موضوع د نفی او انکار په معنا راځي او د هغې مخالف مفهوم ثابتوي، يعنی: داسې نه ده لکه ځرنګه چې تاسې ګومان کوئ، موږ تاسې بابېزه او بې ګټې نه ياستئ پيدا کړي. د عربي ژبې د بلاغت او دستور له مخې په دې پوښتنه کې د غندنې معنا نغښتې ده؛ په دې معنا الله تعالی د هغو کفارو معتقداتو او نظريو غندنه کوي چې له بعث نه منکر او په دې ناسم ګومان دي چې د دنيا ژوند يوازې د خوراك، څښاك او نورو خوندونو لپاره دی او دا چې له مرګ نه وروسته بيا راژوندي کېدل، حساب او کتاب او د اعمالو پوښتنه وجود نه لري.

د (عبث) کلمه د هغې بې ګټې کړنې او وينا په معنا ده چې کومه فايده پرې نه مرتبيږي.

د ﴿وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ﴾ مبارکه جمله پر مخکينۍ جملې عطف ده چې د آخرت د ورځې د منکرينو د ناسم او غلط ګومان نفې کوي او د بعثت پر حتمي واقع کېدلو او دا چې د ټولو رجوع د الله تعالی په لور ده، تأکيد کوي.

د ﴿فَتَعَالَى اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ﴾ جمله له عبثو او بې ګټو کړنو نه د الله تعالی پاکي او سپېڅلتيا بيانوي او له هر هغه څه څخه چې د هغه له لوړ شان سره مناسبت او سمون نه لري، پاك او منزه دی او هر کار يې د علم او حکمت پر اساس دی.

د آخرت پر ورځ د ايمان لرلو معنا

د آخرت پر ورځ ايمان او باور لرل د ايمان د اووګونو ارکانو له جملې څخه يو رکن دی او له دې ورځې څخه انکار کول کفر دی. د قرآن کريم آيتونه او د پيغمبراکرمﷺ احاديث پر دې ګواه دي چې د آخرت پر ورځ له باور پرته د انسان ايمان نه صحيح

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیږي. د آخرت پر ورځ ایمان ډیر اهمیت او ارزښت لري ځکه چې په قرآن کریم کې ډیر ځله پر الله تعالی له ایمان سره یو ځای ذکر شوی دی. الله تعالی په دې آیت کې فرمایلي دي: ﴿مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾ (المائده:٦٩). **ژباړه:** هرچا چې په الله او د آخرت په ورځ ایمان راوړ او نېک کارونه یې وکړل، نو هغوی به نه ډارېږي او نه به غمجن کیږي.

پېغمبرﷺ په یو مشهور حدیث کې، چې د جبرئیل حدیث باندی یادیږي د آخرت پر ورځ ایمان او باور لرل د ایمان د ارکانو له جملې څخه بللی او داسې یې فرمایلي دي: "أن تؤمن بالله وملائكته وكتبه ورسله واليوم الآخر وتؤمن بالقدر خيره وشره" [۱] **ژباړه:** ایمان په الله تعالی، د هغه پر ملایکو، د هغه پر کتابونو، د هغه پر رسولانو، د آخرت پر ورځ او د خیر او شر په تقدیر چې د الله تعالی له لوري دی، باور او یقین لرل دي.

د قرآن کریم د آیتونو او د رسول اللهﷺ د احادیثو پر بنسټ د آخرت پر ورځ ایمان لرل په لاندینیو عناصرو مشتمل دی:

- د قیامت پېښېدل، په دې معنا چې دنیا پای ته رسیږي او ټول مخلوقات د خپل خالق په لور بېرته راګرځي.
- له مرګ نه وروسته بیا راژوندي کېدل، هغه ورځ چې الله تعالی به هغه کې ټول مخلوقات داسې بیا راژوندي کوي لکه څرنګه چې یې په لومړي ځل پیدا کړي وو.
- حشر یا په یو ځای کې د ټولو مخلوقاتو جمع کېدل.
- حساب.
- د اعمالو وزن.
- حوض.
- صراط (لاره).
- جنت.
- دوزخ (جهنم).
- د قبر عذاب او نعمت [۲]

۱–صحیح مسلم– کتاب الإیمان.

۲– د آخرت د ورځې د تفصیل د پوهېدلو لپاره دې د عقایدو کتابونه وکتل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په آخرت ايمان او پر ژوند يې اغيز

پر آخرت ايمان لرل د مهمو پوښتنو لپاره ځواب دی

د انسان په ذهن کې تل درې ارزښتناکې او برخلېك جوړوونکې پوښتنې شتون لري:

١- موږ له کوم ځای څخه راغلي يو؟

٢ - موږ په دې دنيا کې د کوم هدف لپاره ژوند کوو؟

٣- زموږ وروستنی برخلېك به څه وي او وروسته له مرگ څخه به چېرته ځو؟

دغو پوښتنو د تل لپاره؛ په پخوانيو زمانو او اوسني عصرکې د بشر ذهن ځان ته اړولی دی چې دغو پوښتنو ته د ځواب ځرنګوالی د افرادو او بشري ټولنو د برخليك په ټاکلو کې ستره ونډه لري.

دغو دريو پوښتنو ته ځواب په حقيقت کې د انسان تصور، او نړۍ ليد جوړوي (هغه له نړۍ سره اشنا کوي) او له نړۍ او کايناتو سره د هغه د زغم او کړنو بڼه ټاکي او د وګړي ژوند ته سم لوری ورښيي.

د اسلام سپېڅلی دين دغو پوښتنو ته ځرګند ځوابونه لري.

د لومړۍ پوښتنې ځواب: موږ ټول انسانان د الله تعالی مخلوق يو او هغه زموږ خالق دی الله فرمايي:﴿هَلْ أَتَى عَلَى الْإِنسَانِ حِينٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُن شَيْئًا مَّذْكُورًا.إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنسَانَ مِن نُّطْفَةٍ أَمْشَاجٍ نَّبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ سَمِيعًا بَصِيرًا﴾ [الانسان:١-٢] **ژباړه**: آيا پر انسان داسې يو وخت يا داسې زمانه تېره شوې چې هغه د ياد وړ کوم شی نه و. بېشکه موږ انسان له ګډې شوې نطفې څخه پيدا کړ. موږ هغه ازمايو، نو(له همدې کبله) موږ وګرځاو هغه اورېدونکی او ليدونکی.

د دويمې پوښتنې ځواب: زموږ د پيدايښت او ژوندانه اصلي موخه په سمه او هر اړخيزه توګه د الله تعالی عبادت او بنده ګي ده: ﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾ [الذاريات:٥٦] **ژباړه**: او نه دي پيدا کړي ما پېريان او انسانان مګر لپاره د دې چې زما عبادت وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دريمې پوښتنې لنډ ځواب: د دنيا ژوند د کار ځای او آخر نه دی. موږ انسانان پس له مرګه د الله تعالی حضور ته بيا راژوندي کيږو. زموږ د هغو اعمالو او اقوالو پوښتنه به وشي چې موږ تر سره کړي دي او له هغې سره سم به موږ ته جزا راکړل شي.

﴿اللَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾ [الروم:۱۱] **ژباړه:** الله تعالی هغه ذات دی چې لومړی (له نشت) نه خلک پيدا کوي، بيا يې راګرځوي، بيا تاسې د هغه په لور وروستل کيږئ.

﴿...ثُمَّ إِلَى رَبِّكُمْ مَرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ...﴾ [الزمر:۷] **ژباړه:** بيا ستاسو ټولو ورتګ په لور د رب ستاسې دی. هلته به مو له خپلو کړنو څخه خبر کړي.

دا د آخرت د ورځې او پر هغې باندې د باور لرلو معنا ده چې د انسانانو د برخليک جوړوونکو دريو پوښتنو له جملې څخه ديوې پوښتنې ځواب دی.

د آخرت پر ژوند د ايمان لرلو اغيزه

د آخرت پر ورځ ايمان لرل د انسان پر فردی او ټولنيز ژوند باندې ډېره زياته اغيزه او تاثير لري. د آخرت پر ورځ د ايمان لرلو پايلې د انسان پر ژوند هغه مهال څرګندېږي چې موږ د يو مؤمن کړنې او سلوک د غير مؤمن له کړنو او سلوک سره مقايسه کړو.

څوک چې د آخرت پر ورځ ايمان نه لري د ژوند په هکله د هغه ليد او تصور توپير لري، په دې معنا چې دغه شخص پرته له مادي ژوند نه د بل هيڅ شي په هکله سوچ نه کوي. د داسې انسان کړنې، پرېکړې، د تفکر بڼه، دوستي، دښمني او هر څه پر مادياتو څرخيږي او پرته له دې ورسره د ښه او بد، وړ او ناوړ، سم او ناسم د پرتلې او اندازه کولو لپاره بل کوم معيار وجود نه لري.

د داسې کړنو او تفکراتو پايلې دا دي چې انسان د انسانيت له ښو او لوړو درجو او اړخونو نه لېرې کوي او په هغه کې د حيوانيت اړخونو ته داسې وده ورکوي چې په پای کې حيواني ځانګړتياوې د دغه انسان پر انساني صفاتو غلبه حاصلوي او ورو، ورو په هغه کې انساني فضايل او ښېګڼې وژني. قرآن کريم دغه ډول انسانان له څلوربولو څارويو سره تشبيه کړي دي او د هغوی د بدې پايلې په اړه داسې فرمايي:

﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَتَمَتَّعُونَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ.﴾ [محمد: ۱۲] **ژباړه:** او هغه کسان چې کافران دي ګټه او مزې اخلي له دنيا نه، د څارويو په شان خوراک څښاک کوي او د هغوی وروستنی استوګنځی اور دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه څرنګه چې قرآن کريم فرمايلي دي، کافر انسان د آخرت پر ورځ ايمان نه لري. هغه يوازې په دې سوچ او فکر کې وي تر څو په دې دنيا کې د ورکړل شوي فرصت څخه زياته مادي ګټه پورته کړي او له لذايذو څخه يې خوند واخلي. د داسې انسان لپاره حلال او حرام کوم ارزښت نه لري او نه هم اخلاقي معيارونه او انساني ښېګڼې او فضايل د هغه لپاره کوم مفهوم لري. دغه نفسي او روحي ناروغ انسانان د خپلو مادي غوښتنو د پوره کولو لپاره هېڅ کوم بريد او پوله نه پېژني. همدارنګه د دنيوي فاني مال او متاع خوندونو د حاصلولو لپاره د دوی حرص دومره زيات وي چې هيڅ خنډ او قيد نه مني.

په دغو پليتو او ناوړو غوښتنو کې د انسان د پرېوتلو اساسي لامل، کفر، د آخرت پر ورځ د ايمان نه لرل او د کړنو او سلوکو له حساب او کتاب نه انکار کول دي.

د يادونې وړ ده، د آخرت پر ورځ ايمان نه لرل په نړۍ کې د زياتو مفاسدو، بې عدالتيو، ظلمونو، دحق تريښو لاندې کېدلو او حرص جرړې او ريښې ګڼل کيږي چې د افرادو او بشري ټولنو ژوند په تورو تيارو بدلوي او د نړۍ په مختلفو برخو کې د کور ورانوونکو او تباه کوونکو جګړو لامل ګرځي.

بل لوري ته هغه کسان چې پر الله تعالی او د آخرت پر ورځ ايمان لري په يقين سره پر دې پوهيږي چې د فاني دنيا خوندونه، مال او متاع د آخرت د ابدي ژوند په مقابل کې هېڅ کوم ارزښت نه لري او نه ښايي د له منځه تلونکو مادي لذايذو په خاطر توازن له لاسه ورکړو او د ښو او بدو، حلالو او حرامو له پولو تېری وشي.

مؤمن د آخرت پر ورځ کامل باور او ايمان لري او په دنيا کې د حرامو لذايذو، مال او متاع نه د ځان د ژغورلو په صورت کې به الله تعالی هغه ته د دې په بدل کې څو برابره زيات اجر او ثواب ورکړي. دغه باور مؤمن له ګناه څخه ژغوري او د هغه قول او عمل توازن برابروي.

قرآن کريم په دې اړه داسې فرمايي:

﴿قُلْ أَؤُنَبِّئُكُمْ بِخَيْرٍ مِنْ ذَلِكُمْ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَأَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَرِضْوَانٌ مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ﴾ [آل عمران: ١٥-١٦] **ژباړه:** ووايه ای محمده، آيا زه تاسې ته تر دې (مادي پانګو) نه ښه او غوره څيزونو وښايم؟ د هغو کسانو لپاره چې له الله څخه وډارشي. د تل لپاره داسې باغونه دي چې ويالې به پکې رواني وي او پاکې کړای شوې ښځې او د الله رضا (به د دوی په برخه وي) او الله تعالی د خپلو بندګانو ښه ليدونکی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انسان په ژوند کې د آخرت پر ورځ د ایمان لرلو اهمیت او اثر هغه مهال په روښانه توګه څرګندېږي چې مخ په زیاتېدونکې بشري ستونزې او د انسان پر روح، عقل او نفس باندې د ماده پرستۍ خطرناکې پایلې په علمي او هر اړخیز ډول تر بحث او څېړنې لاندې ونیول شي.

د نننۍ بشریت لپاره د بې جلبه مادي او شهواني ژوند له تباه کوونکو څپو څخه د ژغورنې یوازنۍ لار، پر اخرت ایمان لرل او د مرګ او وروستۍ ورځې لپاره تیارې کول دي. یقیناً د آخرت پر ورځ ایمان لرل د ماده پرستۍ له جاذبې او له محض مادي ژوند څخه د انسان د خلاصون تر ټولو غوره وسیله ده چې هغه ته د روحي او اخلاقي فضایلو او د ټولو انساني ښېګڼو د معنوي ژوند د پراخې فضا پر لور ختلو دروازې پرانیزي.

د لوست ګټې او لارښوونې

- د آخرت پر ورځ باور لرل د ایمان د ارکانو له جملې څخه یو رکن دی، څوک چې پر دغې ورځ باندې ایمان و نه لري، مسلمان نه دی.
- د ټولو انسانانو ورتګ د الله تعالی په لور دی او هر چا چې په دنیا کې کوم عمل ترسره کړی وي د الله تعالی پر وړاندې به د خپلو کړنو مسؤول وي.
- د آخرت پر ورځ ایمان او باور لرل د انسان پر سلوکو او اعمالو باندې ژور او ارزښتناک اثر لري او د هغه په ژوند کې د توازن او تعادل د رامنځته کېدلو لامل ګرځي.
- د آخرت پر ورځ ایمان لرل د انسان د ژوندانه اړخ څرګندوي او هغه د مادیاتو په ډنډ کې له ډوبیدلو او ورکېدلو نه ژغوري.
- څوک چې د آخرت پر ورځ ایمان نه لري، د هغه څاروي په څېر دی چې په ژوند کې د خوراک، څښاک او شهواني غریزې له ترسره کولو پرته بل کوم مقصد نه لري.
- د آخرت پر ورځ ایمان لرل په انسان کې د انساني فضایلو او ښېګڼو د ویاړ لامل ګرځي او په هغه کې د خیر او برکت د ودې زمینه برابروي.

فعالیت

د ټولګي زده کوونکي دې په پنځه کسیزو وړو ډلو ووېشل شي. هره ډله دې د انسان پر ژوند د آخرت پر ورځ د ایمان لرلو د تاثیر په هکله خبرې اترې وکړي. په پای کې دې یوتن زده کوونکی د نورو ډلو په استازیتوب زده کوونکو ته د خبرو اترو پایلې ووایي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنې

- د لوست په رڼا کې د آخرت پر ورځ د ایمان لرلو مفهوم شرح کړئ.
- په مبارک آیت کې استفهام او یا انکاری پوښتنه د کوم مفهوم افاده کوي؟
- د آخرت پر ورځ د ایمان د ځینو عناصرو نومونه واخلئ.
- هغه څوک چې د آخرت پر ورځ ایمان نه لري، ولې مسلمان نه ګڼل کیږي؟
- د آخرت د ورځې د منکرینو پر ژوند د آخرت پر ورخ د ایمان نه لرلوخو پایلې بیان کړئ.
- د آخرت پر ورځ ایمان لرل څرنګه د انسان په ژوند کې د توازن پیدا کولو لامل ګرځي؟ خپل ځواب د ژوند د حقیقي مثالونو په ترڅ کې بیان کړئ.
- څرنګه کولای شو د آخرت پر ورځ د ایمان لرلو له لارې په مادیاتو کې د ورکېدلو او ماده پرستی مخه ونیسو؟
- د آخرت پر ورځ ایمان نه لرل او یا د هغه ضعف څرنګه کولای شي د انسان د ژوند توازن له منځه یوسي؟

کورنی دنده

زده کوونکي دې د قرآني آیتونو او احادیثو په رڼا کې د انسان په فردي او ټولنیز ژوند باندې د ایمان د اغیزې او تاثیر په هکله یوه مقاله ولیکي چې له (۲۰) کرښو څخه کمه نه وي او په هغې کې دې له دلایلو او مثالونو نه استفاده وشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوولسم لوست

په دین کې اعتدال (منځلاریتوب)

قال الله تعالی: ﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا...الآية ﴾ [البقرة: ١٤٣] و قال تعالى: ﴿يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ...الآية﴾ [النساء: ١٧١]

د کلمو معنا

{جَعَلْنَاكُمْ}	تاسې مو وګرځولئ.
{أُمَّةً}	ډله (امت).
{وَسَطًا}	منځنی، معتدل او غوره.
{شُهَدَاءَ}	ګواهان، شاهدان.
{شَهِيدًا}	ګواه، شاهد.
{لَا تَغْلُوا}	مبالغه او تېری مه کوئ.
{عَلَى اللَّهِ}	پر الله، د الله په شأن کې.
{إِلَّا الْحَقّ}	پرته له حق څخه.

ژباړه

او په همدې توګه مونږ تاسې یو وسط (غوره) امت ګرځولي یاست چې شئ تاسې پر خلکو شاهدان او پیغمبر پرتاسې شاهد اوسي. (البقره ۱٤۳) – ای د کتاب خاوندانو، تاسې مبالغه مه کوئ، په خپل دین کې او مه وایئ پر الله پرته له حق نه بل څه.... (النساء ۱۷۱)

تفسیر

د آیتونو شرح او څېړنه

له بیت المقدس نه د کعبې شریفې په لور د مسلمانانو د قبلې له بدلون وروسته الله تعالی خپل پیغمبرﷺ ته خبر ورکړ، یهود او نور منافقین به ډېر ژر دا آوازې خپرې کړي چې محمد او اصحاب یې هره ورځ له یو لوري نه بل لوري ته مخ اړوي او پر خپل دین ثابت نه دي. د دوی د قبلې د بدلون پوازینی لامل له اهل کتابو سره د دوی کینه ده، خو ته ای

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمده! دغو ناپوهانو ته ووايه چې ختيځ او لويديځ ټول د الله دي. د الله تعالى چې هر چا ته خوښه شي هغه ته سمه لاره ورښيي. څه چې له دې آسماني ځواب نه څرګنديږي هغه دا دی چې د قبلې بدلون د الله تعالى له خوا پيغمبرﷺ او د هغه د امت لپاره يو ځانګړی فضيلت او غوره والی دی. ځکه کعبه شريفه د ځمکې پر سر هغه لومړنی خونه ده چې د الله تعالى د عبادت لپاره جوړه شوې ده. کعبه د اب الانبياء (د پيغمبرانو پلار) ابراهيم خليل الله قبله ده، چې اهل کتاب په دروغو ځانونه هغه ته منسوبوي. هر چاته چې الله تعالى د دې قبلې په لور د هغه د عبادت لارښوونه وکړه، هماغه کس په حقه سره د ابراهيم عليه السلام پيرو بلل کيږي. له دې مبارک آيت څخه وروسته الله تعالى مؤمنانو ته خطاب کوي او داسې فرمايي: ﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا﴾ يعنى لکه څرنګه چې مو تاسې ته درنښت او لوی عزت درپه برخه کړ همدارنګه مو تاسې ته دا ستر مقام هم درکړ چې ﴿جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا﴾ موږ تاسې يو وسط (غوره) امت ګرځولي ياست. په عربي ژبه کې وسط په څو معناګانو راغلی دی لکه: د غوره، عدل، وسطيت، درميانه او ښېګڼې په معنا.

په دې توګه د دې مبارک آيت تفسير داسې دی، الله تعالى فرمايي: ما تاسې ترټولو غوره امت وګرځولئ، ما تاسې د عدل او انصاف امت وګرځولئ، ما تاسې منځنی(درميانه) او د افراط او تفريط تر منځ امت وګرځولئ او دا چې ما تاسې خېرخوښوونکی امت وګرځولئ او د دغه وسطيت پر مبنا ستاسې کتاب، ستاسې عقايد او ستاسې د دين احکام په ځانګړي اهتمام او پاملرنې سره ساتل شوي دي چې په هغو کې د هيڅ ډول تحريف او لاس وهنې امکان نشته.

﴿لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا﴾ يو له هغو مهمو چارو څخه چې پر وسطيت باندې مرتبيږي دا دی چې اسلامی امت د الله تعالى په نزد درميانه، د عدل، بلکې غوره او مختار امت دی، نو له دې امله پر نورو امتونو باندې د شاهد او ګواه په حيث پېژندل شوی دی ﴿لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ﴾

شهداء: د شهيد او شاهد جمع ده او د حاضر او ګواه په معنا راځي.

د ″ **النَّاسِ**: څخه مراد د هغه تفسير پر مبنا چې په رواياتو کې راغلی دی، پخواني امتونه دي، نو اسلامي امت به د شاهد او ګواه په توګه پر نورو امتونو ګواهي ورکوي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تفصيل به يې وروسته ذكر شي. د دې امت د عدالت او صداقت معيار د همدې لوست د لومړي مبارك آيت په وروستنی جمله كې بيان شوی دی

﴿وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا﴾ يعني پيغمبرﷺ به پرتاسې شاهد اوسي. د الله تعالی تر ټولو غوره پيغمبرحضرت محمدﷺ به د خپل امت پرصداقت، عدالت او انصاف شهادت وركړي.

﴿يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ﴾: د قرآن مجيد په آيتونو كې له اهل كتابوڅخه مراد يهود او نصارا دي، ځكه الله تعالی خپل آسماني كتابونه، چې له تورات او انجيل څخه عبارت دي، د قرآن كريم له نزول څخه مخكې دوی ته راليږلي دي. الله تعالی دوی په اهل كتابو سره ځكه ستايلي دي، تر څو دوی لږ څه فكر وكړي او د الله تعالی هغه نعمتونه، لكه د الله تعالی له لوري د رسولانو او كتابونو ورليږل ورپه ياد شي او سمه نيغه لاره غوره كړي.﴿لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ﴾ غُلُو د زيادت، مبالغې او له حد څخه د تېرېدلو په معنا ده. په دين كې غلو كول له دې څخه عبارت دي چې انسان خپل دين پر خپل ځان سخت او مشكل كړي او يا په دين كې داسې شيان ورزيات او د معتقداتو له جملې څخه وګرځوي كوم چې له دين څخه نه دي. له دې مبارك آيت څخه دا څرګندېږي چې د اسلامي امت پر خلاف يهودو او نصاراو په خپل دين كې د اعتدال او ميانه روی حد پريښی دی او زيادت او يا تقصير ته يې مخه كړې ده چې يوه څرګنده نمونه او بېلګه يې د دې مبارك آيت په وروستی برخه كې بيانيږي: ﴿وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ...﴾ او تاسې پر الله پرته له حق نه بل څه مه وايئ. تاسې ولې د عيسی عليه السلام په حق كې چې الله تعالی د (كن فيكون) په كلمې سره د معجزې په بڼه پيدا كړی دی، له غُلُوّ ډېر عزت او احترام څخه كار اخلئ او هغه د عبوديت له درجې نه د الوهيت لوړ مقام ته رسوئ؟ دا كار په دين او ايمان كې زيادت بلل كيږي.

د آيتونو لنډ مفهوم

﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا...﴾ دا مبارك آيت د (بقرې) د سورت د ۱۴۳ آيت يوه برخه ده. د دې آيت په دغه برخه كې دوو مهمو امورو ته اشاره شوې ده.

لومړی الله تعالی د خپل هغه ستر انعام يادونه كوي چې پر اسلامي امت يې كړی دی او داسې فرمايي، لكه څرنګه چې موږ تاسې ته د غوري قبلې يعنې د ابراهيمي قبلې په لور

(c) ketabton.com: The Digital Library

هدایت وکړ همدا راز موږ تاسې منځنۍ او با انصافه امت کړئ چې پر دې اساس موږ تاسې له ټولو امتونو څخه غوره امت وګرځولئ.

دویم: هغه پایله ده چې پر دغه عدالت او وسطیت بنا کیږي او هغه د نورو امتونو لپاره د وسط امت په حېث د اسلامي امت معیارګرځول او پر نورو امتونو د دې امت شاهد ګرځول دي، په دې معنا چې د قیامت په ورځ به د نورو امتونو د دعواګانو د رښتینولی او دروغولی په اړه به له اسلامي امت نه پوښتنه کیږي او هغوی ته به په الهي محکمه کې د رښتینو شاهدانو حیثیت ورکړل شي.

﴿يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ...﴾ دا مبارک آیت د (نساء) د سورت د ۱۷۱ آیت یوه برخه ده. دلته اهل کتابو ته، چې مراد ترې نصارا دي، خطاب شوی دی ترڅو هغوی په دین کې له زیاتې غُلُوّ څخه لاس واخلي. دا په دې معنا چې په دین کې له تکلف، رهبانیت، واده نه کولو او پر ځان د حلالو نعمتونو له حراملو څخه ډډه وکړي او دا چې دغه بدعتونه د دین برخه ونه ګڼي. همدارنګه له دوی څخه غوښتنه شوې ده چې د الله تعالی په اړه له خپل ځان نه هغه څه و نه وایي چې د هغه جل جلاله له شان سره سمون ونه لري او نه هم داسې عقاید رامنځته کړي چې په دین کې کوم اصل او اساس ونه لري، لکه دا چې له الله تعالی سره د هغه په ذات او یا صفاتو کې سیال او شریک ونیول شي او عیسی بن مریم علیه السلام چې د الله رسول دی، هغه ته د الوهیت لوړ مقام ورکړل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولسم لوست

د تېر لوست پاتې برخه

په دين کې اعتدال (منځلاريتوب)

په اسلام کې د اعتدال وړانګې

د الله تعالی اراده پر دې وه چې د اسلامي امت ټول امور پر وسطيت او ميانه روی ولاړ وي. په داسې توګه چې د غوره والي دغه ځلاګانې په عقيده، ايمان، تفکر، سوچ، احساساتو، غرايزو، د اړيکو او ارتباطاتو په نظام، عباداتو، طاعاتو او لنډه دا چې د ژوند په ټولو امورو کې په څرګند ډول برېښي.

۱- په عقيده او ايمان کې منځلاريتوب

اسلامي عقيده يوه داسې عقيده ده چې پر الله تعالی باندې د ايمان او باور، د هغه پر وحدت، له ټولو عيوبو او نيمګړتياوو نه د هغه په پاکوالي، يوازې د هغه د عبادت پر وړتيا، د الله تعالی پر ملايکو، پيغمبرانو، آسماني کتابونو، د آخرت پر ورځ، پر حساب او کتاب، جنت او دوزخ او الهي تقدير باندې د ايمان او باور پر لرلو ولاړه ده. دا عقيده له دې امله د توحيد، انصاف عقيده بلل کېږي چې د دې عقيدې خاوندان هيڅکله هم له الله تعالی سره شريک نه نيسي او نه هغه جل جلاله پر هغو صفاتو موصوفوي، چې د هغه له سپېڅلي ذات شان سره سمون نه لري. لکه څرنګه چې يهوديانو الله تعالی پر بې وزلی او تنګ لاسی موصوف کړی وو او د هغه په هکله به يې داسې ويل: ﴿إِنَّ اللَّهَ فَقِيرٌ وَنَحْنُ أَغْنِيَاءُ﴾ آل عمران – ۱۸۱ **ژباړه:** بې شکه الله تعالی بې وزلی (فقير) دی او موږ بډايان (غنيان) يو. نصاراوو به الله تعالی د بشر پر اوصافو لکه پلارولي او داسې نورو اوصافو موصوف کاوه او داسې به يې ويل: ﴿اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا﴾ البقرة –۱۱۶ **ژباړه:** الله تعالی (د خپل ځان لپاره) زوی نيولی دی. خو د اسلام سپېڅلي دين د الله تعالی د شان په اړه له ټولو اديانو څخه غوره، معتدله او معقوله عقيده د بشريت لپاره وړاندې کړه. الله تعالی فرمايي: ﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ اللَّهُ الصَّمَدُ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ﴾ الاخلاص- ۴-۱ **ژباړه:** ای محمده، ووايه الله يودی، الله بې نيازه دی، نه يې څوک زېږولی او نه له چا زېږېدلی دی او نه څوک د هغه لپاره سيال او برابرشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسلام سپېڅلي دين د ملایکو په اړه نه د یهودو په څېر دښمني اختیار کړې ده، لکه څرنګه چې قرآن کریم د هغوی په اړه خبر ورکوي: ﴿قُلْ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِجِبْرِيلَ﴾ [البقرة –۹۷]
ژباړه:وواېه ای محمده، څوک چې له جبرائیل سره دښمني لري او نه هم د مشرکینو په څېر ملایکې د الله تعالی لوڼې ګڼي ﴿وَاتَّخَذَ مِنَ الْمَلَائِكَةِ إِنَاثًا﴾ [الاسراء]۴۰ **ژباړه:** او(ستاسې رب) ملایکې د ځان لپاره د لورګانو په توګه نیولې دي. بلکې ملایکې د الله تعالی مطیع بندګان ګڼي:﴿بَلْ عِبَادٌ مُكْرَمُونَ ۞ لَا يَسْبِقُونَهُ بِالْقَوْلِ وَهُمْ بِأَمْرِهِ يَعْمَلُونَ﴾ [الأنبياء۲۶– ۲۷]
ژباړه: بلکې هغوی د الله تعالی عزتمند بنده ګان دي، د هغه له اجازې پرته خبره نه کوي او یوازې د هغه په امر کار ته وړاندې کیږي.د پیغمبرانو په هکله د دوی عقیده داسې ده چې پر ټولو باندې یو شان ایمان واجب ګڼي او د هغوی په درناوي کې یې منځنۍ او معقوله لاره اختیار کړې ده: ﴿لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ﴾ [البقرة – ۲۸۵] **ژباړه:** موږ د الله تعالی د پیغمبرانو تر منځ توپیر نه کوو. داسې په سلګونو نور عقیدوي موارد شته دي چې د اسلامي امت او عقیدې د وسطیت څرګندونه کوي.

اسلامی عقیده داسې یوه عقیده ده چې د انسان د روح او جسم د ودې او پایښت لپاره یې زمینه برابره کړې ده او دواړو ته په ارزښت قایل ده. دا سپېڅلې عقیده داسې نه کوي چې انساني روح یوازې پر معنویاتو تقویه او بډای کړي او تر څنګ یې د ژوند مادیاتو ته په کوم اهمیت قایل نشي او د جسم د هلاکت لامل وګرځي، بالعکس داسې هم نه کوي چې یوازې مادیاتو ته مخه او معنویاتو ته شا کړي، بلکې دواړو اړخونو ته یې ځانګړې پاملرنه کړې ده.

۲- په سوچ کې منځلاریتوب

اسلام د تفکر، تدبر او سوچ په اړه په بشپړه توګه د عقل کارول نه ردوي او نه هم هغه خپلسرې پرېږدي، هرشی په نظري او تجربوي علومو کې منحصر نه ګڼي او نه تجربه او ماده بې بنسټه بولي. اسلام د فکري جمود او ړوند تقلید پرخلاف دی او بې قیده او خپلسرې حریت او آزادي نه مني. بلکې د فکر، سوچ او د علم او نظر اړخونو او ابعادو ته یې داسې اصول او ضوابط وضع کړې دي، که چېرې په سمه توګه پلې شي نو د دنیوي او اخروي ژوند د نېکمرغۍ لپاره به انسانان بې پایلې تر لاسه کړي. قرآن مجید د عقل صفت او ستاینه داسې کوي: ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ﴾ [الرعد۴–] **ژباړه:** بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکه په دې کې خامخا ډېرې نښې دي د هغو خلکو لپاره چې له عقل نه کار اخلي. په بل آیت کې فرمايي: ﴿كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ﴾ [الروم– ۲۸] **ژباړه:** موږ په همدې توګه هغه قوم ته نښې بیانوو چې له عقل نه کار اخلي، خو د عقل د بې ځایه کارولو او الوتنو غندنه او ممانعت داسې کوي: ﴿وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ﴾ [**البقرة**: ۱۶۹]**ژباړه:** او دا چې تاسې وواياست پر الله هغه څه چې پرې نه پو هیږئ. په دې معنا چې بايد عقل له خپلو حدودو څخه تېرى ونه کړي او په هغو مسائلو کې چې د الهي ذات، ملائکو، آخرت او هغو غیبي امورو پورې تړاو لري او د عقل له حدود څخه بهر وي، نو په دې صورت کې عقل بايد په ټوله معنا نقل ته يعنې هغه څه ته چې د الله په کتاب او نبوي احاديثو کې څرګند شوي دي، غاړه کېږدي، تر څو د عقل او نقل تر منځ د وسطيت انډول وساتل شي.

۳ – په احساساتو او غرايزو کې منځلاريتوب

د اسلام په سپېڅلي دين کې د نفسي غوښتنو، احساساتو او غرايزو د لاسته راوړلو لپاره د ټول ژوند وقف کول جواز نه لري، خو د دې تر څنګ هغه احساسات او بشري غريزې، چې د انساني طبيعت مقتضا ده، له پام څخه نه غورځوي، د اسلام سپېڅلی دين نه د انساني غرايزو اهمال غواړي او نه هم په دې لړ کې انسانان خپلسرې ته پرېږدي، بلکې د ځانګړو قوانينو او مقرراتو په وضع کولو سره د هغو تهذيب او تاديب کوي تر څو د فساد، سرغړونې مخه ونيول شي. له دې امله د ژوندانه د تلې د يوې پلې په اړه داسې لارښوونه کوي: ﴿قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ﴾ [الأعراف–۳۲] **ژباړه:** ووايه اى محمده، چا حرام کړى دى زينت د الله هغه چې د خپلو بندګانو لپاره يې ايستلى دى او چا پاک او خوندور رزق حرام کړى دى. يعنې هیڅوک نشي کولاى چې د الله تعالى نعمتونه او زينتونه پر تاسې حرام کړي. تاسې کولاى شئ واده وکړئ، حلال مال ترلاسه کړئ، تفريح او سياحت وکړئ او له زرګونو نورو الهي نعمتونو څخه ګټه پورته کړئ، خو د ژوندانه د تلې په بله پله کې داسې لارښونه کوي: ﴿وَلَا تَقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ﴾ [الانعام– ۱۵۱] **ژباړه:** او مه نږدې کېږئ فاحشو کارونو ته، هغه چې ښکاره دي او هغه چې پټ دي.﴿وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ﴾ [البقرة – ۱۸۸] **ژباړه:**او تاسې خپل مالونه په خپل منځ کې په ناروا مه خورئ، نو تاسې ته هېڅکله هم د دې اجازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشته چې بدو کارونو او ناوړو اعمالو ته نژدې شئ یا دا چې د خلکو مالونه په ناحقه او ناروا سره وخورئ ځکه دا د غرایزو د طغیان په معنا ده په داسې حال کې چې اسلام طغیان نه خوښوي او نه هم د نعمتونو نه ګټو اخیستلو پر خلاف دی، بلکې د دې دواړو حالاتو ترمنځ یې منځنی او وسط حالت غوره کړی دی.

٤ – په نظم او نظام کې منځلاریتوب

اسلام په هغه ټولنه باور نه لري چې له نظام، حکومت، مقرراتو او قوانینو څخه خالي وي او نه هم ظالمانه او جابرانه نظامونه مني او دې ته هم اجازه نه ورکوي چې یو شمیر خلک نور انسانان خپل مریان وګرځوي او نه هم په بشري ټولنو کې د ځنګل د قانون نافذولو ته اجازه ورکوي.

همدارنګه دې ته اجازه نه ورکوي چې کومه کورنۍ مشر او مسؤول و نه لري او نه دېته جواز ورکوي چې د کورنۍ مشر(سړی) د ښځې کرامت او شخصیت تر پښو لاندې کړي. له دې امله قرآن کریم ټول مسلمانان د جماعت التزام او یووالي ته رابولي او داسې فرمایي: ﴿وَاعْتَصِمُواْ بِحَبْلِ اللّهِ جَمِيعًا وَلاَ تَفَرَّقُواْ﴾ آل عمران۱۰۳] **ژباړه:** او تاسې ټول د الله په رسۍ منګولې ولګوئ او مه خواره کیږئ.

همدارنګه پیغمبرﷺ هم په دې اړه فرمایي: "آمُرُكُمْ بِخَمْسٍ اللَّهُ أَمَرَنِى بِهِنَّ بِالْجَمَاعَةِ وَالسَّمْعِ وَالطَّاعَةِ..."[۱] یعني زه تاسو ته پر هغو پنځو شیانو امر او نصیحت کوم چې ماته د الله تعالی له لوري پر هغو امر شوی دی، د هغو له جملې څخه د جماعت التزام او د مسلمانو مشرانو اطاعت او فرمانبرداري ده، خو له بل لوري رسول اللهﷺ په څرګنده توګه دا اعلانوي چې"لا طاعة لمخلوق فى معصية الخالق"[۲] (د الله په نافرمانی کې د مخلوق اطاعت جواز نه لري) یعنی اطاعت او پیروي په دې معنا نه ده چې مسلمان د دین او مقدساتو پر خلاف هر زور او ظلم قبول کړي، بلکې په دې چارو کې دې هم باید اعتدال وساتل شي او منځلاریتوب دې غوره کړای شي.

---

۱ – سنن ترمذی، صحيح ابن خزیمة، مسند احمد.

۲ – سنن ترمذی، مسند احمد و الطبرانی و غيرهم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵ – په اړیکو کې منځلاریتوب

اسلام د مسلمانانو د خپلمنځي اړیکو او پیوندونو په سلسله کې او همدارنګه د مسلمانانو او غیر مسلمانو سره د اړیکو په هکله منځنۍ لاره غوره کړې ده. نه د اړیکو لرلو مانع کیږي او نه هم پریږدي چې دا اړیکې د مسلمانانو د دین او دنیا په زیان پای ته ورسیږي، د بیلګې په توګه له غیر مسلمو سره د اړیکو لرلو په هکله داسې فرمايي: ﴿لَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُم مِّن دِيَارِكُمْ أَن تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ﴾ [الممتحنة– ۸]

ژباړه: الله تاسې له دې څخه نه منع کوي چې له هغو خلکو سره د نیکۍ او عدل چلند وکړئ، چې هغوی د دین له امله له تاسې سره جنګ نه دی کړی او تاسې یې له خپلو کورونو څخه نه یاست ایستلي.

خو په وروسته آیت کې یې فرمايلي دي: ﴿إِنَّمَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ قَاتَلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُوكُم مِّن دِيَارِكُمْ﴾ [الممتحنة– ۹] **ژباړه:** بې شکه منع کوي تاسې الله د هغو کسانو له دوستۍ څخه چې د دین له امله یې له تاسې سره جنګ کړی او تاسې یې له خپلو کورونو نه ایستلي يئ.

نو له دې امله مسلمان باید په هر ډول اړیکو کې میانه روي اختیار کړي.

٦ – په عباداتو کې منځلاریتوب

د اسلام همیشنی غږ دا دی چې: ﴿لاَ يُكَلِّفُ اللّهُ نَفْسًا إِلاَّ وُسْعَهَا﴾ [البقرة – ۲۸۶]

ژباړه: الله تعالی پر هیچا د هغه له توان څخه پورته بار نه ږدي. بناء اسلام له خپلو پیروانو څخه دا نه غواړي چې شپه او ورځ په عملي عباداتو مشغول شي، یا هر هغه څه چې لاس ته راوړي هغه ټول د الله په لاره کې ولګوي او نه د ځینو ادیانو په څیر ټول عبادتونه په څو دعاګانو، اشعارو یا په اوونۍ کې یو ځل عبادت ځای ته په تللو کې منحصروي او نه یې د حلالې روزۍ له پیدا کولو څخه منع کوي او نه د دې اجازه ورکوي چې د دنیا پلټنه د عبادت د پریښودو لامل شي. بلکې د تلې د دواړو پلو انډول برابر ساتي. د نبي کریمﷺ صحیح حدیث دی چې فرمايي: "إنَّ هذا الدِّين يُسْرٌ، ولنْ يُشادَّ الدِّينَ أحدٌ إلا غَلَبَه"[1] دا دین

---

[1] – صحیح البخاری، کتاب الایمان، باب الدین یسر

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسانه دین دی، هیڅوک دې له دې دین سره مقابله نه کوي مگر دا چې دین به پرې غالب شي.

یادونه: له پورتني حدیث شریف څخه مراد دادی چې تاسې په نفلي عباداتوکې پر ځان له وس نه زیات فشار مه راوړئ، د فرایضو په ادا کولو کې هیڅ ډول سختی شتون نه لري.

پر نورو امتونو د اسلامي امت د گواهی څرنگوالی

په حدیث شریف کې راغلي دي چې رسول الله ﷺ وفرمایل: نوح علیه السلام د قیامت په ورځ غوښتل کیږي او پوښتنه ورځنې کیږي آیا زما دعوت دې خپل قوم ته ورساوه؟ ځواب ورکوي، هو. د نوح علیه السلام قوم راغوښتل کیږي او پوښتنه ورځنې کیږي آیا تاسو ته یې تبلیغ کړی دی؟ قوم به یې وایي: موږ ته هیڅ کوم ویرووونکی نه دی راغلی او موږ ته هیچا دعوت نه دی راکړی. نو بیا نوح علیه السلام ته ویل کیږي څوک به ستا لپاره شاهدي ووایي (پردې چې تا مسؤولیت اداء کړی دی) هغه وایي: محمد او د ده امت، وروسته د الله رسول دا آیت تلاوت کړي: ﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا﴾.

د اهل کتابو د مبالغې بیلگې

لکه څرنگه چې وړاندې ذکر شو غُلُو له حد او پولې نه تیریدنې ته وایي. توپیر نه کوي که دا غُلُو د افراط په بڼه وي او که د تفریط په بڼه، د مثال په توگه نصاراوو د عیسی علیه السلام په احترام او درناوی کې افراط وکړ. کله هغه ته خدای وایي: ﴿إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ﴾ [المائدة– ۱۷]

یعني: الله هماغه مسیح زوی د مریم دی او کله یې د الله زوی گڼي او وایي: ﴿الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ ﴾ یعني مسیح د الله زوی دی او کله عیسی علیه السلام، د هغه مور مریم او خدای جل جلاله درې گوني خدایان په نامه یادوي او وایي:﴿إِنَّ اللَّهَ ثَالِثُ ثَلاثَةٍ﴾ [المائدة ۷۳] الله دریم د دریو دی. په دې ټولو ډولونو کې په دین اوعقیده کې د غلو او الحاد څخه پرته بل څه نشته، خو د تعجب خبره دا ده چې دوی سره له دې ټولو بیا هم د توحید دعوا کوي.

یهود د نصاراوو په مقابل کې د عیسی علیه السلام په بې حرمتی او بې عزتی کې غلو کوي. العیاذ بالله هغه گمراه بولي آن تر دې چې په ډیر ویاړ د هغه د وژلو مدعي شول او

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېي ويل: ﴿إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ﴾ [النساء-١٥٧] **ژباړه:** موږ مسيح، چې هغه عيسى ابن مريم دى، ووواژه.

د يهودو يوه بله ډله د عزير عليه السلام په هکله داسې غلو وکړه، لکه څرنګه چې مسيحيانو د حضرت عيسى عليه السلام په هکله عقيده درلودله هغوى به داسې ويل: ﴿عُزَيْرٌ ابْنُ اللّهِ﴾ [التوبة- ٣٠] **ژباړه:** عزير د الله زوى دى.

همدارنګه نصاراوو په خپل رهبانيت کې غلو وکړه او د هغه په اساس يې په غارونو او کليساوو کې ګوښه توب غوره کړ، نکاح يې په ځان حرامه کړه چې د دوى دې کړنو ته قرآن کريم داسې اشاره کوي: ﴿وَرَهْبَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَاهَا عَلَيْهِمْ﴾ [الحديد- ٢٧] **ژباړه:** رهبانيت او ګوښه والى يې د بدعت په توګه پيدا کړ په داسې حال کې چې موږ په هغوى نه و فرض کړى.

همدارنګه يهودو د حلالو څارويو په هکله غلو وکړه او د هغوى پاکې غوښې يې پر ځان حرامې کړې. قرآن کريم د دوى دا عمل ردوي او فرمايي: ﴿كُلُّ الطَّعَامِ كَانَ حِلًّا لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ ﴾ [آل عمران ٩٣] ټول خوراکي شيان بنى اسرائيلو(يهودو) ته حلال وو، خو هغوى غلو وکړه او حلال شيان يې پر ځان حرام کړل. په پاى کې قرآن کريم د دوى هغه غلو ته چې له کفارو سره د واقعي دوستۍ سرحد ته رسيدلې ده، داسې خبر ورکوي: ﴿تَرَى كَثِيرًا مِّنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا﴾ [المائدة – ٨] **ژباړه:**ډېر له دوى څخه وينې چې دوستي کوي له کافرانو سره. دا ډول غلو کول په اهل کتابو کې ډېره ده او اوس هم شته، نو ځکه قرآن کريم دوى د اسلام منځنۍ لارې ته را بولي او دوى په دين کې له غلو کولوڅخه منع کوي چې د ټولو په سر کې په وروستني پيغمبرﷺ باندې د دوى ايمان نه راوړل دي.

فعاليت

زده کوونکي دې په څو ډلو ووېشل شي او د ښوونکي په لارښوونه دې په دين کې د غلو او مبالغې د زيانونو په اړه له يو بل سره بحث او خبرې اترې وکړي

د لوست ګټې او لارښوونې

پورتني مبارک آيتونه ډېرې ګټې لري چې ځينې يې په لاندې ډول دي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱. په اسلامي احکامو کې د نسخې ثبوت او جواز، لکه څرنګه چې مسلمانانو د الله تعالی په امر له بیت المقدس نه خپله قبله د کعبې شریفې په لور بدله کړه چې دې ډول نسخې ته د بدل نسخه ویل کیږي.

۲. پر مسلمانانو تور لګول او د هغوی پر ضد پروپاګند د کفارو همېشنی دنده او عادت دی، نو مسلمانان باید هوښیار اوسي تر څو د کفارو د بریدونو او دسیسو ښکار نشي.

۳. پر نورو امتونو باندې د اسلامي امت د فضلیت ثبوت، ځکه دا امت د بشپړ وسطیت له مخې یو غوره امت دی.

٤. پر نورو امتونو باندې د قیامت پر ورځ د محمدﷺ د امت د شاهدی اثبات.

٥. د خپل امت پر عدالت او صداقت باندې د رسول علیه السلام، شهادت او ګواهي.

٦. په دین کې د زیادت او غلو کولو حرمت، ځکه دا کار په دین کې د بدعت اوګمراهی د رامنځته کېدو لامل ګرځي.

۷. د شرعي علم او اساس پرته د الله تعالی په شان کې د څه ویلو حرمت.

۸. په عقایدو، عباداتو او کړنو کې د اهل کتابو د ګمراهی، مبالغې او غلو بیان.

پوښتنې

۱) لاندیني کلمات وژباړئ.

{جَعَلْنَاكُمْ}{أُمَّةً} {شُهَدَاءَ} {لَا تَغْلُوا} {عَلَى اللَّهِ} {إ لَّا الْحَقّ}

۲) د ﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا﴾ مبارک آیت له مخکینې آیت سره، چې د قبلې د بدلون په اړه دی، څه تړاو لري؟

۳) وسط په عربي ژبه کې په څه معنا دی؟

٤) اسلامي امت ته د نورو امتونو په منځ کې څه حیثیت ورپه برخه شوی دی؟

٥) څرنګه اسلامي امت پر نورو امتونو شهادت ورکوي؟

٦) له اهل کتابو څخه مراد کوم کسان دي؟

۷) د اهل کتابو د غلو درې نمونې بیانې کړئ.

کورنۍ دنده

زده کوونکي دې په لوست کې د ورکړل شویو معلوماتو پر بنسټ د وسطیت د مختلفو جوانبو په هکله یوه مقاله ولیکي چې له شلو کرښو څخه کمه نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیارلسم لوست

ګټوره سوداګري

الله تعالی فرمايي:﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَى تِجَارَةٍ تُنجِيكُم مِّنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ * تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنفُسِكُمْ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ۞ يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتِ عَدْنٍ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ۞ وَأُخْرَى تُحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِّنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ﴾.[الصف: ۱۰-۱۳]

د کلمو معنا

هَلْ أَدُلُّكُمْ: آیا وښایم تاسې ته؟

تِجَارَةٍ: تجارت.

تُنجِيكُم: چې تاسې وژغوري.

عَذَابٍ أَلِيمٍ: درد ناک عذاب.

مَسَاكِنَ طَيِّبَةً: د اوسېدو غوره او ښه ځایونه.

الْفَوْزُ الْعَظِيمُ: لوی او ستر بری.

ژباړه

ای مؤمنانو، آیا زه وښایم تاسې ته هغه تجارت چې تاسې له دردناک عذاب نه وژغوري؟ پر الله او د هغه پر رسول ایمان راوړئ او د الله په لاره کې پر خپلو مالونو او خپلو ځانونو سره جهاد وکړئ، دا ستاسو لپاره غوره دی که تاسې پوهیږئ.

الله پاک به ستاسې ګناهونه وبښي او تاسې به هغو باغونو ته داخل کړي چې د هغو لاندې به ویالې بهیږي او په باغونو کې به ډېر غوره کورونه درکړي. دا دی ستر بریالیتوب. او بل څه چې تاسې یې ډېرخوښوئ د الله مرسته (کومک) او ډېر نږدې بری دی او مؤمنانو ته (ای محمده) د دې زیری ورکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تفسير

د آيتونو شرح اوځيړنه

په پورتنيو مبارکو آيتونو کې الله تعالی مؤمنان د غوره کارونو د تر سره کولو په لورهڅوي. په اصلي ډول يې تر ټولو غوره کار پانګه کې تصرف او د ګټې لاس ته راوړلو لپاره د هغې په کار اچولو ته تجارت ويل کيږي، دلته په دې مبارک آيت کې د تجارت څخه مراد ايمان او جهاد دی چې د نوموړي تجارت د تفسير او توضيح لپاره بيان شوی دی.

د﴿هَلْ أَدُلُّكُمْ﴾ په جمله کې استفهام د دې تجارت په لور د مؤمنانو د ترغيب او تشويق لپاره دی. همدارنګه د ﴿تِجَارَةٍ﴾ د کلمې راوړل په نکره صيغې سره د دې تجارت اهميت، ارزښت او ستر مقام را په ګوته کوي.

د﴿تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ﴾ مبارکه جمله يو الزامي امر دی چې د خبر په بڼه ذکر شوی دی او معنا يې داسې ده چې: ای مؤمنانو، تاسې په ايمان لرلوکې پر الله تعالی او د هغه پر پيغمبر او د هغه په لاره کې د جهاد لپاره ټينګ او ثابت قدم اوسئ چې دا کار ستاسې لپاره ډير غوره دی که چيرې تاسې پوهيږئ.

په دې مبارك آيت کې د مالي جهاد يادونه پر نفسي جهاد مخکې شوې ده او دا ځکه چې د تجارت موضوع دا ايجابوي، يعنی په تجارت کې مالونه له يو لاس نه بل لاس ته ورځي او د جهاد لپاره مال او پانګه ضروري ده او د مالونو په واسطه وسله او د جهاد نورې اړتياوې برابريږي، لکه څرنګه چې د اسلام خوږ پيغمبرﷺ فرمايلي دي: (من جهز غازياً فقد غزا) يعنی: چا چې کوم مجاهد د جهاد لپاره (په وسله او نورو لوازمو) سمبال کړ، په حقيقت کې سمبالوونکي په خپله جهاد کړی دی.

خو په: ﴿إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُم بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ﴾ [التوبة: ۱۱۱]مبارک آيت کې چې د عرض او طلب مقام دی او د دغه پلورلو او پيرودلو بيه د الله جنت دی، نو له دې امله د دې ستر قيمت پر وړاندې د انسان تر ټولو قيمتي او ارزښتناکه پانګه چې د هغه نفس دی له مال څخه وړاندې ذکر شوی دی.

په دې مبارك آيت کې الله تعالی د مجاهدينو او شهيدانو د ګناهونو د ښښنې او جنت ته د دوی د ننوتلو تر څنګ له دوی سره د ښايسته او هوسا کورونو او مانيو ژمنه هم کړې ده. ځينو علماوو او مفسرينو د ﴿مَسَاكِنَ طَيِّبَةً﴾ يعنې د مجاهدينو لپاره د ښايسته او هوسا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورونو د یادولو مناسبت داسې څرګند کړی دی. چې مجاهدین په دنیا کې خپل کلي او کور د الله په لاره کې د جهاد لپاره پرېږدي او له خپلو کورونو څخه د جهاد لپاره لرې ځي او هر ډول ستونزې زغمي، نو الله تعالی ورته د هغه په بدل کې د جنت د ښایسته ماڼیو او هوسا استوګنې زیری ورکوي.

د مبارکو آیتونو لنډ مفهوم

په مخکینو آیتونو کې څرګنده شوه چې مشرکانو غوښتل تر څو د اسلام ځلانده ډیوه مړه کړي نو ځکه الله تعالی مؤمنانو ته د دښمنانو پر وړاندې د جهاد امر وکړ او دوی یې د الله تعالی په لار کې ایثار، سربښندنې او پر نفس او مال جهاد کولو ته وهڅول.

الله تعالی د مؤمنانو د هغې پوښتنې په ځواب کې چې له پیغمبرﷺ څخه یې وکړه چې الله تعالی په کومو کړنو او اعمالو ډېر زیات خوشالیږي ترڅو یې دوی ترسره کړي. دوی ته داسې خطاب وکړ: ای هغو کسانو چې پر الله او د هغه په رسول ایمان او باور لرئ! آیا تاسې ته د داسې تجارت او سوداګرۍ لارښوونه ونه کړم چې تاسې په دنیا او آخرت کې له دردناک عذاب څخه وژغوري؟ بیا وروسته مبارک آیت ځواب ورکوي چې په دې تجارت کې اساسي پانګه دا ده چې: ﴿تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ أَنفُسِكُمْ﴾ په الله او پېغمبر یې ایمان راوړئ او د الله په لاره کې په خپل مال او نفس سره جهاد وکړئ چې دا تجارت ستاسو لپاره تر هرڅه غوره دی. که چیرې په ګټه او فایده یې پوهیږئ. بیا الله تعالی د دې تجارت ګټه او فایده په خپله بیان کړې ده چې ﴿يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ........﴾ د ګناهونو له ښښنې او د ابدي جنت باغونو ته له ننوتنې څخه عبارت ده چې د اوبو ویالې په هغه کې جاري دي او د هغه په ښایسته ماڼیو کې به د تل لپاره استوګن شي چې دا ډېر ستر بریالیتوب دی.

بیا الله تعالی مؤمنو مجاهدو ته یوه بله ګټه هم ور په برخه کړې ده چې دوی یې خوښوي او ډېر پرې خوشالیږي، هغه له سوبې، مرستې او پر دښمنانو د برلاسي او برې څخه عبارت ده؛﴿وَأُخْرَى تُحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِّنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ﴾ مراد له دې نږدې سوبې او فتحې څخه د مکې او د هغې د شاوخوا سیمو فتح کېدل او د اسلام په سپېڅلي دین کې د خلکو داخلیدل دي چې د الله تعالی له ژمنې سره سم یې په ډېره لنډه موده کې د عمل جامه واغوستله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مفسرین وايي دا مبارک آیت د قرآن کریم له معجزو څخه دی چې له غیب څخه یې د فتحې خبر ورکړ او د زیري سره سم د پیغمبرﷺ په ژوندانه او ډېره لنډه موده کې مکه او نور فتوحات د رسول اللهﷺ او مسلمانانو په برخه شول. له عبدالله بن عباسؓ څخه روایت دی چې فرمايي مراد له دې فتحې او الهي مرستې څخه د فارس او روم فتحه ده.

په قرآن کریم کې د جهاد مفهوم

د جهاد کلمه د اسلام له نظره یوه شامله او هر اړخیزه کلمه ده چې د هلو ځلو، کوښښونو او ستونزو ټول ډولونه په ځان کې رانغاړي؛ د الله په لاره کې جهادکول د جهاد ټولو ډولونه، لکه له نفس سره جهاد، د دښمنانو او د شر او فساد پر وړاندې جهاد پکې شامل دی. په دې ټولیز او هر اړخیز مفهوم سره په ټولنه کې د عامه افکارو د اصلاح لپاره ټولې ژبنۍ او قلمي هلې ځلې یو ډول جهاد بلل کیږي. همدارنګه د یوه ظالم او جابر نظام د تغیر لپاره مبارزه او هڅه او هاند، چې پر ځای یې د عدل او انصاف پر بنسټ ولاړ یو نوی نظام رامنځته شي، د اسلام له نظره یو ډول جهاد ګڼل کیږي. همدارنګه له حق، عدالت او انساني لوړو ارزښتونو څخه د دفاع لپاره د مال او پانګې لګول، ستونزې او کړاوونه زغمل هم یو ډول جهاد دی.

په اسلام کې جهاد د(فی سبیل الله) قید سره مشروعیت پیدا کوي او د جهاد د مفهوم لازم او نه بېلدونکی شرط دی، چې د دین حاکمولو لپاره ترسره کیږي، د ټول علماوو په اتفاق سره تر ټولو غوره او ستر جهاد په ځان او نفس سره جهاد دی چې د ستونزو او سختیو د ګاللو مستلزم دی او د الله په لار کې د شهادت د لوړ مقام لامل ګرځي.

له بله پلوه معلومه خبره ده چې اسلام جنګ نه خوښوي او نه څوک ورته هڅوي، خوجهاد د الهي سترو موخو او د بشري ژوندانه د ارزښتونو د ترلاسه کولو لپاره فرض کړای شوی دی او په ځینو وختونو کې یې اړین امر بللی دی. ځکه اسلام د الله غوره دین دی، څو انسانان د کفر او شرک له تیارو او هر ډول اسارت او غلامۍ نه وژغوري او د یو الله د بندګۍ او عبادت لارې ته یې لارښوونه وکړي. د ځمکې پر مخ داسې قوتونه شتون لري چې د دغې الهي کړنلارې او پیغام پر وړاندې خنډ جوړیږي او د مخالفت او جګړې لاره غوره کوي. نو کله چې اسلام او پیروان یې په داسې حالت کې واقع شي چې پرته له جنګ او مقابلې نه ورته بله لاره پاتې نشي، نوبه داسې حال کې اسلام مؤمنانو ته امر کوي. څو په پوره ځواک او میړانې سره د دښمنانو پر وړاندې ودریږي او د خپلو ځانونو او مالونو په لګولو سره د الله په لاره کې جهاد وکړي؛ ځکه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهاد فریضه سره له ټولو انواعو يې پر الله تعالى د ايمان او توکل وروسته د تاريخ په اوږدو کې له اسلام نه د دفاع تر ټولوغوره وسيله ده.

په داسي حال کې مسلمانان د الله په لاره کې جهاد کوي؛ چې دا جهاد يې بايد نه د نفسي غوښتنو لپاره، نه د قوم، توکم، رنگ، ژبې، بشري شعارونو،ځمکنى پراختيا، نړى نيونې او د قدرت او دبدبې غوښتلو لپاره او نه هم د غرايزو د بشپړولو او مال او شتمنى د لاس ته راوړلو لپاره وي.

جهاد په اسلام کې يوازې د (الله په لار کې) او د الله د دين د سرلوړئ لپاره روا شوى دى. لکه څرنگه چې قرآن کريم فرمايي: ﴿وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لاَ تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلّه﴾ [الانفال/۳۹]

ژباړه: اوجنگ وکړئ تاسي له هغوى (کفارو) سره، ترڅو فتنه او فساد له منځه ولاړ شي او يوازې د الله دين حاکم شي.

همدارنگه پيغمبرﷺ فرمايلي دي: «من قاتل لتكون كلمة الله هي العليا فهو في سبيل الله»[۱]

يعنى: څوک چې د الله په لاره کې جنگيږي ترڅو د الله کلمه يا دين حاکم او برلاسى شي نو دا کس د الله په لارکې په جهاد بوخت دى.

په اسلام کې جهاد زيات شروط،آداب او التزامات لري چې پرته د هغو له پابندى او مراعاتولو نشو کولاى د جهاد نوم پرې کيږدو. د جهاد آداب، احکام او شروط د اسلامي فقهې په کتابونو کې په تفصيل سره څرگند او څيړل شوي دي چې د هر اړخيزو معلوماتو د لاس ته راوړلو لپاره کولاى شو هغو ته مراجعه وکړو.

فعاليت

زده کوونکي دې د ښوونکي په لارښوونه په اسلام کې د جهاد د مفهوم په اړه او د جهاد او نورو مذهبي او بشري پرمختگونو لپاره د جگړو ترمنځ توپير او د نظر څرگندونه وکړي.

د لوست گټې او لارښوونې

❖ په مبارک آيت او همدارنگه نبوي احاديثو کې په مال او نفس سره د الله په لاره کې جهاد کول تر ټولو غوره عمل او ډېر زيات گټور تجارت گڼل شوى دى.

❖ غوره او ستر جهاد په ځان او نفس سره دى.

❖ پر اللهﷻ او پيغمبرﷺ باندې د ايمان لرلو او د الله په لاره کې د جهاد ثمره او پايله، د گناهونو ښښنه، جنت ته داخليدل او د الهي تلپاتې نعمتونو څخه گټه اخيستنه ده.

---

۱ – صحيح البخارى، كتاب الجهاد، باب من قاتل لتكون كلمة الله هى العليا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

❖ په مبارك آيت كې پيغمبرﷺ او مؤمنانو ته د الله تعالى د ملاتړ او پر دښمنانو د هغوى د سوبې او برې زيرى دى چې دا الهي زيرى په ډېره لنډه موده كې د مكې او نورو فتحو په بڼه كې څرګند شو او د عمل جامه يې واغوستله.

❖ د جهاد كلمه په اسلام كې هر اړخيز مفهوم لري چې د مثبتو تغيراتو او انساني ښيګڼو لپاره ټولې هلې ځلې او منډې ترړې په هغې كې نغښتې دي.

❖ جهاد د اسلام له نظره له ټولو شخړو اوجنګونو سره، چې د بشري ټولنو په منځ كې په مختلفو نومونو او شعارونو، لكه د قوم، توكم، رنګ، ژبې،ځمكنى پراختيا، نړۍ نيونې او د قدرت او دبدبې غوښتلو لپاره په لار اچول كيږي، ټوليز او بنسټيز توپير لري.

❖ جهاد په اسلام كې يوازې د (الله په لار)، د الله د دين د لوړتيا، له مريىتوب نه د انسانانو د خلاصون او د ځمكې پر مخ له مظلومانو او بيوزلانو څخه د دفاع لپاره روا شوى دى.

❖ په جهاد كې د بيګناه خلكو وژل جواز نه لري. كه هغوى ښځې وي يا ماشومان، بوډاګان وي يا كمزوري خلك او كه ځاروي وي يا نور ساكښان. همدارنګه د عبادتځايونو د علمي او مدني ودانيو ړنګول او د ميوه لرونكو ونو، كښتونو او نورو انساني محصولاتو له منځه وړل حرام دي.

پوښتني

۱ـ لاندې كلمې شرح كړئ:

{هَلْ أَدُلُّكُمْ} { عَلَى تِجَارَةٍ} {تُنْجِيكُمْ}{عَذَابٍ أَلِيمٍ}{ مَسَاكِنَ طَيِّبَةً}.

۲ـ مبارك آيت د مؤمنانو لپاره څه شى تر ټولو غوره او ګټور تجارت بللى دى؟ په خپل ځواب كې په قرآني آيت استشهاد وكړئ.

۳ـ په مبارك آيت كې په مال سره جهاد كول د بالنفس څخه مخكې ذكر شوى دى، دليل يې څرګندكړئ.

۴ـ ددې الهي وينا ﴿وَأُخْرَى تُحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِّنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ﴾ مراد او اعجازي وجه په لنډه توګه شرح كړئ.

۵ـ د جهاد د كلمې مفهوم څرګند كړئ او د اسلامي جهاد توپير له نورو جنګونو سره روښانه كړئ.

كورنۍ دنده

د جګړې په ډګر كې د مجاهد لپاره د جهاد د آدابو او اسلامي لارښوونو په هكله يوه مقاله وليكئ چې له دوو مخونو څخه كمه نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوارلسم لوست

د ديني زده کړې ارزښت

الله فرمايي﴿وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنفِرُواْ كَآفَّةً فَلَوْلاَ نَفَرَ مِن كُلِّ فِرْقَةٍ مِّنْهُمْ طَآئِفَةٌ لِّيَتَفَقَّهُواْ فِي الدِّينِ وَلِيُنذِرُواْ قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُواْ إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ﴾ التوبة/١٢٢.

د کلمو معنا

لِيَنفِرُواْ كَآفَّةً: ترڅو ټول د جهاد لپاره ووځي.

طَآئِفَةٌ: ټاکلې او معينه ډله.

لِّيَتَفَقَّهُواْ فِي الدِّينِ: ترڅو په دين کې پوهه تر لاسه کړي.

لِيُنذِرُواْ قَوْمَهُمْ: خو خپل قوم(ټبر) د الله له عذابه وويروي.

لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ: ښايي هغوی ځانونه وژغوري.

ژباړه

له مؤمنانو سره نه ښايي چې له يوې مخې(جهاد ته) ووځي. ولې له هرې ډلې څخه ټاکلي خلک ونه وتل څو (پاتې خلک) په دين کې پوهه ترلاسه کړي او کله چې(وتلي خلک) د خپل قوم په لوري راوګرځيږي هغوی هم ترې خبر کړي، ترڅو هغوی هم ځانونه (له بديو) وژغوري.

د مبارک آيت د نزول سبب

مفسرينو د دې مبارک آيت د نازلېدو په هکله ويلي دي: کله چې قرآن کريم د تبوک د غزا له راستنيدو وروسته د منافقانو ناوړه نيتونه او عيبونه ښکاره کړل او د دوی مخالفت او رسوايي يې په دې ستونزمنه غزا کې ښکاره کړه. مسلمانانو ژمنه وکړه چې له دې وروسته به له هيڅ سريې (يا جهادي ډلې) او غزوې څخه مخالفت نه کوي، نو له تبوک نه د نبی کريمﷺ له راستنيدو وروسته هغه وغوښتل چې ځينې سريې يا جهادي ډلې نورو سيمو ته وليږي. هماغه و چې مسلمانانو غوښتل ټول په يو ځل حرکت وکړي، نو د دوی د دې کار له امله دا مبارک آيت نازل شو او دوی ته يې حکم وکړ چې مؤمنانو ته مناسبه نه ده ټول په يو ځلې جهاد ته ووځي او پيغمبرﷺ په مدينه منوره کې يوازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږدي، بلکې یوازې هغه مهال چې پیغمبرﷺ د نفیرعام اعلان وکړي، بیا پر دوی لازمه ده چې ټول د جهاد لپاره چمتو شي.

تفسیر

د آیت شرح او څېړنه

په مبارک آیت کې د ﴿فَلَوْلَا﴾ کلمه د تشویق او ترغیب لپاره ده؛ یعنی د مؤمنانو لپاره غوره ده چې کله د پیغمبرﷺ له خوا عام جنګ نه وي اعلان شوي او یا ټول خلک نه وي راغوښتل شوي، نومسلمانان دې ټول په یو ځل جهاد ته نه ځي؛ بلکې په دوو ډلو دې وویشل شي. له هر قوم او قبیلې څخه دې یوه ټاکلې ډله د جهاد لپاره ووځي او بله ډله دې له پیغمبرﷺ سره پاتې شي او د پیغمبرﷺ څخه دې د دین حکمونه او د شریعت لارښوونې زده کړي څو خپلې زده کړې د راستنیدو څخه وروسته مجاهدینو ته ور وښیي، او دا د جمهورو مفسرینو رأیه ده، نو پردې اساس له ﴿لِّيَتَفَقَّهُواْ.... وَلِيُنذِرُواْ﴾ څخه مراده ډله هغه ډله ده، چې د پیغمبرﷺ سره پاتې وه او نصیحت منونکې ډله ﴿لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ﴾ د مجاهدینو ډله ده. خو د مفسرینو بله ډله د دین تعلیم کوونکې ډلې څخه د مجاهدینو ډله مراد وي چې په خپل جهادي خوځښت سره د علم د خاوندانو برې، سوبه او مرسته د کافرانو او دښمنانو پر وړاندې په عملي بڼه ګوري. په ځانګړې توګه کله چې په جهادي سفر کې په خپله پیغمبرﷺ د جهاد لپاره وتلی وي او په دې توګه د اسلام حقیقت او د الله د خوښې کړي دین غوره والی او د سرکښانو او مشرکانو د پایلو په هکله چې د مسلمانانو په واسطه د الله عذاب دوی ته رسیږي، وروسته له راستنیدو یې چې څه زده کړي وي هغه خپل قوم ته ورښیي او د کافرانو له برخلیک څخه یې ویروي.

د دې نظریې علما په دې آند دي چې د اسلام پر دین سمه پوهه د تحرک پر بنسټ ولاړه ده، نو پردې اساس هغه کسان د دې دین حقیقت او مقصدونه په ښه توګه پېژندلی شي چې د هغه د لاس ته راوړلو لپاره حرکت کوي او د هغه د لارښوونو او احکامو د پلي کېدو په خاطر د ځمکې پر مخ هلې ځلې کوي، نه دا چې د کتابونو او پاڼو(اوراقو) سره په یوه ګوښه کې له خلکو جلا ناسته غوره کړي؛ ځکه اسلامي فقه د اسلام له تحرک او خپرېدلو نه رامنځته شوې ده. د دین په لاره کې حرکت او د بشري ټولنو په ژوند کې د هغه عملي تطبیق فقه رامنځ ته کړې ده او هغې ته یې پراختیا ورکړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آیت لنډ مفهوم

الله تعالی په دې مبارک آیت کې وفرمایل که د جهاد لپاره عمومي اعلان نه وي شوی، مناسبه نه ده چې ټول مسلمانان د جهاد لپاره ووځي؛ بلکې په دوو ډلو دې وويشل شي. یوه ډله دې د جنګ ډګر ته ولاړه شي او بله ډله دې د دین د علم زده کړې او د دنیا ګټورو علومو ته مخه کړي ترڅو یو او بل ته خپلې عملي تجربې ور زده کړي چې په دې توګه مسلمانان وکولای شي په دلیل او حجت سره او هم په توره او لیندۍ سره له دین څخه د دفاع ترمنځ یووالی راولي.

په اسلام کې د دیني زده کړې ارزښت

قرآن کریم په دې مبارک آیت کې د الله په لار کې د جهاد د فریضې او د علم حاصلولو ترمنځ یوه موازنه رامنځته کړې ده، ځکه که چیرې مسلمانان په جهاد مشغول شي، شریعت به په ټپه ودریږي. او که مسلمانان د علم حاصلولو په لټه کې شي، دښمنان به په اسلامي ملت برلاسي شي. په دې توګه الله تعالی په خپل بشپړ حکمت او مشیت سره د اسلام ساتنه د مجاهدینو او د شریعت ساتنه د علماوو او زده کوونکو په غاړه ایښې ده. قرآن کریم د علماوو د شان د ارزښت په هکله د حصر او ټینګار په صیغې سره له الله نه ویره د علماوو ځانګړتیا ګڼلې ده، او داسې فرمایي: ﴿إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاء﴾ [فاطر/۲۸]. **ژباړه:** بېشکه د الله په بندګانو کې یوازې علماء او پوهان له هغه نه ویریږي.

الله تعالی علماء د ځمکې په مخ خپل خلفا او پر خپلو بندګانو دلیل او برهان ګرځولي دي او دوی یې د انبیاوو ورثه ټاکلي او د دوی شهادت او ګواهي یې د خپل شهادت او د پرښتو له شهادت سره یو ځای کړې ده، داسې فرمایي: ﴿شَهِدَ اللّهُ أَنَّهُ لاَ إِلَـهَ إِلاَّ هُوَ وَالْمَلاَئِكَةُ وَأُوْلُواْ الْعِلْمِ﴾ [آل عمران/۱۸]. **ژباړه:** شاهدي ویلې ده الله چې پرته له هغه بل هېڅ معبود نشته. او ملایکو او د علم څښتنانو هم په همدې شاهدي ورکړې.

قرآن کریم د کافرانو د خراب حالت او بدو پایلو له بیانولو وروسته، د مؤمنانو او له الله نه ویریدونکو علماوو مقام او رتبه، چې د الله په نزد ډېره لوړه او الله ته ډېر نږدې ده، داسې ښودلې ده: ﴿أَمَّنْ هُوَ قَانِتٌ آنَاء اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُو رَحْمَةَ رَبِّهِ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُوْلُوا الْأَلْبَابِ﴾ [الزمر/۹]. **ژباړه:** آیا هغه څوک چې غاړه یې ایښې، د شپې په اوږدو کې په سجده او ولاړه له آخرت نه په ډار او د خپل رب د مهربانیو هیله من وي؟ (او هغه سره برابر دي چې هېڅ پروا نه ساتي) ای

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمده، ووايه آيا هغه كسان چي پو هېږي له هغو كسانو سره چي نه پو هېږي برابر دي؟ بې شكه چي يوازې د عقل څښتنان پند اخلي.

په مبارك ايت كې د ﴿لِّيَتَفَقَّهُواْ﴾ جمله ژوره پوهه، استنباط(د احكامو را ايستل د قرآن او سنت نه) او د علم او پوهې په تر لاسه كولو كې څېړنه افاده كوي.

مفسرينو په ﴿وَمَن يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا﴾ [البقره/۲۶۹]. **ژباړه:** چاته چي پوهه وركړاى شوه نو يقينا لوى خير ورته وركړاى شو. مبارك آيت كې حكمت په فقهې او پوهې سره تفسير كړى دى. د علم او پوهې حاصلول د (فقهې او حكمت) په مفهوم په اسلامى شريعت كې ډېره لوړه مرتبه لري. نبى كريمﷺ په يوه صحيح حديث كې فرمايلي دي: "مَنْ يُرِدِ اللَّهُ بِهِ خَيْرًا يُفَقِّهْهُ فِي الدِّينِ"[1] يعنى: چاته چي الله د خير اراده وكړي، نو ده ته په دين كې پوهه ورپه برخه كوي.

پيغمبر عبد الله بن عباس ته د دين سمې زده كړې اوتاويل په هكله داسې دعا وكړه: «اللَّهُمَّ، فَقِّهْهُ فِي الدِّينِ، وَعَلِّمْهُ التَّأْوِيلَ»[2] يعنى: اى الله هغه(عبدالله بن عباس) ته په دين كې پوهه وركړې او تفسير او تأويل ور زده كړې.

د پيغمبرﷺ د همدې دعا په بركت حضرت عبدالله بن عباسؓ د صحابه وو له ډېرو لويو مفسرينو او فقهاوو څخه شو. او د (ترجمان القرآن) او فقيه او يا (د اسلامى امت حبر) په نامه ونومول شو او تر قيامته پورې د مسلمانانو د دعا او ستاينې وړ گرځېدلى دى.

په دې توگه د(فقه، فقيه، تفقه) كلمې د زده كړې، سمې او ژورې پوهې او څېړكتيا او حقيقت او صواب ته د رسيدنې معنا افاده كوي. د گټورو علومو زده كړه او بل ته د هغو ښودنه په ځانگړې توگه د دينې علومو زده كړه او په هغو كې تبحر د هغو انسانې اړتياوو له جملې دي چي پيغمبرﷺ په گڼو احاديثو كې پرې زيات ټينگار كړى دى او په دين كې يې پوهه او څېركتيا د نفلي عباداتو څخه غوره او لوړه را په گوته كړې ده.

د لوست گټې او لارښوونې

❖ په دې مبارك آيت كې د علم حاصلولو ارزښت او غوره والى د كفايي جهاد له ارزښت او غوره والى سره برابر ټاكل شوى په دې شرط چي د علم زده كړه او پوهه په خالص نيت سره وي.

❖ له دې مبارك آيت څخه دا څرگنديږي، لكه څومره چي اسلامي امت جهاد ته اړتيا لري په هماغه اندازه علم، پوهې، علماوو او پوهانو ته هم اړتيا لري.

---

[1] المعجم الكبير للطبراني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

❖ د اسلام د دفاع لپاره علم او جهاد دوه مهمې وسيلې بلل شوې دي؛ ځکه علماء په دليل او حجت سره د الله د دين له حقانيت څخه دفاع کوي او مجاهدين په توره د الهي دين له حدودو څخه ساتنه کوي.

❖ د علم او پوهې رښتينى معيار دا دى چې څښتن يې د نورو په پرتله له الله نه زيات وويريږي او د الهي احکامو پابند وي؛ ځکه علماء او د پوهې خاوندان د نورو په پرتله د الله تعالى د قدرتونو په نښو او نښانو ډير ژر پوهيږي او لويې يې په کايناتو کې ګوري.

❖ په دين پوهيدنه د علم او پوهې د تر ټولو لوړې درجې افاده کوي؛ ځکه«تفقه» د علم، ژورې پوهې، استنباط او اجتهاد رامنځ ته کوونکى دى. له دې امله د «فقهي او فقيه» مرتبه په اسلامي شريعت کې ډيره لوړه ده.

پوښتنې

۱ـ دلاندينيو کلمو او عبارتونو معنا څرګنده کړئ:

{لِيَنْفِرُوا كَافَّةً }{طَائِفَةٌ} {لِيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ} {لِيُنْذِرُوا قَوْمَهُم} {عَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ}.

۲ـ ددې مبارک آيت﴿وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنفِرُواْ كَآفَّةً﴾ د نازليدو سبب په لنډ ډول بيان کړئ.

۳ـ د﴿لِيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ﴾ څخه کومه ډله کسان مراد دي؟ د علماوو او مفسرينو نظريې په دې هکله څرګندې کړئ.

۴ـ د﴿لِيَتَفَقَّهُوا﴾ جمله د علم او پوهې په اړوند څه مفهوم افاده کوي؟ په اسلامي شريعت کې د فقه، فقيه او حکمت د دلالتونو په هکله د آيتونو او حديثونو په رڼا کې توضيحات ورکړئ.

۵ـ د نبى کريمﷺ دعا د عبدالله بن عباس رضي الله عنه لپاره څه وه؟ او د هغه د دعا پايله په دې قدرمن صحابى کې څنګه رامنځ ته شوه ؟شرح يې کړئ.

کورنۍ دنده

په دين کې د پوهې د ارزښت په هکله يوه مقاله وليکئ چې له دوو مخونو څخه کمه نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځلسم لوست

د ديني شعائرو تعظيم او درناوی

قال تعالی: ﴿ذَلِكَ وَمَن يُعَظِّمْ حُرُمَاتِ اللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَّهُ عِندَ رَبِّهِ وَأُحِلَّتْ لَكُمُ الْأَنْعَامُ إِلَّا مَا يُتْلَى عَلَيْكُمْ فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ۝حُنَفَاء لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِ وَمَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاء فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوِي بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ۝ذَلِكَ وَمَن يُعَظِّمْ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِن تَقْوَى الْقُلُوبِ﴾ [الحج: ۳۰ – ۳۲]

د کلمو معنا

يُعَظِّمْ: درناوی وکړي.

حُرُمَاتِ اللَّهِ: (حرمات) د (حرمة) جمع ده او د الله حکمونو ته ويل کيږي چې سپکاوی يې روا نه دی.

الرِّجْسَ: پليتي.

الْأَوْثَانِ: بتان.

قَوْلَ الزُّورِ: دروغ وينا.

حُنَفَاء : له باطل څخه حق ته ميلان کوونکي.

خَرَّ: راوغورځيږي.

فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ: مرغان هغه وتښتوي.

تَهْوِي: وغورځوي.

مَكَانٍ سَحِيقٍ: لرې ځای.

شَعَائِرَ اللَّهِ: (شَعَائِرَ) د (شعيرة) جمع ده، نښو نښانو ته ويل کيږي او (الله) ته يې اضافت تشريفي دی.

ژباړه

دا (حکمونه ومنئ) او څوک چې د الله د حرماتو درناوی وکړي نو دا د هغه د رب په نزد پخپله د هماغه لپاره ډېره غوره ده او ستاسې لپاره څاروي حلال وګرځول شول پرته له هغو څخه چې پر تاسو لوستل کيږي، نو د بتانو له پليتۍ نه ځان وساتئ او د دروغو له وينا نه ډډه وکړئ. د الله لپاره حق ته مخ اړونکي شئ، نه د هغه سره شريک ګرځوونکي، او څوک چې له الله سره شريک ونيسي نو داسې دی لکه له آسمانه چې راوغورځي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مارغان يې وتښتوي او يا يې باد په يوه لرې ځای کې ورګوزار کړي، دا (حکمونه ومنئ)
او څوک چې د الله د شعائرو درناوی وکړي نو دا د زړونو له پرهېزګاری څخه ده.

تفسير

د آيتونو شرح او څېړنه

دا د (الحج) سورت آيتونه دي چې په مدينه منوره کې نازل شوي او د موضوع له اړخه د دې سورت له تېرو شوو آيتونو سره کلک تړاو لري. په تېرو آيتونو کې د توحيد د مرکز (کعبې شريفې) د ودانولو يادونه شوې ده چې خلک به ورته د نړۍ له ګوټ ګوټ څخه د حج د فريضې ادا کولو او د الله پاک د يادولو لپاره راځي، دلته به قرباني کوي، له کعبې مبارکې څخه به طواف کوي او د الله پاک له حکمونو سره سم به د حج نور مناسک ادا کوي.

په(ذَٰلِكَ) سره تېرو شويو احکامو ته اشاره ده او مسلمانانو ته ښيي چې د همدې حکمونو

سرته رسول ستاسو دنده او بايد چې دا اوامر تاسو ومنئ.

له ﴿حُرُمَاتِ اللَّهِ﴾ څخه مقصد ټول هغه شيان دي چې الله پاک يې درناوی او احترام پر مسلمانانو واجب کړی، که هغه عبادتونه او د حج مناسک دي، که کعبه شريفه او د حرم سيمه ده، که د ډالۍ په توګه بيت الله ته وړل کېدونکي څاروي دي او که د الله پاک اوامر او نواهي دي.

د مؤمن لپاره د يادو شويو شيانو درناوی او احترام ساتل هغه غوره کار دی چې الله پاک پرې بنده ته اجر ورکوي.

د ﴿اللَّهِ﴾ لفظ ته د ﴿حُرُمَاتِ﴾ اضافت دې ته اشاره ده چې شيان او سيمه په خپل ذات کې کومه سپېڅلتيا او حرمت نه لري بلکې د حرمت اصلي لامل د الله حکم دی او بس. له همدې امله عمر (رضي الله عنه) به حجرالأسود ته ويل: زه پوهېږم چې ته له يوې تيږې پرته بل څه نه يې. نه چا ته زيان رسولای شې او نه ګټه، که ما رسول اللهﷺ ستا په ښکلولو نه وای ليدلای نو ما به ته ښکل کړې نه وای.

د حرماتو له يادونې وروسته الله پاک د مشرکانو هغه باطله عقيده رد کړه چې د يو لړ څارويو غوښې او شيدې يې د درناوي په توګه له کوم دليل پرته پر ځان حرامې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي. الله تعالى فرمايي: ﴿وَأُحِلَّتْ لَكُمُ الْأَنْعَامُ إِلَّا مَا يُتْلَى عَلَيْكُمْ﴾ د مسلمانانو لپاره د ټولو څارويو غوښې او شېدې خوړل روا دي مګر هغه چې په (الأنعام) او نورو سورتونو کې په تفصيل سره ذکر شوي دي. څرنګه چې د ځينو څارويو په اړه د مشرکانو تحريم او درناوي له شرکي عقيدې څخه سرچينه اخيستې وه نو الله پاک د شرک رد وکړ او ويې فرمايل: ﴿ فَٱجۡتَنِبُواْ ٱلرِّجۡسَ مِنَ ٱلۡأَوۡثَٰنِ وَٱجۡتَنِبُواْ قَوۡلَ ٱلزُّورِ﴾ په دې مبارکه جمله کې دوه اړخونه ډېر د پام وړ دي:

لومړی: دا چې الله پاک د شرک څخه يوازې د منع کېدو امر نه بلکې د (اجتناب) يعنې شرک څخه د لرې اوسېدو امر کوي.

دويم: دا چې شرک او بت پالنه يې د غليظ نجاست﴿ ٱلرِّجۡسَ ﴾ په ټکي سره ياد کړل؛ ترڅو د شرک بدوالى مخاطب ته ښه روښانه شي.

﴿اوثان﴾ د (وثن) جمع ده او وثن بت ته ويل کيږي چې جسم لري.

څرنګه چې مشرکانو د څارويو په حراملو کې په الله پاک باندې دروغ ويلي وو نو آيت له دروغجنې وينا څخه د ځان ساتلو امر وکړ او د زيات ټينګار په بنسټ د ﴿ وَٱجۡتَنِبُواْ ﴾ ټکی بيا تکرار شو. رسول الله ﷺ په صحيح حديث کې د دروغو شاهدي له کبيره ګناهونو څخه شمېرلې. څرنګه چې شرک هم دروغجنه وينا او دعوه ده نو د ﴿ قَوۡلَ ٱلزُّورِ﴾ سره په يوه جمله کې ذکر شو.

د لغت له مخې (زُور) اوښتولو ته وايي او د دروغو په شاهدۍ کې هم انسان له حق او ريښتينې وينا څخه اوړي. ﴿حُنَفَاء لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِ﴾ (حنفاء) د (حنيف) جمع ده، حنيف هغه چا ته ويل کيږي چې له باطل څخه حق ته مايل وي. مومن حنيف د الله سره په ذات او صفتونو کې د هيچا شريکوونکی نه وي. د شرک د بدو پايلو بيانولو په موخه الله پاک د مشرک لپاره مثال بيان کړ او ويې فرمايل: ﴿وَمَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاء فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوِي بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ﴾ يعنې: د مشرک حال د هغه چا په څېر دی چې له اسمانه راخوشې شي او ځمکې ته له رسېدو وړاندې يې مرغان په هوا کې ونيسي او ويې تښتوي. يا دا چې په ځمکه راوغورځيږي او باد يې له ځان سره يوې بلې خوا ته يوسي او په کوم لرې ځای کې يې وغورځوي. څرنګه چې له آسمانه راخوشې شوی تن په هيڅ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډول له تباهۍ ژغورل کېدای نشي نو د مشرك پایله هم له هلاکت پرته بل څه نه ده. په دې مثال کې د تمثیلي تشبیه په توګه د مشرك حالات د تباه کېدونکي شخص له حالاتو سره ورته ښودل شوي. د ځینو مفسرینو په وینا په دې تشبیه کې اسلام د آسمان، شهوات د مرغانو او شیطان د باد په بڼه انځور شوی. یعنې له اسلامه تښتېدونکی مشرك شخص د شهواتو او شیطان لاسونو ته غورځېږي چې هغوی وربانديې لوبې کوي او په پای کې يې د هلاکت کندې ته سپاري.

په ﴿ ذَٰلِكَ ﴾ سره د تېرو حکمونو د عملي کولو غوښتنه ده چې تشریح یې لږ وړاندې تېره شوه.

په ﴿ذَلِكَ وَمَن يُعَظِّمْ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِن تَقْوَى الْقُلُوبِ﴾ جمله کې د شعائرالله درناوی د هغو زړونو کار دی چې له الله څخه وېره لري. شعائر د شعیرة جمع ده، شعیرة نښې او علامې ته ویل کیږي. په آیت کې د شعائرالله څخه مقصد د دین نښې او په ځانګړې ډول هدایا (دقربانۍ څاروي) او د حج مناسك دي. له همدې امله به صحابه وو کعبې ته وړل کېدونکي څاروي ځربول او د هغوی درناوی به يې کاوه. د شعائرو د تعظیم څخه مقصد درناوی او په ښه ډول د حکمونو ترسره کول دي. د تقوا اضافت زړه ته شوی ځکه د تقوا اصلي ځای د انسان زړه دی، له همدې کبله رسول الله ﷺ فرمایي: «التقوى ههنا و أشار بيده إلى صدره ثلاث مرات»[1].

د تقوا ځای دا دی او په لاس سره یې زړه ته درې ځله اشاره وکړه.

[1] – مسند احمد و السنن الكبرى للبيهقي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپاړسم لوست

دتېر لوست پاتې برخه

د ديني شعائرو تعظيم او درناوی

د آيتونو لنډ مفهوم

په لوستل شويو آيتونو کې الله پاک د خپلو اوامرو او نواهيو د منلو او درناوي غوښتنه کړې او د خارويو د حراموالي په اړه يې د مشرکانو باطله عقيده رد کړې چې له شرک څخه يې سرچينه اخيسته. پر دې سربېره يې له شرک او د دروغو له وينا څخه خلک منع کړل او د يوه مثال په بيانولو سره يې خلک د شرک له ناوړو پايلو څخه وويرول. په وروستي آيت کې د شعائرالله درناوی د زړه تقوا او د مخلص مسلمان کار ګڼل شوی.

د حرمات الله او شعائرالله درناوی

د دې لوست آيتونه د حرمات الله په تعظيم پيل او د شعائرالله په تعظيم پای ته رسېدلي دي. د آيتونو په تحليل کې مو ولوستل چې د (حرمات الله) او (شعائرالله) ټکي د الله تعالی حکمونو، د حج مناسکو او ټولو هغو ديني نښو او مقدساتو ته شامليږي چې الله پاک يې د درناوي حکم کړی. شعائرالله يا ديني مقدسات کله د سيمو په بڼه وي لکه کعبه شريفه، نبوي مسجد، د اقصی مسجد، د مشعرالحرام سيمه او د ځمکې په مخ ټول مسجدونه. د وخت او زماني په بڼه هم ديني مقدسات وجود لري لکه د رمضان مياشت، د عَرَفې او اخترونو ورځې، د عاشورا ورځ، د ذوالحجې د مياشتې لومړنۍ لس ورځې او داسې نور.

پر دې سربېره د الله حکمونه ټول په ديني مقدساتو کې شامل دي لکه لمونځ، روژه، زکات، حج، جهاد، حدود، قرآني آيتونه، د توحيد کلمه او داسې نور.

د خوږ پيغمبر حضرت محمدﷺ، اهل بيتو (کورنۍ)، صحابه وو، تابعينو او د امت د حق پالونکو عالمانو مقام ته درناوی او احترام د مسلمان دنده ده.

د ﴿ وَأُحِلَّتْ لَكُمُ ٱلْأَنْعَـٰمُ ﴾ جملې تفسير دا په ډاګه کوي چې د شعائرالله څخه د کوم شي د شمېرلو لپاره د شرعي دليل موجوديت ضروري دی. د شرعي دليل د نه موجوديت په صورت کې نه کوم شی د شعائرالله څخه شمېرل کيږي او نه يې مسلمانان په درناوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکلف دي. همدا راز هغه شیان چې د نورو دینونو پیروان یې مقدس ګڼي خو د اسلام له نظره له مقدساتو څخه نه وي، د مسلمانانو لپاره یې مقدس شمېرل روا نه دي.

الله پاک په (المائدة) سورت کې په څرګند ډول د شعائرالله له سپکاوي څخه منع کړې او فرمایي: ﴿يا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لا تُحِلُّوا شَعائِرَ اللَّهِ﴾ [المائدة:۲] **ژباړه:** ای مومنانو! د شعائرالله بې حرمتي مه کوئ.

د (النساء) سورت د شعائرالله د سپکاوي یوه بېلګه بیانوي او فرمایي: ﴿وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتِ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا فَلا تَقْعُدُوا مَعَهُمْ حَتَّى يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ﴾ [النساء:١٤٠] **ژباړه:** (الله) په (دې) کتاب کې په تاسو (دا امر) نازل کړی چې که (په هر ځای کې) واورئ چې د الله په آیتونو کفر کیږي او ټوکې ورپورې کیږي نو له هغوی سره مه کېنئ تر هغه چې هغوی په بله خبره کې بوخت شي.

قرآني آیتونه د شعائرالله په سر کې ځای لري. قرآن کریم ته د نیمګړتیا نسبت کول او یا په هغه پورې ټوکې او مسخرې کول د کفر سبب کیږي. که چېرې د مومنانو په وړاندې د قرآن کریم او نورو دیني شعائرو پورې ټوکې یا سپکاوی وشي نو په مومنانوفرض دي چې ټوکې کوونکي له دې کار څخه منع کړي، که یې د ضعف له امله د منعې کولو وس نه درلود باید چې له هغه مجلس څخه ووځي.

په قرآني آیتونو پورې ټوکې کول د یهودانو او منافقانو کار و چې په اړه یې پورتنی آیت نازل شو او مسلمانان ورسره د ټوکو په حال کې له ناستې څخه منع شول.

قرآني آیتونه او د توحید کلمه په ځمکه غورځول او یا د پښو لاندې کول، صحابه وو ته کنځل کول، د لمانځه او روژې پورې ټوکې کول او سپکې سپورې ویل د دیني شعائرو سپکاوی دی چې په ټینګه ورڅخه ځان ساتل پکار دي.

لکه څنګه چې د دیني شعائرو سپکاوی د یهودو او منافقانو عمل دی په همدې توګه د دیني شعائرو احترام او درناوی د الله تعالی د هغو مخلصو بندګانو کار دی چې په زړه کې له الله څخه وېره لري او د هغه سره محبت کوي.

د شرک بدوالی

د الله تعالی سره شریک نیول تر ټولو ستره او نه بخښل کېدونکې ګناه ده. د قرآن کریم په خورا زیاتو آیتونو کې په بېلابېلو ډولونو له شرک څخه منع شوې او انسانان د الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعالى د توحيد منلو ته رابلل شوي. د شركي عقيدې څخه پاكوالى د ايمان د صحت لپاره شرط دى.

په صحېحينو كې له ابو بكرة څخه روايت شوى چې رسول اللهﷺ وفرمايل: «ألا أُنبِّئكم بأكبر الكبائر قلنا : بلى يا رسولَ الله، قال: الإشراكُ بالله، وعقوقُ الوالدين، -وكان متَّكئا فجلس- ألا وشهادةُ الزور، وقولُ الزور فما زال يكرّرُها حتى قلنا: ليته سكتَ». [١]

ژباړه: آيا تاسو ته تر ټولو ستره ګناه ونه ښيم؟ موږ وويل: ولې نه اى د الله رسوله. هغه وفرمايل: د الله تعالى سره شريك نيول او د مور او پلار خبره نه منل. رسول الله ﷺ تكيه كړې وه نو راپاڅېده او ويې ويل: خبر اوسئ! او د دروغو وينا، خبر اوسئ! او د دروغو شاهدي. رسول اللهﷺ دا جمله دومره تكراروله چې موږ وويل: كاش چې رسول الله چوپ شي (او دا جمله نوره تكرار نه كړي).

فعاليت

زده كوونكي دې د شرك د حراموالي په اړه د قرآني آيتونو او نبوي احاديثو په رڼا كې بحث وكړي.

د لوست ګټې اولارښوونې

پورتنى لوست ډېرې ګټې او لارښوونې لري چې ځني يې په لاندې ډول دي:

- د حرمات الله درناوى كول غوره كار او د اجر لامل كيږي.
- د ځارويو د غوښو خوړل روا دي پرته له هغو چې په قرآن كريم او نبوي احاديثو كې بيان شوي.
- بتان نجس او پليت دي، عبادت كول يې شرك او لويه ګناه ده.
- له دروغو وينا څخه ډډه كول فرض دي ځكه چې الله تعالى ورڅخه په قرآن كريم كې منع كړې او په مبارك حديث كې لويه ګناه ګڼل شوې ده.
- مشرك د داسې هلاكت سره مخامخ دى چې هيڅوك يې ورڅخه ژغورلاى نشي.
- د ديني شعائرو درناوى او احترام واجب او څوك چې د ديني شعائرو درناوى كوي دا يې د زړه د تقوا نښه ده.

---

[١] – متفق عليه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنې

۱- لاندې ټکي معنا کړئ:

(ٱلرِّجۡسَ، ٱلۡأَوۡثَٰنِ، قَوۡلَ ٱلزُّورِ، خَرَّ، فَتَخۡطَفُهُ ٱلطَّيۡرُ)

۲ـ په آيت کې په ﴿ ذَٰلِكَ ﴾ سره کوم شي ته اشاره شوې؟ روښانه يې کړئ.

۳- له ﴿ حُرُمَٰتِ ٱللَّهِ ﴾ څخه مقصد کوم شيان دي؟

٤- د ﴿وَأُحِلَّتْ لَكُمُ الْأَنْعَامُ إِلَّا مَا يُتْلَى عَلَيْكُمْ﴾ په جملې سره د کومې عقيدې رد شوی دی؟

٥- د ﴿ شَعَٰٓئِرَ ٱللَّهِ ﴾ معنا بيان کړئ.

٦- د شرك او دروغ وينا د حراموالي په اړه يو نبوي حديث بيان کړئ.

کورنۍ دنده

زده کوونکي دې د (ديني مقدساتو د سپکاوي څخه د مخنيوي لارې چارې) تر عنوان لاندې يوه مقاله وليکي چې له شلو کرښو کمه نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوولسم لوست

ټولنیز عدالت د قرآن په رڼا کې

قال تعالى: يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُواْ كُونُواْ قَوَّامِينَ لِلّهِ شُهَدَاء بِالْقِسْطِ وَلاَ يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَآنُ قَوْمٍ عَلَى أَلاَّ تَعْدِلُواْ اعْدِلُواْ هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَى وَاتَّقُواْ اللّهَ إِنَّ اللّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ (المائدة: ٨)

د کلمو معنا

قَوَّٰمِينَ لِلَّهِ: (قوامين) د (قوام) جمع ده، په ښه توګه همیشه د کار ترسره کوونکي.

شُهَدَآءَ: ګواهي ورکوونکي.

بِٱلۡقِسۡطِ: په عدل سره.

وَلَا يَجۡرِمَنَّكُمۡ: تاسو دې نه اړباسي.

شَنَـَٔانُ: دښمني او کینه.

ژباړه

ای مومنانو، د الله ﷻ لپاره کلک ولاړ او د عدل شاهدان اوسئ. د کومې ډلې دښمني دې تاسې دې ته اړ نه باسي چې له عدالت څخه واوړئ. عدالت وکړئ. عدالت تقوا ته نږدې دی او له الله پاک نه وډار شئ. بېشکه الله پاک ستاسو په کړنو ښه خبر دی.

تفسیر

د آیت شرحه او څېړنه

په پورتني مبارک آیت کې الله پاک مومنانو ته امر کوي چې د هغه د اوامرو په عملي کولو او حق ټینګ ودریږي. ﴿ قَوَّٰمِينَ ﴾ د (قوام) جمع او د مبالغې صیغه ده. (قوام) هغه چا ته ویل کیږي چې یو کار په تکرار او همېشه والي سره کوي، داسې چې نوموړی کار یې عادت او کسب وګرځي او په ډېر ښه او بشپړ ډول یې سرته رسوي. په مبارک آیت کې د (لِلَّهِ) ټکی راغلی او دا څرګندوي چې د اوامرو منل او د حق په ځای کول به یوازې د الله د رضا لاس ته راوړلو په خاطر وي نه د کوم دنیوي غرض او ځان ښودنې لپاره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مومنانو څخه د مبارك آيت دويمه غوښتنه ﴿ شُهَدَآءَ بِٱلۡقِسۡطِ ﴾ په عدالت د ګواهي

ورکول دي. مومنان بايد د قاضي، حاکم او هر چا په وړاندې ريښتيني ګواهي ووايي او واقعيتونه پټ نه کړي. د ګواهي ويلو په مهال د خپلوانو، ملګرو او مادي ګټو په خاطر حق پټ نه کړي او هم د چا د دښمنۍ، وېرې او بې وزلۍ له امله په حقايقو کې بدلون رانه وړي.
د دښمنانو په اړه انصاف کول او د هغوی حقونه پوره ورکول د انساني طبيعت له مخې آسانه کار نه دی نو الله پاک يې په دې جمله ﴿ وَلَا يَجۡرِمَنَّكُمۡ شَنَـَٔانُ قَوۡمٍ عَلَىٰٓ أَلَّا تَعۡدِلُواْ ﴾ کې ځانګړې يادونه وکړه چې مومنان به د کافرانو سره هم له عدالت څخه کار اخلي او څوك دې دا ګمان نه کوي چې د کافر په معامله کې عدالت پرېښودل روا دي.
مبارك آيت يوازې په ځانګړې يادونه بسيا ونه کړه بلکې د ﴿ ٱعۡدِلُواْ هُوَ أَقۡرَبُ لِلتَّقۡوَىٰ ﴾ په امريه جملې سره يې يو ځل بيا په عدالت کولو ټينګار وکړ او دا يې جوته کړه چې عدالت د ګناهونو او د الله پاك د عذاب څخه د ځان ساتلو لار ده. عدل په لغت کې برابروالي ته وايي او د ظلم ضد دی، د شرعي اصطلاح له مخې هر حقدار ته د هغه حق ورکول عدل بلل کيږي. د دوست او دښمن دواړو سره يو رنګ عدالت او انصاف کول په حقيقت کې يو ستر مقام او غوره صفت دی، دا مقام او صفت هغه وخت انسان ته په برخه کيږي چې په ځان کې تقوا او د الله پاك څخه وېره پيدا کړي. الله ﷻ په دې آيت کې په تقوا امر کوي: ﴿وَاتَّقُواْ اللّهَ إِنَّ اللّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾ په خپلو زړونو کې د الله وېرې ته ځای ورکړئ (څو عدالت کول درته آسانه شي،) دا هم په ياد لرئ چې هغه ستاسو په پټو او ښکاره عملونو او ستاسو په نيتونو ښه خبر دی. (او تاسو ته به ستاسو د عملونو سزا او اجر درکوي.)

په دې آيت کې د ﴿ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ﴾ په عنوان سره خطاب شوی او مؤمنانو ته هغه

ژمنه او تعهد يادوي چې د توحيد د کلمې په ويلو سره يې د الله پاك سره کړی. پر دې سربېره په آيت کې د (قوامين) او (القسط) ټکي راغلي او په بېلابېلو صيغو د عدالت کولوغوښتنه شوې، په دې هم بسيا نده شوې بلکې عدالت د تقوا سره تړل شوی او په پای کې دا زياته شوې چې الله ستاسو په عدالت کولو او عدالت پرېښودلو باندې ښه خبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی. د دومره تاکیداتو وروسته د یوه مومن په وړاندې د عدالت د ارزښت او فرضیت په اړه هیڅ پوښتنه نه پاتې کیږي.

د آیتونو لنډ مفهوم

په مبارک آیت کې مومنانو ته د دنیا او آخرت د نیکمرغیو لاس ته راوړلو په اړه لارښوونې شوي، له مومنانو څخه غوښتنه شوې چې د الله پاک د رضا کولو لپاره دې تل پر حق ولاړ اوسي، په ګواهۍ ویلو کې دې له دروغو او ظلم څخه ځان وساتي، آن د دښمن او کافر قوم په وړاندې دې هم له انصاف څخه کار واخلي او د هغوی په حق کې دې له حد څخه تېری نه کوي ځکه بې عدالتي او ظلم د ټولنې سوکالي او امن له منځه وړي. تقوا چې د مومن خوی دی له عدالت سره ټینګې اړیکې لري او مومن عدالت کولو ته رابولي. د آیت په پای کې الله ﷻ مومنانو ته د تقوا غوره کولو سپارښتنه کوي او دا هم ورته یادوي چې که د عدالت ځای مو ظلم ته پرېښود نو هغه متعال ذات ستاسو په عملونو ښه خبر دی.

اسلام د دنیا او آخرت دین دی

الله پاک انسان د توحید منلو لپاره پیدا کړی او د اللهﷻ پر عبادت سربېره یې هغه ته د نړۍ د ودانولو دنده هم سپارلې او فرمایي: ﴿إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً﴾ (البقرة: ۳۰)

ژباړه: زه په ځمکه کې د یوه خلیفه پیدا کوونکی یم.

د ځمکې د ودانولو، پرمختګ او سوکاله ټولنې د رامنځته کولو لپاره یې هغوی ته د عدالت او انصاف کولو امر کړی. که انسان د عادلانه نظام راوستلو په ترڅ کې د دنیا نېکمرغیو ته رسیږي، له بل پلوه په همدې کار سره د الله تعالی رضا لاس ته راوړي او په اخرت کې یې د بریالیتوب لامل کیږي.

د ﴿ قَوَّٰمِينَ لِلَّهِ ﴾ جمله د انسان دنیوي هلې ځلې او کوښښ د اخروي کامیابۍ سره تړي. انسانان یوازې هغه مهال یو بشپړ عادلانه نظام رامنځته کولای شي چې د الله څخه وېره او د آخرت تمه ولري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په عدل ګواهي ورکول

ګواهي ورکول د حق د ښکاره کولو او عدالت د خوندي کولو وسیله ده. د اړتیا پر مهال په حقه شاهدي ویل د الله پاک د دې وینا په اساس واجب دي چې فرمايي: ﴿وَلا يَأْبَ الشُّهَداءُ إِذا ما دُعُوا﴾ (البقرة: ۲۸۲) **ژباړه:** کله چې له ګواهانو څخه د ګواهي ورکولو غوښتنه وشي، نو هغوی دې ډډه نه کوي. په بل ځای کې فرمايي: ﴿وَلا تَكْتُمُوا الشَّهادَةَ. وَمَنْ يَكْتُمْها فَإِنَّهُ آثِمٌ قَلْبُهُ﴾ (البقرة: ۲۸۳) **ژباړه:** او شاهدي هیڅکله مه پټوئ، څوک چې شاهدي پټوي د هغه زړه په ګناه خیرن دی.

له مؤمن څخه د قرآن غوښتنه دا ده چې ګواهي به یوازې د الله لپاره وايي او د پوره رېښتینولۍ او امانت څخه به کار اخلي. په ګواهۍ کې به له حق پرته د بل هیڅ شي پروا نه کوي. قرآن کریم د النساء په سورت کې دا موضوع په لړ تفصیل سره روښانه کړې او فرمايي: ﴿يا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ بِالْقِسْطِ شُهَداءَ لِلَّهِ وَلَوْ عَلى أَنْفُسِكُمْ أَوِ الْوالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ إِنْ يَكُنْ غَنِيًّا أَوْ فَقِيراً فَاللَّهُ أَوْلى بِهِما فَلا تَتَّبِعُوا الْهَوى أَنْ تَعْدِلُوا وَإِنْ تَلْوُوا أَوْ تُعْرِضُوا فَإِنَّ اللَّهَ كانَ بِما تَعْمَلُونَ خَبِيراً﴾ (النساء:۱۳۵) **ژباړه:** ای مومنانو، د عدالت علمبرداران او د الله لپاره شاهدان اوسئ که څه هم ستاسې د عدالت کولو او شاهدۍ زیان په خپله تاسې یا ستاسو مور او پلار یا ستاسې خپلو خپلوانو ته رسیږي. د معاملې لوری شتمن وي او که بېوزله، الله له تاسې نه زیات د هغه خیر غوښتونکی دی، په دې اساس د خپلو نفسي غوښتنو د پیروۍ له امله عدالت مه پرېږدئ، او که تاسې ګډې وډې وواياست یا له رېښتیا ویلو نه ډډه وکړئ نو وپوهیږئ چې څه کوئ الله پرې خبر دی.

لنډه دا چې رېښتیا ویل او په حق ګواهي ورکول د الله امر دی، که ددې ګواهۍ زیان د انسان ډېرو نږدې خپلوانو یعنې مور پلار او آن د انسان خپلو شخصي ګټو ته هم رسیږي نو له رېښتیا ویلو به نه تیریږي، د چا شتمني او بې وزلي هیڅکله د حقایقو د بدلولو لپاره دلیل کېدلای نشي او نه څوک د الله له عذابه ژغورلای شي.

په مبارک آیت کې د شهید جمع (شُهَداءَ) راغلی. (شهید) دصفت مشبه صیغه ده او د عربي ژبې د پوهانو په وینا دغه صیغه د هغه چا لپاره کارول کیږي چې په تکراري او همېشنۍ توګه یو کار سرته رسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آیت غوښتنه دا ده چې مومنان به تل د الله لپاره ګواهي ورکوي او دا د هغوی یو نه جلا کېدونکی خوی دی.

همدا راز الله پاک د (الانعام) په سورت کې فرمايي: ﴿وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُواْ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَى﴾ (الأنعام: ۱۵۲) **ژباړه:** او کله چې خبره کوئ په عدالت سره يي وکړئ که معامله د خپل خپلوان هم وي.

په مخکنيو آيتونو کې د (شهداء) ټکی راغلی و خو په دې آيت کې د (قلتم) ټکی راغلی، پايله دا راوځي چې که په محکمه او د قاضي په وړاندې ګواهي وي او که په عام ډول د چا په اړه خبره کول وي، په ټولو ځايونو کې له عدالت څخه کار اخيستل واجب دي، د خپلوۍ او پرديتوب، دوستۍ او دښمنۍ، سيمې، ژبې او قوم لپاره په ګواهۍ او قضاوت کې توپير کول ناروا او د رښتينو مومنانو له خويونو څخه نه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتلسم لوست

د تېر لوست پاتې برخه

ټولنيز عدالت د قرآن په رڼا کې

ټولنيز عدالت

عدل د شريعت اساس او د سوکالۍ ټولنې د رامنځته کولو وسيله ده. د خلکو حقونه يوازې د عدل په مټ خوندي کېدای شي. د قرآن کريم له مخې عدل د ژوند په يوه اړخ پورې محدود نه دی، بلکې د ژوند په ټولو اړخونو کې عدل واجب دی که هغه قانون وي، که سياست وي، که اقتصاد وي او که د ژوند بل اړخ، آن دا چې قرآن کريم د پيغمبرانو د لېږلو موخه د عدالت پلي کول ښيي او فرمايي: ﴿لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ﴾ (الحديد:٢٥) **ژباړه:** موږ خپل پيغمبران له ښکاره نښانو سره ولېږل او له هغوی سره مو کتاب او تله نازل کړل تر څو چې خلک پر عدل ولاړ وي.

څرنګه چې په بشري ټولنه کې له عدالت پرته نه نظم راځي او نه ګډوډي له منځه ځي، نو الله پاک د نورو ټولنيزو لارښوونو په سر کې د عدالت يادونه کوي او فرمايي: ﴿إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنكَرِ وَالْبَغْيِ﴾ (النحل:٩٠) **ژباړه:** الله پاک د عدل، ښېګڼې او خپلوی د پالنې حکم کوي او له بدۍ، بې حيايي او زور ظلم څخه منع کوي.

کله چې عدالت له ټولنې څخه کډه وکړي، نو سملاسي يې ځای ظلم نيسي. ظلم د ټولو بدمرغيو او د دنيوي او اخروي عذابونو ستر لامل دی. قرآن کريم په دې اړه فرمايي: ﴿فَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ فَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا﴾ (الحج:٤٥) **ژباړه:** څومره د ظالمانو سيمې دي چې موږ هغه تباه کړي دي او نن هغه په خپلو چتونو باندې نسکورې پرتې دي.

د عدالت د زيات اهميت او اړتيا له کبله قرآن کريم په بېلابېلو صيغو او عبارتونو د عدل يادونه کړې؛ کله د پيغمبرانو د لېږلو موخه عدالت کول ښيي؛ کله مومنانو ته د عدل کولو امر کوي او کله بيا رسول الله ﷺ ته په عدل امر کوي. د (الشورى) په سورت کې راغلي: ﴿وَأُمِرْتُ لِأَعْدِلَ بَيْنَكُمُ﴾ (الشورى:١٥) **ژباړه:** ما ته امر شوی چې ستاسو په منځ کې عدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړم. په همدې ډول په بل ځای کې فرمايي: ﴿قُلْ أَمَرَ رَبِّي بِالْقِسْطِ﴾ (الأعراف: ١٥) **ژباړه:** زما رب ما ته د انصاف کولو امر کړی دی. په دې حکمونو سربېره قرآن کريم د ځانګړو موضوعاتو په اړه هم د عدالت په پام کې نيولو حکم کړی لکه:

١ - په تله او پيمانه کې عدالت: قرآن کريم د بيعې په مهال په تللو او پيمانه کولو کې د عدل او برابرۍ امر کوي او فرمايي: ﴿وَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ بالقسط﴾ (الأنعام:١٥٢). يعنې: تله او پيمانه په عدل سره پوره تلئ.

٢ - په وينا کې عدالت: له مومنانو څخه د قرآن کريم غوښتنه دا ده چې د عامو خبرو کولو پر مهال به هم له عدالت څخه کار اخلي او د خلکو په اړه به هغه څه وايي چې رښتيا او واقعيت وي. د (الأنعام) سورت مورږ ته داسې لارښوونه کوي: ﴿وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَى﴾ (الأنعام: ١٥٢) **ژباړه:** او کله چې خبره کوئ په عدالت سره يې وکړئ که معامله د خپل خپلوان هم وي.

٣ - په ګواهۍ کې عدالت

د قاضي او محکمې په وړاندې په ګواهۍ ويلو کې عدالت کول د قرآن غوښتنه ده چې څو ځلې تکرار شوي او لږ مخکې يې يادونه وشوه.

۴ - په پرېکړه کې عدالت

قرآن کريم مومنانو ته حکم کوي چې د پرېکړې او قضاوت کولو پر مهال له توپير پرته عدالت وکړي، فرمايي:﴿وَإِذَا حَكَمْتُم بَيْنَ النَّاسِ أَن تَحْكُمُواْ بِالْعَدْلِ﴾ (آل عمران:٥٨) **ژباړه:** او کله چې د خلکو په منځ کې پرېکړه کوئ نو په عدالت سره يې وکړئ.

په دې بنسټ د پرېکړې پر مهال د خپلوۍ، قوم، ژبې او سيمې لپاره عدالت قرباني کول د الله پاک له حکمونو څخه سرغړونه ده.

دا آيت په څرګند ډول له مسلمانانو څخه غواړي چې قانون بايد په شتمن او بې وزله، آمر او مامور او د ټولنې په واکمنو او بې وسو خلکو يو ډول پلی شي. د صحيح البخاري د روايت له مخې د رسول اللهﷺ په زمانه کې يوې ښځې غلا وکړه، د نوموړې ښځې د قبيلې خلکو د پيغمبرﷺ خوږ ملګری اسامه (رضي الله عنه) هغه ته واسطه کړ څو له سزا ورکولو تېر شي. رسول اللهﷺ د سپارښتنې او واسطې په دې کار سخت غوسه شو او خلکو ته يې وويل: له تاسو څخه پخواني امتونه له دې امله تباه شوي وو چې که شتمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي به غلا وکړه نو له سزا پرته به يې پرېښودو خو که بې وزله به غلا وکړه لاس به يې ترې غوڅولو. په خدای قسم که د محمد لور فاطمې غلا کړې وای هم به مې لاس ترې غوڅ کړی و. عايشه رضی الله عنها فرمايي چې پيغمبرﷺ نومو‌ړې ښځې ته سزا ورکړه او هغې هم توبه وويسته چې وروسته يوه پرهېزګاره ښځه ترې جوړه شوه.

۵ – د دښمنانو په اړه عدالت

قرآن کريم د دښمنانو او کافرانو په حق کې هم د عدالت د پرېښودلو اجازه نه ورکوي او داسې حکم کوي: ﴿وَلاَ يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَآنُ قَوْمٍ عَلَى أَلاَّ تَعْدِلُواْ﴾.

رسول اللهﷺ د هغو نامسلمانو معاهدو خلکو په اړه چې د اسلامي حکومت تر بيرغ لاندې اوسيږي، فرمايي: «أَلاَ مَنْ ظَلَمَ مُعَاهِدًا أَوِ انْتَقَصَهُ أَوْ كَلَّفَهُ فَوْقَ طَاقَتِهِ أَوْ أَخَذَ مِنْهُ شَيْئًا بِغَيْرِ طِيبِ نَفْسٍ فَأَنَا حَجِيجُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ»[1] **ژباړه:** چا چې پر معاهد ظلم وکړ، يا يې هغه ته زيان ورساوه، يا يې له توان څخه په پورته کار وګوماره او يا يې هم له هغه څخه د هغه له خوښې پرته څه شی واخيست نو د قيامت په ورځ به يې زه پخپله مدعي يم.

کله چې قرآن کريم د کافرانو په اړه د عدالت امر کوي نو د مومنانو او دوستانو سره ظلم کول خو په هيڅ ډول روا نه دي.

په عدالت د امر کولو سربېره قرآن کريم ظلم او ظالمان سخت غندلي، هغوی يې د الله پاک له رحمت څخه لرې ګڼلي او د دردناک عذاب ژمنه يې ورسره کړې چې فرمايي: ﴿أَلاَ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ﴾ (هود: ۱۸) **ژباړه:** خبر اوسئ! په ظالمانو د الله لعنت دی. همدا راز فرمايي: ﴿إِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾ (ابراهيم: ۲۲) **ژباړه:** بېشکه د ظالمانو لپاره دردناک عذاب دی.

رسول اللهﷺ هغه شخص هم د الله په عذاب اخته ګڼلی چې د ظالم مرسته کوي، فرمايي: «مَنْ أَعَانَ عَلَى خُصُومَةٍ بِظُلْمٍ، أَوْ يُعِينُ عَلَى ظُلْمٍ، لَمْ يَزَلْ فِي سَخَطِ اللهِ حَتَّى يَنْزِعَ»[2] چا چې په کومه شخړه کې د ظلم مرسته وکړه، تر هغې به د الله پاک په غضب اخته وي څو چې دا مرسته پرېږدي.

---

۱ – سنن ابي داود

۲ – رواه بن ماجه في سننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر عدالت د قرآني آیتونو او مبارکو حدیثونو دومره زیات ټینګار دا جوتوي چې مومن یوازې په فردي توګه په عدالت کولو مکلف نه دي بلکې له مومنانو څخه د شریعت غوښتنه دا ده چې دوی باید په نړۍ کې د عدالت د بیرغ پورته کوونکي او د ځمکې په مخ د یوه نړیوال عادل نظام راوستونکي وي.

پورتني آیتونه په ټولنه کې د هر اړخیز او بشپړ عدالت غوښتنه کوي چې لاندې موارد یې د بېلګې په توګه وړاندې کیږي:

۱ - په اسلامي ټولنه کې باید قوانین له توپیر پرته پر شتمن او بې وزله، آمر او مامور، ځواکمن او بې وسه یو ډول تطبیق شي او ټول د قانون په وړاندې په عملي توګه یو برابر وي.

۲ - چارواکي اود ټولنې واکمنان باید دښمنۍ په وېش کې عدالت اوانصاف مراعات کړي، او ټولو افرادو ته به د هغوی د وړتیاوو سره سم د کار یو ډول فرصتونه رامنځته کوي.

۳ - د زده کړو آسانتیاوې به ټولو وګړو ته له توپیر پرته چمتو کیږي څو ټولنه له طبقاتي نظام څخه وژغورل شي او وګړي له کوم تبعیض پرته د وړونو په څېر ژوند وکړي.

له الله ﷻ څخه وېره

﴿اعْدِلُواْ هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَى وَاتَّقُواْ اللّهَ إِنَّ اللّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾

د تقوا لغوي معنا ساتنه او دفع کول دي. د شرعي په اصطلاح کې د نېکیو په کولو او د بدیو په پرېښودلو سره د الله پاک له عذاب څخه ځان ژغورلو ته تقوا ویل کیږي.

له ابوهریره رضی الله عنه څخه د تقوا د معنا په اړه پوښتنه وشوه. هغه وویل: آیا په ازغنه لاره تللی یې؟ پوښتونکي وویل: هو. ابوهریره رضی الله عنه وویل: په ازغنه لار څه ډول تیرېږې؟ پوښتونکي وویل: کله چې ازغې وینم لاره بدلوم او ځان ترې ساتم. ابوهریره رضی الله عنه وویل: همدا تقوا ده.

یعنې د ګناه په لیدو سره له هغې څخه لاره بدلول او ورڅخه ځان ساتل تقوا ګڼل کیږي.

په قرآن کریم کې د تقوا په اړه خورا زیات آیتونه راغلي او مومنانو ته په تقوا خپلولو امر شوی.، الله پاک فرمايي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تُقَاتِهِ﴾ (آل عمران: ۱۰۲) **ژباړه:** ای مومنانو! له الله نه داسې ووېرېږئ څنګه چې له هغه نه د وېرېدو حق دی. په مومن کې د عدالت خوی د تقوا په نتیجه کې رامنځته کیږي. مومنان یوازې هغه مهال بشپړ او هر اړخیز عدالت رامنځته کولای شي چې په ځانونو کې تقوا پیدا کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تقوا د ټولنې په سوکالۍ او پرمختګ کې زيات اغيز لري، کله چې په واقعي توګه د الله ويره د انسانانو په زړونو کې ځای ونيسي، دا ويره د دې لامل کيږي چې خلک په هر ځای کې له خيانت، غلا، ظلم، فحشا او ټولو ناوړو کارونو څخه ځانونه وژغوري او ټولنې ته امن راشي. همدا راز له الله څخه ويره انسانان د خالق او مخلوق حقونو ادا کولو ته اړباسي.

رسول الله ﷺ په دې اړه داسې امر کوي: «اتق الله حيث ما كنت، وأتبع السيئة الحسنة تمحها، وخالق الناس بخلق حسن» [1] **ژباړه:** هر چېرې چې ياست له الله نه ووېرېږه! په بدۍ پسې نيکي کوه څو له منځه يې يوسي او د خلکو سره ښه چلن کوه.

د تقوا ګټې

تقوا زياتې دنيوي او اخروي ګټې لري چې ځينې يې په لنډ ډول داسې څرګندوو:

۱ – **د الله پاک مرسته او ملتيا:** الله پاک فرمايي: ﴿وَاعْلَمُواْ أَنَّ اللّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ﴾ (التوبه: ۳۶) **ژباړه:** وپوهيږئ چې الله د متقيانو ملګرى دى. بل ځای فرمايي: ﴿وَمَن يُطِعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَخْشَ اللَّهَ وَيَتَّقْهِ فَأُوْلَئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ﴾ (النور: ۵۲) **ژباړه:** هغه کسان بريالي دي چې د الله پاک او د هغه د پيغمبر امر ومني او له الله څخه ووېرېږي.

۲ – **د ګناهونو بخښنه:** الله پاک فرمايي: ﴿وَمَن يَتَّقِ اللَّهَ يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُعْظِمْ لَهُ أَجْرًا﴾ (الطلاق: ۵) **ژباړه:** څوک چې له الله نه ووېرېږي الله پاک به د هغه ګناهونه وبخښي او اجر به يې زيات کړي.

۳ – **جنت ته ننوتل:** متقيان به په جنت کې وي: ﴿إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ﴾ [الحجر:۴۵] **ژباړه:** متقيان به په جنتونو او چينو کې وي.

۴ – **د زړه ډاډ او د ستونزو هوارېدل:** په دې اړه الله پاک فرمايلي: ﴿أَلا إِنَّ أَوْلِيَاء اللّهِ لاَ خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلاَ هُمْ يَحْزَنُونَ۝الَّذِينَ آمَنُواْ وَكَانُواْ يَتَّقُونَ﴾ [يونس: ۶۲-۶۳] **ژباړه:** خبر اوسئ! څوک چې د الله دوستان دي پر هغوی کومه ويره او کړاو نشته، هغوی چې ايمان يې راوړی او تقوا يې خپله کړې.

په بل آيت کې فرمايي: ﴿وَمَن يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَل لَّهُ مَخْرَجًا﴾ (الطلاق: ۲) **ژباړه:** څوک چې له الله نه ووېرېږي، الله به د هغه لپاره له ستونزو نه د وتلو لار پيدا کړي.

[1] – مسند البزار.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوست ګټې او لارښوونې

- په هر وخت او هر ځای کې د الله اطاعت د مومن دنده ده.
- په ګواهۍ ورکولو کې باید ریښتیا او واقعیت په پام کې ونیول شي. نه خپلوي، دوستي او یا کومه بله اړیکه.
- له چا سره دښمني باید د عدالت د پښو لاندې کولو لامل نه شي.
- په پټو او ښکاره ځایونو کې له الله پاک څخه ویره کول.
- تقوا غوره کول د عدالت لامل کیږي.
- په تقوا غوره کولو سره انسان ډېرې دنیوي او اخروي ګټې ترلاسه کوي.
- عدالت یوازې په محکمه کې په پرېکړو پورې منحصر نه دی بلکې په عامو خبرو او هر ځای کې عدالت کول فرض دی.

فعالیت

زده کوونکي دې له یادو څخه د تقوا په اړه مبارک آیتونه او حدیثونه له ژباړې سره خپلو ملګرو ته ولولي.

پوښتنې

۱- لاندې کلمې معنا کړئ:

(قَوَّٰمِينَ لِلَّهِ، شُهَدَآءَ، بِٱلۡقِسۡطِ، وَلَا يَجۡرِمَنَّكُمۡ.)

۱- د لوستل شویو آیتونو لنډ مفهوم روښانه کړئ.

۳- (قوامین) کومه صیغه ده او هم یې معنا روښانه کړئ.

٤- د عدل لغوي او اصطلاحي معنا ووایاست.

٥- د عدالت کولو په اړه دوه قرآني آیتونه ولولئ.

٦- د تقوا لغوي او اصطلاحي معنا بیان کړئ.

٧- د تقوا دنیوي او اخروي ګټې کومې کومې دي؟

کورنۍ دنده

(پر ټولنې باندې د عدالت اغېزې) تر سرلیک لاندې یوه مقاله ولیکئ چې له شلو کرښو کمه نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نولسم لوست

د انسان د وينو تويولو حرمت

﴿وَلاَ تَقْتُلُواْ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللّهُ إِلاَّ بِالحَقِّ وَمَن قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لِوَلِيِّهِ سُلْطَانًا فَلاَ يُسْرِف فِّي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا﴾ [سورة الإسراء: ٣٣]

د کلمو معنا

وَلاَ تَقْتُلُواْ: او تاسي مه وژنئ.

النَّفْسَ الَّتِي: هغه نفس چي.

إِلاَّ بِالحَقِّ: مگر په حق سره (چي قصاص،رجم او ارتداد دی).

وَمَن قُتِلَ مَظْلُومًا: او څوک چي مظلوم (په ظلم) ووژل شي.

لِوَلِيِّهِ: د وژل شوي د وارث لپاره.

سُلْطَانًا: زور او برلاسي.

فَلاَ يُسْرِف: اسراف دي نه کوي، يعنی له وژونکي پرته دي بل څوک نه وژني.

مَنْصُورًا: مرسته کړی شوی.

ژباړه: او مه وژنئ تاسي هغه نفس چي الله يې وژل حرام کړي دي مگر په حق سره يې وژلی شئ او څوک چي مظلوم ووژل شو نو موږ يې وارث ته د غچ (بدل) اخيستلو قوت او توان ورکړی دی، نو په وژنه کي دي تيری او اسراف نه کوی، بيشکه له وارث سره کومک شوی دی.

تفسير

١ـ د آيت شرح او څيړنه

دا مبارک آيت چي د (اسراء) سورت ٣٣ آيت دی د يو لړ الهي منهياتو په ترڅ کي راغلی دی چي د هغو له جملي څخه له الله تعالی سره شريک نيول، د مور او پلار آزارول، د اسراف او تبذير څخه ځان ژغورل، د بيوزلی او تنگ لاسی له ويري د اولادونو وژنه، له زنا او بی حيايئ څخه لری والی، د يتيم د مال خوړل او په پای کي د تکبر، غرور او ځان ښودلو څخه ځان ساتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اما د پاملرنې وړ ټکی دا دی چې د نفس له وژلو څخه دوه ځله او په بېلابېلو بڼو منع راغلې ده.

د لوست له آیت څخه دوه آیته وړاندې داسې راغلي دي: ﴿وَلاَ تَقْتُلُواْ أَوْلادَكُمْ خَشْيَةَ إِمْلاقٍ﴾ یعنې: خپل اولاد د فقر او بېوزلی له ویرې مه وژنئ، یعنې د بې ګناه نفس وژنه مه کوئ، بیا وروسته له زنا او بې حیایۍ څخه منع راغلې ده او بیا په هغه پسې سمدلاسه د نفس د وژنې مسئله او د هغه حرمت وروسته له خاصې یادونې دویم ځل په عام ډول یادونه شوې ده چې دویم ځلي ټینګار په خپله دا څرګندوی چې د انسان وژنه ډېره لویه ګناه ده، ځکه اسلام د انسان وجود ته داسې ګوري چې ګواکې دا یوه بنا(تعمیر) ده چې د الله تعالی له خوا جوړه شوې ده نو هیڅوک ته اجازه نشته چې دا تعمیر ونړوي او ړنګ یې کړي مګر دا چې د هغه اجازه یې لاس ته راوړې وي.

﴿وَلاَ تَقْتُلُواْ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللّهُ إِلاَّ بِالحَقِّ﴾ په دې مبارک آیت کې له نهی څخه سربېره د بې ګناه نفس د وژنې په حرمت هم تصریح شوې ده، نو هر کله چې نهی هم حراموالی دی او ښکاره حرمت هم راغلی نو ګواکې دوه ځلې یې په حرمت ټینګار او تاکید شوی دی په دې وجه په هغه حدیث کې چې بیهقي او نسایي او نورو محدثینو له پیغمبرﷺ څخه نقل کړې: چې د مسلمان د وژنې ګناه د ټولې نړۍ له نړولو څخه لویه ګڼل شویده.

د الله رسولﷺ وفرمایل: "لَزَوَالُ الدُّنيا أَهْوَنُ على الله مِن قتلِ رجل مسلم"[1]. **ژباړه:** د ټولې نړۍ له منځه تلل د الله په وړاندې د مسلمان له وژنې څخه ډېره بې ارزښته ده؛ یعنې که یو تن ټوله نړۍ ونړوي او خرابه یې کړي دا د یو مسلمان له وژنې څخه ډېره کمه ده.

نو د همدې ټینګار پر اساس و چې حضرت ابن عباسؓ به پر دې فتوی ورکوله چې د مسلمان د قصدي او عمدي وژونکي توبه هیڅکله هم نه قبلیږي او هغه به د تل لپاره په اور کې سوځیږي.

(إلا بالحق) په (لا تقتلوا) پورې اړه لري او دا له عامو حالتونو څخه استثناء ده، یعنې په هیڅ حالت د حالتونو کې هغه مسلمان نفس چې الله تعالی یې وژنه حرامه کړې ده مه وژنئ مګر دا چې د داسې څه مرتکب شوی وي چې د ده وژنه مباح کوي، د "إلا بالحق" توضیح او تفسیر په هغه حدیث کې چې بخاري او مسلم نقل کړی راغلی دی چې رسول

---

[1] – سنن نسائی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله ﷺ فرمايلي دي: "لا يَحِلّ دَمُ امرئ مسلم يشهدُ أن لا إله إلا الله وأني رسول الله، إلا باحدى ثلاث: الثَّيِّبُ الزَّانِي، والنّفسُ بالنَّفْسِ، والتَّارِكُ لدينِهِ، المفارقُ للجمَاعَةِ"[١]. يعني: د هغه مسلمان د وينې تويېدنه چې د الله په وحدانيت او د رسول عليه السلام په رسالت گواهي وركوي روا نده مگر په ارتكاب د يو له دريو شيانو: د نفس وژنه(چې په قصدي توگه وي)، زنا كول د محصنتوب په حالت كې، يعنى چې زاني نكاح كړې وي اوبل د دين پرېښودونكی(مرتد)كوم چې د مسلمانانو له ډلې څخه جلا شوی وي.

دلته دا خبره د يادولو وړ ده چې د كافر وژنه هم په هغه صورت كې، چې محارب نه وي، يعنى د مسلمانانو پر ضد د جنگ په صف كې ولاړ نه وي، د همدې مبارك آيت په حكم سره روا نه ده، ځكه په آيت كې د اسلام قيد نه دی ياد شوی بلكې نفس مطلق ذكرشوی دی، نو هغه كافران چې له مسلمانانو سره ژمن(معاهد) دي يا هغه كافران چې د مسلمانانو په سيمو كې ژوند كوي (ذميين) يا هغه كسان چې د ويزې او پاسپورټ د اجازې له لارې اسلامي هيوادونو ته سفر كوي، د دې ډول خلكو وژنه روا نه ده. اسلام د وينو بهولو او وژلو دين نه دی، بلكې د امن او رحمت دين دی او يوازې د هغو كافرانو د وژلو اجازه وركوي چې د اسلام د دين د دعوت د خپرېدو مخه نيسي او جنگ ته پرسولې ترجيح وركوي.

﴿وَمَن قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لِوَلِيِّهِ سُلْطَانًا﴾ د دې مبارك آيت دا برخه مونږ ته دا را په گوته كوي چې د اسلام سپېڅلی دين د خلكو له وينو څخه په ټوله معنا داسې ساتنه كوي لكه څنگه چې د خلكو د مالونو عزت او حيثيت څخه ساتنه كوي. اسلام له يوې خوا د خلكو په زړونو كې د اخروي جزا وېره پيدا كوي او فرمايي: ﴿مَن قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا﴾ (المائده/٣٢). **ژباړه:** څوک چې يو نفس پرته له بدل يا فساد نه په ځمكه كې وژني نو لكه چې ټول خلك يې وژلي وي.

ترڅو خلك د وينو تويېدو د اخروي جزا په لويوالې وپوهيږي او د داسې جرم له ارتكاب څخه لاس واخلي، له بلې خوا يې قاتل ته سخته دنيوي سزا وټاكله چې هغه قصاص دی، ځكه كه څيرې شيطان هغه تېر باسي او له آخرت څخه يې غافله كړي نو له دنيوي سزا څخه به ووېرېږي او د خلكو وينې به و نه بهوي، او د مبارك آيت دا برخه همدې دنيوي

---

١ – صحيح البخاری، كتاب الديات باب قول الله تعالى أن النفس بالنفس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سزا ته اشاره کوي، فرمايي څوک چې په مظلومه توګه ووژل شي يعنی پرته له داسې عمل کولو چې د ده د وژلو لامل وي نو موږ د ده د ولي او د ده د وينو وارث ته برلاسي او قدرت ورکړی دی. له ولي څخه هغه څوک مراد دی چې د وژل شوي د وينو بدله غواړي لکه پلار يی زوی يا ورور يی او يا د نږدې خپلوانو څخه يی کومٍ بل تن. او په هغه صورت کې چې وژل شوی کس هيڅ ولي ونه لري، نومسلمان حاکم د هغه ولي ګڼل کيږي او د سلطان څخه هغه قوت مراد دی چې اسلامي شريعت د وژل شوي ولي ته وربښلی دی په داسې توګه چې هغه ته يی په يو له دريو شيانو عام او تام اختيار ورکړی دی: يا له وژونکي څخه بدل (قصاص) يا د وينې بيه(ديت) يا عفو او ببښنه. څرنګه چې شريعت د وژل شوي لوري ته زياته پاملرنه لرې نو څکه څوک د ده د مطلقی آزادئ او خپلواکئ مخه نشي نيولی، البته داسې نصيحت ورته کولای شي چې د قصاص په ځای عفوه غوره کړي يا ديت واخلي خو زور پرې نشي کولای.

﴿فَلَا يُسْرِف فِّي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا﴾ د مبارک آيت دا وروستنی برخه د وژل شوي وارث او ولي ته داسې ارشاد کوي چې هرکله اسلامي شريعت ده ته دا قوت ورکړی او د ده په څنګ کې د ده د حق ورکولو لپاره دريدلی دی نو په وارث هم لازمه ده چې د ټاکلو پولو څخه تيری ونه کړي مثلاً دوه تنه د يو تن په بدل کې مړه نه کړي يا له قاتل پرته بل کوم خپلوان يی د قصاص لپاره غوره نه کړي يا وژونکی له قصاصه وروسته مثله نه کړي يعنی د بدن غړي يی پرې نه کړي. له اسلام نه مخکې د جاهليت له عادتونو څخه دا هم و چې په وژونکي سربيره به يې د هغه د کورنۍ نورغړي هم وژل او يا دا چې وژونکی به د لوړې او شريفې کورنۍ څخه نه و نو دوی به دا وژونکی پريښود، د هغه له قوم او ټبر څخه به يی بل تن چې د وژل شوي سره به په رتبه کې مساوي و هغه به يی واژه، خو په اسلام کې دا ټول په وژنه کې اسراف او تيری ګڼل شوی او منع دی.

د ﴿ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا﴾ جمله په حقيقت کې په وژنه کې له اسراف څخه په منع تعليل او استدلال دی. او د (إنه) ضمير د وژل شوي ولي ته راجع دی، يعنی په وژنه کې دې دا ولي اسراف او تيری نه کوي څکه الله تعالی د هغه سره د خپل شريعت له لارې مرسته کړيده او د مسلمانانو حاکم يی ورته د مرستندوی په توګه ټاکلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شلم لوست

د تېر لوست پاتې برخه

د انسان د وينو تويولو حرمت

په مبارک آيت کې غور او سوچ

د لوست مبارك آيت لکه څنګه چې يو شمير مفسرين فرمايي، لومړنی آيت دی چې د قتل په هکله نازل شوی دی. هرکله چې انسان په هغه کې ژور فکر او نظر واچوي، نو ډيرې لويې چارې به پکې ومومي. په لومړي قدم کې د هغه عمل له ترسره کولو نه په ډيرشدت او ټينګار سره منع راغلې ده چې د لويو ګناهونو له جملې څخه ګڼل کيږي او د الله د قهر او غوسې لامل ګرځي چې هغه د بې ګناه نفس وژنه ده او په صراحت سره يې په اړه په بل آيت داسې فرمايلي دي: ﴿وَمَن يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِّدًا فَجَزَآؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا﴾ [النساء/۹۳].

ژباړه: او هغه څوک چې ووژني مؤمن په قصد سره نو د هغه جزا جهنم دی، هميش به وي په دې کې او غضب کړی دی الله پر هغه او لعنت يې کړی پر هغه او تيار کړی يې دی د هغه لپاره عذاب لوی.

او په بل ځای کې د نفس له وژنې څخه ممانعت د شرک نه د نهي سره يوځای ذکرشوی دی الله تعالی فرمايي: ﴿وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَن يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا﴾ [الفرقان/۶۸].

ژباړه: او(د الله نيک بندګان) هغه کسان دي چې د الله ترڅنګ نور خدايان نه بلي او نه وژني هغه نفس چې پرته له حق نه يې وژل الله تعالی حرام کړي دي.

همدارنګه په دې هکله د رسول اللهﷺ په احاديثو کې هم منع راغلې ده، په هغه حديث کې چې بخاري او مسلم دواړو بيان کړی دی د الله رسولﷺ د قيامت په ورځ د خلکو په منځ کې لومړنی الهي فيصله او پريکړه د وژنې او وينې تويونې تړاکلې ده او داسې فرمايي: "أَوَّلَ مَا يُقْضَى بَيْنَ النَّاسِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِي الدِّمَاءِ" [۱]. يعنې: د قيامت په ورځ لومړنی شی چې د هغه په هکله فيصله کيږي هغه د وينې تويونې فيصله ده.

---

[۱] – صحيح البخارى، كتاب الديات.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بل حدیث کې راځي: "لَوْ أَنَّ أَهْلَ السَّمَاءِ وَأَهْلَ الأَرْضِ اشْتَرَكُوا فِي دَمِ مُؤْمِنٍ لَأَكَبَّهُمُ اللهُ فِي النَّارِ"[۱]. یعنې: که چیرې د آسمانونو او ځمکې خلک د یوه مسلمان په وژنه کې راټول او شریک شي نو پاک الله به ټول په دوزخ کې واچوي. په دې شدیده منع کې اصلي لامل دا دی چې وژنه د ټولنې د وګړو ترمنځ د کینو، دښمنیو او جګړو خپریدو لامل ګرځي.

دلوست مبارک آیت په دویم قدم کې د وژل شوي د اولیاوو لپاره داسې لاربوونې کوي چې د هغوی نفس آراموي، قهر او غوسه یې کموي او د غچ اخیستلو جذبه یې له منځه وړي، ځکه دوی په ډاډمن زړه په قصاص برلاسي کوي، حکومت او قوت ټول د دوی په واک کې ورکوي.

دا حقیقت دی چې انساني فطرت د خپلوانو د وژلو په صورت کې په ډېره تیزی سره د غچ اخیستلو غوښتونکې دي او که داخلي آرامتیا او هوساینه ونه مومي، نو هر ډول ناسمو کړنو ته لاس اچوي، خو کله چې پوه شي چې الله او د الله شریعت او د مسلمانانو حاکم ټول د ده په طرف دي او په آسانی سره خپل مقصد ترلاسه کولی شي، نو په خپل سر او خپله خوښه څه کار ته لاس نه اچوي.

د آیت لنډ مفهوم

په لنډه توګه ویلای شو چې د دې لوست مبارک آیت په ډېر ټینګار سره د نفس له وژلو او وینو تویولو څخه منع کوي، برابره ده چې مسلمان وي یا غیر مسلم خو چې محارب نه وي، البته د مسلمان د وژلو ګناه د نورو په پرتله ډېره زیاته ده، همدا لامل دی چې ډېر فقهاء (پرته له احنافو) په دې آند دي چې مسلمان د اهل ذمه په وړاندې نه قصاص کیږي خو د هغو وژنه روا نده او وژونکی ډېره لویه ګناه ترسره کوي نوځکه د تعزیر او سزا وړ دی، د تاکید او ټینګار قوت له دوو شیانو څخه ځرګندیږي یو تعمیم وروسته له تخصیص، یعنې وروسته له ځانګړې منعې څخه چې د اولاد له وژلو څخه په مخکینې آیت کې راغلې ده او په دې دویم آیت کې په عمومي توګه د مطلق نفس له وژلو څخه منع راغلې ده او هم یې په حرمت تصریح شوې ده، البته د عمومي نهي څخه ځینې ځایونه استثناء شوي دي چې د نبي کریمﷺ مبارکو احادیثو هغه معین کړي دي، د دې تر څنګ د ناحقه وژنې په صورت کې اسلامي شریعت د مقتول ورثه پر قاتل برلاسې کوي

---

۱ – سنن ترمذی، باب الحکم فی الدماء

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې که وغواړي له هغه شخه قصاص یا د خپل وژل شوي د وینو دیت واخلي یا وروسته له بشپړې برلاسي یې معاف کړي چې دا کار د شریعت ترغیب او تشویق هم له ځانه سره لري، د آیت په وروستۍ برخه کې دې ته اشاره شویده چې هرکله له قاتل شخه د مقتول د غچ اخیستلو په هکله محمدي شریعت د مقتول د ولي مرستندوی دی، نو باید هغه د اسلام له چوکاټ شخه ونه وځي او په داسې کارونو لاس پورې نه کړي چې ناروا او د قرآن په تعبیر سره اسراف او تیری بلل کیږي.

فعالیت

زده کوونکي دې په دریو ډلو وویشل شي او د لاندینیو دریو موضوعگانو په هکله دې بحث او څېړنه وکړي:

۱ـ د اسلامي قوانینو او احکامو ټولنیزوالی ۲ـ د اسلامي احکامو او قوانینو فطري والی ۳ـ د امن او جگړو په له منځه وړلو کې د اسلام نقش.

د لوست گټې او لارښوونې

په دې لوست کې ډېر درسونه او عبرتونه نغښتي دي چې یوې گوښې ته یې اشاره کیږي:

- د بیوزلۍ یا د شرم او ننگ له ویرې د اولاد وژلو حراموالی لکه چې د جاهلیت په وخت کې به یې خپلې لورگانې وژلې.
- پرته له حقه د نفس د وژلو حرمت.
- په دغو صورتونو کې د نفس د وژلو جواز: کله چې څوک قصداً ووژني، دا چې محصن زنا وکړي او یا دا چې له دین شخه وگرځي او د مسلمانانو ډله پریږدي په دې شرط چې په خپله خوښه یې ایمان منلی وي.
- د دې خبرې اثبات چې اسلامي احکام په بشپړه توگه د انساني فطرت سره برابر دي.
- حکومتي چارواکو ته دنده سپارل که هغوی قاضیان وي یا حاکمان ترڅو د مقتول له ورثې سره مرسته وکړي.
- د مقتول د قوم او ټبر د بیځایه تیریو مخه نیول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنې

۱ـ لاندې کلمې وژباړئ:

{وَلَا تَقْتُلُوا} {إِلَّا بِالْحَقِّ} {مَظْلُومًا} {لِوَلِيِّهِ} {سُلْطَانًا} {مَنْصُورًا}

۲ـ د منهياتو په هكله چې د لوست د مبارك آيت څخه معلوميږي خپل معلومات وليكئ؟

۳ـ هغه دوه اړخونه چې د نفس د وژنې پر ممانعت دلالت او ټينگار كوي، څرگند كړئ؟

۴ـ د نفس وژنه په كومو حالاتو كې جواز لري؟

۵ـ له قصاص، ديت او عفوې څخه څه مراد دي او كوم يوغوره دی؟

۶ـ دا جمله: ﴿فَلاَ يُسْرِف فِّي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا﴾ تفسير كړئ؟

۷ـ په مبارك آيت كې له «سلطان» څخه څه مراد دی؟

۸ـ د جاهليت د خلكو عكس العمل د وژنې په هكله څه و؟

کورنۍ دنده

زده كوونكي دې د لاندې دوو موضوع گانو څخه يوه موضوع غوره كړي او د هغې په هكله دې يو مخ لنډ تفسير وليكي.

۱ـ د قرآن كريم په آيتونوكې د نفس د وژنې گناه.

۲ـ د نبي كريمﷺ په احاديثو كې د نفس د وژنې گناه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوویشتم لوست

د خلکو پر شتمنیو د تیري حرمت

قال الله تعالی: ﴿یَا أَیُّهَا الَّذِینَ آمَنُواْ لاَ تَأْکُلُواْ أَمْوَالَکُمْ بَیْنَکُمْ بِالْبَاطِلِ إِلاَّ أَن تَکُونَ تِجَارَةً عَن تَرَاضٍ مِّنکُمْ وَلاَ تَقْتُلُواْ أَنفُسَکُمْ إِنَّ اللّهَ کَانَ بِکُمْ رَحِیمًا﴾ [النساء ۲۹]

د کلمو معنا

آمَنُواْ: ایمان مو راوړی، یعنی الله او د هغه رسول رښتینی ګڼئ.

بِالْبَاطِلِ: په ناحقه او ناروا توګه.

تِجَارَةً: پېرودل او پلورل، اخیستل او خرڅول، سوداګري.

عَن تَرَاضٍ: د دواړو خواوو په خوښه.

وَلاَ تَقْتُلُواْ أَنفُسَکُمْ: او خپل ځانونه مه وژنئ، د یو او بل د نفسونو او ارواحو د له منځه وړلو لامل نه شئ.

ژباړه

ای مؤمنانو، مالونه مو په خپلو منځونو کې په ناروا مه خورئ، مګر هغه چې د طرفینو د خوښې په رڼا کې د راکړې ورکړې له لیارې وي. او مه وژنئ ځانونه مو، بیشکه الله پاک پر تاسې ډېر مهربان دی.

تفسیر

د آیت شرح او څېړنه

دا مبارک آیت د قرآني آیتونو څخه یو ډېر عظیم آیت دی چې د بشر لپاره د ژوند کولو اصول او قواعد بیانوي او هغوی ته د دې لارښوونه کوي چې په ټولنه کې باید د ځنګل قانون حاکم نه وي او نه هم خلک د خپلو مالونو په ساتنې کې د ظلم اوتیري ښکارشي او یا په چل او دوکې سره د هغوی مالونه او پانګې لوټ شي. همدارنګه باید د خلکو په نفسونو حمله ونشي او یا یې بېځایه وینې ونه بهیږي. ټول شیان باید محفوظ او ساتلي واوسي، خو یوازې د اړتیاوو او ستونزو د له منځه وړلو لپاره یو شی د تجارت په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نامه(پلورل او پیرودل) چې په هغه کې د خلکو مصلحت دی روا او مباح دی هغه هم په دې شرط چې د دواړو خواوو په رضایت او خوښی سره وي.

د یادولو وړ ټکی دا دی دا مبارک آیت د هغو آیتونو په لړ کې ځای لري چې د ژوندانه چارې تنظیموي، لکه د کورنی تشکیل، د محرماتو بیانول، د میراث ویشل او داسې نورمسایل. له دې آیت څخه وړاندې د احکامو آسانی، د شرعي قوانینو تخفیف او د انساني فطرت سره د دې احکامو مطابقت او برابری ته اشاره شوې ده چې زموږ د همدې لوست آیت له فطرت سره د اسلام د دین دمطابقت او برابرۍ لپاره یوه غوره بېلګه ده. څکه انسان فطرتاً هیچا ته اجازه نه ورکوي چې پرته د هغه له رضا او اجازې د هغه په اړوندو مالونو کې تصرف وکړي. بناء قرآن کریم داسې فرمایي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُواْ لاَ تَأْكُلُواْ أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ﴾ مفسرین وایي: د محرماتو یا هغو ښځو یادونه چې نکاح یې پر انسان حرامه ده په مخکنې آیت کې او ورپسې آیت کې په ناحقه توګه د خلکو د مالونو د خوړلو د حرمت یادول، پر دې دلالت کوي چې په کومه اندازه د انسان مور، خور او داسې نور پر هغه حرام دي د نورو کسانو مالونه هم په هماغه اندازه پرانسان حرام او ناروا دي. له دې امله که انسان فکر وکړي دا مسئله ډېره حساسه او دقیقه ده. له ﴿لاَ تَأْكُلُواْ﴾ څخه مراد یوازې خوراک نه دی، بلکې موخه یې ټول ناروا تصرفات دي. هرکله چې په غالبه توګه د یوه شي اخیستل د هغه د خوړلو لپاره وي نو دلته هم د اکل په کلمې سره ورڅنې تعبیر شوی دی. له ﴿بِالْبَاطِلِ﴾ څخه مراد هر هغه طریقه او لاره ده چې د اسلامي شرعي خلاف وي، لکه سود، جوارې، خیانت، ظلم او داسې نور. د مبارک آیت د دې جملې معنا داسې ده چې یو د بل په مالونو کې د شرعي پر خلاف هیڅ ډول بېځایه تصرفات مه کوئ، څکه تاسو ایمان غوره کړی دی او هغه د خلکو د حقوقو د مراعاتولو غوښتونکی دی.

﴿إِلاَّ أَن تَكُونَ تِجَارَةً عَن تَرَاضٍ مِّنكُمْ﴾ دا استثناء منقطع استثناء ده، په دې معنا چې تجارت د باطلو مواردو لاندې نه راځي، نو باید داسې تعبیر ونشي چې مه خورئ خپل مالونه په خپلو منځو کې په باطله توګه مګر دا چې د تجارت او یو د بل په رضایت سره وي، بلکې دا جمله په ځانګړې توګه د یو د بل د مالونو په خوړلو سره په حقه او صحیح توګه ښوونه کوي. یعنی که د تجارت په طریقه او د دواړو خواوو د بشپړ رضایت په شرط یو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل مالونه وخورئ. دا جواز لري. البته د نورو د مالونو خوړل یا یې تر لاسه کول څه نورې جايزې طريقې هم لري لکه صدقه او خيرات ورکول، ميراث وړل، د کار په مقابل کې مزدوري اخيستل او داسې نور، خو کله چې تجارت تر ټولو زياته دوديزه او پراخه لاره ده، نو ځکه په آيت کې هغه ته اشاره شوې ده.

﴿وَلاَ تَقْتُلُواْ أَنفُسَكُمْ إِنَّ اللّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا﴾ د(**انفسکم**) کلمه په دوو معناوو اخيستلای شو:

يو دا چې په خپله د هماغه کس (شخص) نفس مراد دی يعنی خپل ځانونه مه وژنئ او خپل نفسونه مه هلاکوئ.

دويم دا چې له نفس څخه د مسلمان وروړنفس مراد دی چې په منعې او رټنې کې د مبالغې له امله ورڅخه په نفس تعبير شوی دی، ګواکې د يوه مسلمان وژنه داسې ده لکه چې يو انسان خپل نفس وژلی وي.

مفسرينو د دې مبارک آيت د تفسيرپه ترځ کې دا هم څرګند کړي دي د دې وروستی جملې څخه کولای شو دا ومومو، کومو محرماتو ته چې په دې مبارک آيت او مخکنيو آيتونو کې اشاره شوې ده او د دغو ګناهونو ترسره کول، د نفس د قتل سره د ګناه له حيثه برابره ده. يعنی که چيرې تاسې په خپلو کې د يو او بل مالونه په ناحقه وخورئ او د فطرت خلاف نور ګناهونه ترسره کړئ نو ګواکې ځانونه مو هلاک کړي او له منځه مو وړي دي.

د پيغمبرﷺ له صحابه وو څخه يو صحابي د دې مبارک آيت څخه ځانګړی مطلب اخيستی چې د دې آيت د تفسيريوه برخه ګڼل کيږي او د اسلام د مقدس دين آسانې څرګندوي. دا پيښه ډيرو مفسرينو او محدثينو نقل کړې ده.

ابن کثير رحمه الله وايي: امام احمد له عمرو بن العاصؓ څخه روايت کوي چې هغه وايي: رسولﷺ زما په مشرۍ يوه ډله صحابه يو ځای ته وليږل، نوتقدير يوه شپه چې ډيره سړه وه، زه احتلام شوم او د مرګ له ويرې مې غسل ونه کړ، تيمم مې وکړ او صحابه وو ته مې د سهار د لمانځه امامت هم ورکړ او کله چې رسولﷺ ته حاضر شوم، قصه مې ورته وکړه. دوې وفرمايل: ای عمروا! په داسې حال کې چې جنب وې يارانو ته دې لمونځ هم ورکړ؟ عمرو وايي ومې ويل، ای د الله رسوله شپه ډيره سړه وه او زه له مرګه وويريدم، نو د الله دا وينا مې را په ياده کړه چې فرمايي: ﴿وَلاَ تَقْتُلُواْ أَنفُسَكُمْ إِنَّ اللّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا﴾ د الله رسولﷺ وخندل او څه يې ونه ويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو د الله د رسول سکوت د دې نښانه وه چې د عمرو پوهه او مرام له مبارک آیت څخه صحیح و.کولای شو چې دا پیښه د دې آیت د تفسیري مواردو برخه وګڼو. او د ﴿إِنَّ اللّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا﴾ جمله دلالت په دې کوي چې کومه سلسله احکام په دې آیت کې راغلي دي ټول د الهي حکمتونو پر بنسټ او زموږ په ګټه دي، باید دا په خپلو ځانونو کوم بوج و نه ګڼو، ځرنګه چې الله تعالی پر خپلو بندګانو بی حده مهربانه دی، نو خپل بندګان د دنیا او آخرت له ښیګڼو څخه پرته په بل څه نه مأموروي.

د نبي کریمﷺ د حدیث په رنا کې د مالونو حرمت

په هغه حدیث کې چې صحیح مسلم او یوه ډله لویو محدثینو نقل کړی راغلي دي رسولﷺ په **حجة الوداع** یعنی د ده په وروستني حج کې تر ټولو غوره او شامله خطبه وړاندې کړه او د څو زرو نفرو په لویه ټولنه کې یې په لوړ آواز پوښتنه وکړه ای خلکو تاسې په کومه میاشت کې یاستئ؟ آیا دا میاشت د ذوالحجې میاشت نه ده؟ صحابه کرامو ځواب ورکړ: هو، ده ای د الله رسوله، آیا دا دحرمت ښار(مکه مکرمه) نه دی؟ صحابه کرامو ځواب ورکړ، ولې نه، دی. دریم ځل یې پوښتنه وکړه، تاسو په کومه ورځ کې یاستئ؟ آیا دا د اختر ورځ نه ده؟ صحابه وو ځواب ورکړ، ولې نه ده، ای د الله رسوله، بیا وروسته په داسې حال کې چې له دې پوښتنو مخکې یې د درې شیانو د حرمت او عظمت اندازې ته اشاره کړې وه، ویې ویل: «إِنَّ دِمَاءَكُمْ وَأَمْوَالَكُمْ حَرَامٌ عَلَيْكُمْ كَحُرْمَةِ يَوْمِكُمْ هَذَا فِي شَهْرِكُمْ هَذَا فِي بَلَدِكُمْ هَذَا»[1] یعنی: پوه شئ او خبر اوسئ چې ستاسو وینې او ستاسو مالونه پر تاسې حرام دي، لکه د ستاسو د نن ورځې، د دې میاشتې او د دې ځای حرمت، یعنی لکه څنګه چې له یوې خوا د دې میاشې احترام، د دې ورځې احترام او د دې مقدس ځای احترام پر تاسو لازم او اړین دی، په همدغه اندازه د یو او بل د مال او نفس احترام پر تاسو واجب او لازم دی. له بله اړخه لکه څنګه چې له قوانینو څخه تیری او ماتول یې په ځانګړې توګه په دې درې ګونو څیزونو کې حرام او ناروا دي، په هماغه اندازه ستاسو په مالونو او نفسونو کې تیری هم حرام او ناروا دی. رسول اللهﷺ د دې مثال په وړاندې کیدو غوښتل څو د ګناه لویوالی یعنی د مسلمانانو په مالونو او نفسونو تیری د دوی په ذهنونو کې ښه ځای ونیسي او خپل امت دې مهم کار ته متوجه کړي،

[1] – صحیح البخاری، کتاب الفتن

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو هیڅکله د یو او بل پانګو او یا نفسونو او یا د یو د بل آبرو او عزت ته(لکه څنګه چې په ځنو روایتونو کې د(اعراضکم) یعنی د عزت او آبرو کلمه هم راغلې ده) د تېري او لاس اوږدولو جرات ونه کړي.

د آیت لنډ مفهوم

ذکر شوی آیت د لیکنې د ترتیب په اعتبار د قرآن مجید له سورتونو څخه د څلورم سورت یعنی د نساء د سورت آیت دی. دا سورت مدني سورت دی چې په هغه کې ډیر احکام او ټولنیزې مسئلې بیانیږي. لکه څرنګه چې د دې مبارک آیت اسلوب او طریقه د کورني ژوند د نظم او ترتیب، حل او حرمت په هکله ده او تر ټولو ارزښتناکه یې هغه موضوع ده چې په دې آیت کې ورته اشاره شوې ده، یعنی د مالونو او نفسونو حرمت.

دا مبارک آیت د ایمان څښتنانو ته خطاب کوي چې ای مؤمنانو، آسماني حکم ستاسو لپاره دا دی چې خپل مالونه په خپلو کې په ناروا طریقو لکه سود، جواري، رشوت، غلا، ظلم، دوکو او داسې نورو طریقو مه خورئ، البته که غواړئ چې د مالونو د حاصلولو سمه لاره او طریقه ومومئ نوتاسو ته د داسې تجارت لارښوونه کوم چې له چل او دوکې څخه پاک وي او هغه داسې تجارت دی چې د دواړو خواوو په عام او تام رضایت ترسره شوی وي.

د دې تر څنګ تاسو ته الهي امر دا دی چې نفس په ناحقه مه وژنئ، که ستاسو خپل نفسونه وي او یا د نورو مسلمانانو نفسونه. ځکه د مسلمان وینه، د مسلمان مال، د مسلمان عزت او آبرو ټول په اسلامي ټولنه کې باید ساتلی او محفوظ وي او که کوم سړی له دې اوامرو څخه سرغړونه وکړي نو سزا به یې هغه وي چې ورپسې آیت یې څرګندونه کړې ده: ﴿وَمَن يَفْعَلْ ذَلِكَ عُدْوَانًا وَظُلْمًا فَسَوْفَ نُصْلِيهِ نَارًا وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللّهِ يَسِيرًا﴾ (النساء/۳۰).

ژباړه: او هر څوک چې د تیري او تجاوز له مخې دا ناوړه کار وکړي نو ډیر ژر به یې اور ته ننباسو او دا کار الله پاک ته ډیر آسان دی.

فعالیت

زده کوونکي دې د هغو ستونزو او کړاوونو په هکله، چې زموږ ټولنه ورسره د دې لوست د آیتونو او نبوي احادیثو د لارښوونو د نه عملي کولو له امله مخامخ شوې ده، له یو بل سره د محترم استاد په مرسته بحث او خبرې وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوست ګټې او لارښوونې

په دې لوست کې ډېر درسونه او عبرتونه نغښتي دي چې یوې ګوښې ته یې اشاره کیږي:

- ❖ د مسلمانانو د مالونو څخه په ناسمه توګه د ګټې اخیستلو حرمت چې په هرې طریقې سره وي.
- ❖ د تجارت اباحت، روا والی او هغه ته د خلکو هڅول او تشویقول.
- ❖ پر هغو کسانو باندې رد کول چې د ناپوهی او توکل په پلمه کسب او کار منع ګڼي.
- ❖ په بیع او تجارت کې د رضایت او خیار د مسئلې ثابتول.
- ❖ د مسلمان لپاره د نفس د وژنې حرمت، که هغه خپل نفس وژنه یا په ناحقه د بل نفس وژنه وي؛ ځکه مسلمانان ټول د یوه بدن په څیر دي.
- ❖ د قاتلانو او مال لوټوونکو لپاره د شدید او دردناک عذاب وعید.

پوښتنې

۱ـ لاندې کلمې وژباړئ:

{بالباطل} {تجارة} {عن تراض} {و لا تقتلوا أنفسکم}

۲ـ د مالونو د خوړلو د څو بیلګو چې د باطلو په مفهوم کې داخلې دي د نومونو یادونه وکړئ.

۳ـ د﴿إِلاَّ أَن تَكُونَ تِجَارَةً عَن تَرَاضٍ مِّنكُمْ﴾ جمله تفسیر او تشریح کړئ.

۴ـ د دې مبارک آیت مخکینی او وروستنی آیت څه مسئلې بیانوي؟

۵ـ د ښځو د حرمت، د احکامو د آسانی او فطرت په اړوند د آیت د ربط په هکله څه پوهیږئ؟

٦ـ له ﴿أَنفُسَكُمْ﴾ څخه څه مراد دی او توجیه یې څرنګه ده؟

۷ـ د نفس او مال د حرمت لویوالی په حدیث شریف کې څرنګه بیان شوی دی؟

۸ـ په معامله کې د اسلام علماء د بشپړ رضایت نښه څه شی ګڼي؟

کورنی دنده

زده کوونکي دې د دې لوست لنډیز په یو مخ کې د آیتونو او احادیثو په رڼا کې ولیکي او په مختصره توګه دې وژباړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه ويشتم لوست

ګډ ژوندون او خواخوږي

قال الله تعالی: ﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ...﴾ [الفتح: ۲۹]

د کلمو معنا

{وَالَّذِينَ مَعَهُ}	او کوم کسان چې له هغه سره ملګري دي.
{أَشِدَّاءُ}	ډېر سخت.
{رُحَمَاءُ}	رحم کوونکي او خواخوږي.
{تَرَاهُمْ}	ته هغوی وینې.
{رُكَّعًا سُجَّدًا}	درکوع او سجدې په حالت کې.
{يَبْتَغُونَ}	غواړي، په لټه او هڅه کې دي.
{فَضْلًا}	مهرباني، اجر او ثواب.
{وَرِضْوَانًا}	او رضا، خوښي.
{سِيمَاهُمْ}	نښې او علامې د هغوی.

ژباړه

محمد ﷺ د الله ﷻ رسول دی ، او کوم کسان چې له هغه سره ملګري دي هغوی پر کافرانو سخت او په خپلو منځو کې خواخوږي دي. ته چې کله هغوی ګورې په رکوع او سجده، او د الله د فضل او د هغه د رضا په طلب کې یې بوخت مومې. د سجدو نښې نښانې د هغو پر وچولیو موجودې دي چې په هغې سره هغوی بیل پیژندل کیږي.

تفسیر

د آیت شرح او څېړنه

﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ﴾ دا مبارک آیت د (الفتح) د سورت وروستنی مبارک آیت دی چې په ټولیزه توګه او بیا په ځانګړې ډول وروستی نیمایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخه یې د مؤمنانو د حالاتو او صفاتو بیانوونکې ده. له دې آیت څخه په وړاندې آیتونو کې د رسول اللهﷺ نه د مسلمانانو د بې ساري اطاعت او فرمانبردارۍ، کوم چې د بیعت الرضوان پر مهال څرګند شو او له دې مطیع امت نه د رضایت اعلان او یادونه شوې ده. وروسته بیا د مسلمانانو د ځلاندې راتلونکې وړاندوینه داسې شوې چې ډېر ژر به دوی سره له ویاړه مکې مکرمې ته ننوځي او څرنګه چې د دوی دین د هدایت دین دی نو پر ټولو ادیانو به غالب شي.

په پای کې دغه مبارک آیت د مؤمنانو اوصاف بیانوي چې دوی څه ډول کسان دي او په تورات، انجیل او قرآن کې څرنګه تعریف شوي دي، الله تعالی فرمایي: ﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ﴾ لومړۍ جمله د الله تعالی د پیغمبرﷺ لپاره چې د دې امت قائد او لارښود دی جمیل وصف بلل کېږي. له دې څخه به بل لوی وصف څه شی وي چې د عالمیانو باچا په بشپړ ټینګار سره دا فرمایي: محمد د الله رسول دی، یعنی داسې ونه ګڼئ چې محمد یوازې یو نابغه او یا کوم پوه او عالم دی، بلکې د هغه مقام(له دې صفاتوسربېره) له دوی څخه ډېر لوړ او اوچت دی. هغه د الله تعالی رالیږل شوی او په ځمکه کې د هغه ځانګړی استازی دی. او د جمیل وصف دویمه جمله د پیغمبرﷺامت دی چې دوی د کفر، الحاد او طغیان په مقابل کې ډېر سخت او شدید دي، خو د مؤمنانو پر وړاندې که هغوی له هر قوم، قبیلې، توکم، ژبې او رنګ څخه وي ډېر خواخوږي، نرم او مهربانه وي، ابن عباس رضي الله عنه فرمایلي دي: له ﴿وَالَّذِينَ مَعَهُ﴾ څخه مراد هغه کسان دي چې په حدیبیې کې حاضر وو، خو د جمهورو مفسرینو نظر دا دی چې مراد ترې ټول اصحاب کرام دي، دلته د مسلمانانو د لومړني نسل نه د نمونې په ډول یادونه شوې ده ځکه ټول امت له هغوی څخه پیروي کړې ده او د هغوی پر پله روان دي نو دا صفات لومړی په دوی کې او بیا په ټول امت کې څرګندېږي.

﴿تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا﴾ د مبارک آیت دا برخه د پیغمبرﷺ د ریښتینو یارانو د مواصفاتو بل اړخ ته اشاره کوي، یعنی سره له دې چې دوی د کفر، الحاد او طغیان په وړاندې ډېر سخت او شدید دي او د مؤمنانو پر وړاندې نرم او مهربانه دي، دوی هر وخت د الله تعالی په عبادت کې بوخت او مشغول وي د رکوع او سجدې له حالت نه مراد د لمونځ ادا کول دي، د عربي ژبې قواعدو ته په کتلو سره د(تراهم) صیغه د مضارع صیغه ده چې په دوام او استمرار دلالت کوي او پر لمانځه د مداومت او پابندۍ پایله ترې اخیستل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیږي په دې معنا چې خپل لمونځونه په پابندۍ سره ادا کوي او له فرایضو سربېره نوافل هم ادا کوي. دلته یوه پوښتنه پیدا کیږي چې له دې نرمۍ، خواخوږۍ، شدت، رکوع او سجدې نه موخه او هدف څه شی دی او دوی ولې دغه کارونه ترسره کوي؟ نو د دې پوښتنې ځواب په همدې آیت کې راغلی دی او هغه دا دی چې ﴿يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا﴾ مغوی په خپلو ټولو کړنو او تحرکاتو سره د الله د فضل، ثواب، رضا او خوښۍ غوښتونکي دي.

﴿سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ﴾ سیما د یو شي نښې او علامې ته ویل کیږي. له وجوه څخه مراد وچولي او یا مطلق مخونه دي. کله چې یوانسان ډېرزیات لمونځونه ادا کوي نو الله تعالی یې خبرې ته یوه ځانګړې رڼا ورپه برخه کوي او کله هم د لمونځ کوونکي په وچولي کې د د زیاتو سجدو له امله یوه ځانګړې نښه څرګندیږي، نو مفسرین کرام وایي چې کېدای شي له دې دوو رایو څخه یوه مراد وي، خو که څوک وغواړی چې په خپل وچولي کې قصدا داسې نښه راپیداکړي چې د هغه د سجدو پر کثرت دلالت وکړي نو له دې کار څخه په شریعت کې منع راغلې ده، ځکه دا کار د ریا او ځان ښودنې څرګندونه کوي چې په دې سره د انسان د اعمالو اجر او ثواب له منځه ځي، په هر حال که د مبارك آیت اشاره د اصحاب کرامو په وچولي کې هماغې ظاهري نښې ته وي نو بیاهم مخکینۍ جملې دا څرګنده کړه چې د هغوی موخه او مقصد په خپلو ټولو کړنو سره د الله تعالی د ثواب، رضا او خوښۍ تر لاسه کول و.

ښېګڼه او خواخوږي د آیتونو په رڼا کې

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ...﴾ (المائده: ۵۴).

ژباړه: ای مؤمنانو که له تاسې نه څوك له خپل دین نه واوړي (نو وادې وړي) الله به نور ډېر داسې خلك پیداکړي چې الله ته ګران وي او الله هغوی ته ګران وي چې له مؤمنانو سره به نرمي کوي او پرکافرانو سختی، د الله په لاره کې به هلې ځلې وکړي اود هیڅ ملامتوونکي له پېغور څخه به نه ویریږي. په دې مبارك آیت کې الله تعالی په څرګند ډول راښیي چې څوك د مسلمانانو پر وړاندې له نرمی او مهربانی او د کافرانو پر وړاندې له سختی او غوسې څخه کار اخلي نو دوی د الله سره رښتینی محبت لري او د دغه محبت نښه دا ده چې الله هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی خوښوي، څکه بنده که هر څومره د الله تعالی د محبت دعوا وکړي خو که دغه دعوی د الله له لوري تایید نشي او هغه ورسره د محبت ځرګندونه ونکړي نو دعوا یې بې بنسټه ده.
که څه هم د مفسرینو په وینا د دې آیت د نازلیدو لومړی لامل او مصداق حضرت ابوبکر صدیق رضي الله عنه او هغه کسان دي چې د ده ترمشرۍ لاندې د مرتدینو سره وجنګیدل او دا مبارک آیت د قرآن د غیبي خبرونو او معجزو څخه ګڼل کیږي څکه د کوم شي خبرې چې ورکړی ؤ همغه پیښ شو او د رسول اللهﷺ له رحلت وروسته یوه ډله خلک له دین څخه وګرځیدل او مرتد شول. د مسلمانانو لومړي خلیفه د خپلو یارانو په مرسته له دوی سره جهاد وکړ خو په قرآني الفاظو کې د لفظ عمومیت ته اعتبار او ارزښت ورکول کیږي، نو دا مبارک آیت پر دې دلالت کوي چې الله تعالی د خپلو بندګانو په وجود کې درې صفتونه خوښوي، یو دا چې د مومنانو پر وړاندې نرم خویه او مهربانه وي او د کافرانو په مقابل کې ډېر کلک او شدید. دویم دا چې د الله په لاره کې جهاد وکړي. دریم دا چې د حق په پیروی کې د هیڅ ملامتوونکي له ملامتیا څخه ونه ویریږي.
﴿وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا أُوتُوا وَيُؤْثِرُونَ عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ ...﴾ (الحشر: ۹).
دا مبارک آیت د نبي کریمﷺ د انصارو یعنې د مدینې منورې د خلکو په ستاینه کې راغلی دی او د هغوی د دوستۍ او مهربانۍ وصف، بلکې د هغوی سربښندنې او ځان تیریدنې د تعظیم او تمجید وړ ګرځوي او فرمایي: او هرڅه چې هغو ته ورکړل شي د هغو څه اړتیا قدرې هم دوی په خپلو زړونو کې نه احساسوي او پرخپل ځان باندې نوروته ترجیح ورکوي اګر که په خپله محتاج هم وي.
قرآنکریم داسې صفتونو ته په درنه سترګه ګوري او ټول دې ته ترغیب او تشویقوي څو په خپله او هم د اسلامي ټولنې په نورو غړیو کې دا صفتونه ژوندي او پیدا کړي او خلک سوله ایز ژوند، نرمي او ښو اخلاقو ته راوبولي، پرته له شکه د الله د رسولﷺ له خوا یوه روزله شوې ډله داسې وه چې قرآنکریم یې کیسه داسې کوي: دوی له حده زیات په خپلو منځونو کې مهربانه وو په هره نوې لیدنه کې به یې یو او بل په غیږ کې نیول سره له دې چې په ځینو چارو کې دوی د نظر او رأيې اختلاف هم درلود خو یو او بل ته په احترام قایل وو حاکمانو په رعیت رحم او شفقت درلود او رعیت حکومت ته تابع او فرمان برداره ؤ، نومسلمانان باید په هر وخت او زمانه کې همداسې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آیت لنډ مفهوم

په ذکر شوي مبارک آیت کې د رسول اللهﷺ ستاینه او همدارنګه د ده د رښتینو پیروانو تعریف او ستاینه شوې ده. په لومړي پړاو کې د پیغمبرانو د سردار حضرت محمدﷺ رسالت ثابتوي او په دویم پړاو کې خو شیانو ته اشاره کوي: لومړی دا چې د محمدﷺ پیروان او صحابه د کافرانو پر وړاندې د دوی د کفر پر اساس ډېر غلیظ، شدید او سخت خویه وو، نه د ذاتي او شخصي دښمنۍ پر اساس، خو د مؤمنو او دیندارو وروڼو پر وړاندې مهربانه او نرم خویه وو. دویم دا چې دوی په داسې شي التزام او پابندي لري چې دوی دې نیکو صفتونو ته هڅوي او هغه د لمانځه اداء کول دي، د پاک قرآن د وینا پربنسټ ﴿إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنكَرِ﴾ [العنکبوت: ۴۵] لمونځ انسان له تېرولو بې حیایيو او ناوړتیاوو څخه منع کوي او پرته له شکه بدخویي او سختي د مسلمانانو په وړاندې یو ناوړه او بد عمل دی چې د حقیقي لمانځه په واسطه مسلمان ورځنې ژغورل کېږي.

دریم دا چې دوی د اخلاص خاوندان دي، یعني په خپلو کړو وړو سره د الله له رضا پرته بل هیڅ موخه او هدف نه لري. څلورم دا چې د پاکۍ او ایمان نښې د دوی له سر او مخ څخه روښانه ځرګندیږي چې خلک یې په سمه توګه پېژندلی شي او د دوی له لورې امن او ډاډ احساسوي.

دا مبارک آیت د لومړنیو مسلمانانو د صفتونو په بیانولو او د مسلمانانو پر وړاندې د دوی په نرمۍ او مهربانۍ باندې د آسماني تایید سره په اسلامي ټولنه کې د خواخوږۍ، ګډ ژوند او نرمۍ بنسټونه ږدي او پر دې اساس چې اسلامي امت د حقیقت د لارې د مخکښانو په پیروۍ مکلف دی ګواکې ټول دې نرمۍ ته رابلي او دا د هغوی دیني وجیبه ګڼي نو مسلمانان باید په خپلو کې سوله ایز ژوند ولري، جغرافیوي پولې د مذهبونو او نظریو اختلاف اویا د ژبو، قوم او رنګ اختلاف باید د مینې او ایماني محبت او ښه نیت او په خپل منځ کې د نیکې معاملې خنډ ونه ګرځي.

فعالیت

زده کوونکي دې په ټولګي کې د مسلمانانو تر منځ د نرمۍ او ګډ ژوند ګټې او د بې ځایه سختۍ او تشدد زیانونه په خپلو کې تر بحث او څېړنې لاندې ونیسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوست ګټې او لارښوونې

په پورتنې آيت کې ډېرې ګټې او لارښوونې شتون لري چې ځينې يې په لاندې ډول دي.

- ❖ د حضرت محمدﷺ د نبوت او رسالت اثبات او تاييد.
- ❖ د رسول اللهﷺ او د هغه د يارانو د دې صفت بيانول چې هغه د مسلمانانو پر وړاندې نرمي کول او د کفارو پر وړاندې شدت کول دي.
- ❖ د ګډ ژوند، ښېګڼې او خواخوږي د روحيې په لور د مسلمانانو ترغيب او تشويق کول.
- ❖ په خشوع، خضوع، رکوع او سجود سره د لمانځه د فضيلت بيانول.
- ❖ په کړنو، اعمالو او د الله د رضا په حاصلولو کې د اخلاص فضيلت.
- ❖ د اصحاب کرامو د مقام او مرتبې لوړوالى او په تورات او انجيل کې د هغوى د اوصافو يادونه.

پوښتنې

۱- لاندې کلمات وژباړئ.

{ أَشِدَّاءُ }، { رُحَمَاءُ }، { رُكَّعًا سُجَّدًا }، { يَبْتَغُونَ }، { فَضْلًا }، { رِضْوَانًا }، { سِيمَاهُم }.

۲- د ﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ﴾ مبارك آيت د کوم سورت برخه ده؟

۳- په دې آيت کې د صحابه ؤ کرامو خو صفاتو ته اشاره شوې ده؟

۴- قرآن مجيد د رسول اللهﷺ د يارانو د صفاتو په بيانولو سره له مؤمنانو څخه څه غوښتنه کوي؟

۵- د ﴿سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ﴾ جمله تفسير کړئ.

۶- د مسلمانانو دښمنى د کفارو له ذات سره ده که دهغوى له کفري صفاتو سره؟

۷- د دې لوست له ګټو اولارښوونو څخه څلور ګټې بيان کړئ.

کورنۍ دنده

زده کوونکي دې په خپله خوښه د لاندينيو دوو موضوعګانو په هکله يوه لنډه مقاله وليکي:

۱- په اوسني عصر کې تفاهم او ګډ ژوند ته د اسلامي امت اړتيا.

۲- د قرآن مجيد د آيتونو په رڼا کې د تفاهم او ګډ ژوندون فضيلت او ارزښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروېشتم لوست

په قرآن کریم کې نمونه ځوانان

قال الله تعالی: ﴿نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُمْ بِالْحَقِّ إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاهُمْ هُدًى۝ وَرَبَطْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَنْ نَدْعُوَ مِنْ دُونِهِ إِلَهًا لَقَدْ قُلْنَا إِذًا شَطَطًا﴾ [الکهف: ۱۳- ۱٤]

د کلمو معنا

{نَبَأَهُم}	د دوی عجیبه خبر
{بِالْحَقِّ}	په رښتینولی او باور سره
{فِتْيَةٌ}	ځوانان وو
{زِدْنَاهُمْ هُدًى}	دوی ته مو هدایت زیات کړ
{وَرَبَطْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ}	محکم مو کړ زړونه د دوی
{لَنْ نَدْعُوَ}	هیڅکله نه راغواړو او عبادت نکوو
{شَطَطًا}	بیکاره او دروغ خبره

ژباړه

موږ د هغو اصلي قصه تاته (ای محمده) اوروو هغوی ځوانانو ځوانان وو چې پرخپل پروردګار یې ایمان راوړی ؤ او موږ هغو ته په هدایت کې زیاتوالی ورپه برخه کړ. موږ د هغو زړونه په هغه وخت کې محکم کړل چې کله هغوی پاڅیدل او اعلان یې وکړ چې زموږ رب فقط همغه ذات دی چې د آسمانونو او ځمکې رب دی موږ به له هغه پرته نور کوم معبودان ونه بلو که موږ دغسې وکړو نو بیخي بابیزه خبره به مو کړې وي.

تفسیر

د آیتونو شرح او څېړنه

یاد شوي مبارك آیتونه د (الکهف) له سورت څخه دي چې څلور ډېرې لویې پېښې رانغاړي: لومړی د کهف د اصحابو کیسه . دویم د هغو خلکو کیسه چې الله ورته دوه سمسور بڼونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وربښلي وو. دریم د حضرت موسی‌علیه السلام کیسه د الله دنیک بنده سره او څلورم د ذوالقرنین کیسه. خو د دې سورت ډېر آیتونه د کهف د ملګرو په کیسې پورې تړاو لري، چې د ایمان د پیاوړتیا یوه بیلګه ده او د دنیا پر مال او ښایست آخرت ته ترجیح ورکوي. د دې کیسې په اتلانو کې د هغو ځوانانو لپاره غوره لاربښوونه او اقتداء ده چې د خپلې عقیدې او ایمان لپاره د ظلم او زیاتي پر وړاندې دریږي او له یو الله پرته د بل هیچا څخه ویره نه لري.

﴿نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُمْ بِالْحَقِّ إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاهُمْ هُدًى﴾ وروسته له دې چې په شو وړاندېنیو آیتونو کې د کهف د ملګرو کیسې ته لنډه اشاره کیږي او له دې پیښې څخه د الله د یوې عجیبې نښې په عنوان یادونه کیږي، دادې په دې مبارک آیت کې په مفصله توګه د کهف د ملګرو کیسه پیلیږي او فرمايي: ﴿نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُمْ بِالْحَقِّ﴾ موږ د دوی زړه وړونکی خبر په ربښتیني او حقیقي توګه تا ته ای محمده، بیانوو.

(نبأ) په عربي ژبه کې هغه خبر ته ویل کیږي چې د ستر ارزښت لرونکی وي.

﴿إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاهُمْ هُدًى﴾ (فتية) د (فتی) جمع ده، فتی هغه ځوان ته ویل کیږي چې تر او تازه وي یا د ځوانی په اوصافو بشپړ وي، نو د مبارک آیت تفسیر داسې کیږي: هغوی تنکي ځوانان وو د ځوانی په صفتونو ستایل شوي چې په خپل پالونکي الله یې ایمان راوړ او موږ د دوی په ایمان کې زیاتوالی راوست، د ایمان له زیاتوالي څخه مراد په ایمان ثابت قدم پاتې کیدل او د الله له لوري د نیک عمل په توفیق مشرف کیدل دي.

﴿وَرَبَطْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَنْ نَدْعُوَ مِنْ دُونِهِ إِلَهًا لَقَدْ قُلْنَا إِذًا شَطَطًا﴾ (ربط)په عربي کې د یوه شي تړلو ته وایي او په مجازي توګه په مبارک آیت کې د صبر او زغم ورکولو ته ویل کیږي، په دې معنا چې د دوی زړو ته مو د داسې استقامت څخه ډک کړل چې هیڅکله د ظالم پادشاه ویرې اود ښځې، زامنو او ټاټوبې په پریښودلو د دوی قدمونه ونه لړزیدل، البته دا د زړونو تړل او استقامت هغه وخت د دوی په برخه شو چې کله په خپلو پښو ودریدل یعنې ټینګ هوډ یې وکړ او چیغې یې کړې چې ﴿رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾ یعنی زموږ پروردګار همغه د اسمانونو او ځمکې پروردګار دی او موږ پرته له هغه بل الله نه پیژنو او له هغه پرته د بل هیڅ معبود لمانځنه نه کوو، ځکه که داسې وکړو نو په حقیقت کې به مو د حق نه لرې خبره ویلې وي ﴿لَقَدْ قُلْنَا إِذًا شَطَطًا﴾ (شطط) اصلا هغه څه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل کېږي چې لرې او ناممکنه وي، په دروغو، دوکې او ظلم یې هم اطلاق کېږي او دا ټولې معنا ګاني د مبارک آیت له لفظ شخه مرادیږي.

د آیتونو د نزول سبب

د کهف د ملګرو د کیسې په اړوند د آیتونو د رالېږلو لامل دا ؤ چې د مکې مشرکانو د یثرب (مدینې) له یهودیانو څخه وغوښتل چې څو دوی ته د داسې څیزونو لارښونه وکړي چې په هغه سره د الله رسول و ارزوي او په دې توګه یې د رسالت صحت او عدم صحت څرګند کړي. یهودو خبر ورکړ چې د دریو شیانو په اړه له ده څخه پوښتنه وکړئ: لومړی دا چې د کهف د ملګرو کیسه څرنګه وه. دویم د ذوالقرنین او دریم د روح په باره کې، که چیرې هغه دوه لومړنیو پوښتنو ته ځواب وویل اود دریمې په هکله یې چُپتیا غوره کړه نو هغه د الله استازی دی. کله چې مشرکانو دا پوښتنې وکړې نو الله تعالی ورته د اصحاب کهف او ذوالقرنین دواړه پیښې د کهف په سورت کې مفصلا بیان کړې. او د روح په هکله آیت نازل شو چې ﴿قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا﴾ [الاسراء : ۸۵] **ژباړه:** ووایه روح یو امردی چې زما الله پورې اړه لري او تاسې ته علم نه دی درکړې شوې مګر ډېرلږ.

د اصحاب کهف کیسه

د اصحاب کهف کیسه په لنډه توګه لکه څرنګه چې په کابلي تفسیر کې ټوټه ټوټه راغلې ده داسې بیانوو:

وایي چې دا څو رومي تنکي ځوانان وو چې د کوم ظالم او زورور باچا په وخت کې یې ژوند کاوه چې نوم یې ځینو «د قیانوس»یاد کړی دی. دا باچا په بوت لمانځنه کې ډېر غرق ؤ او په ظلم او زیاتي سره یې بوت لمانځنه خوروله، خلکو د ده د جبر او عذاب له ویرې او یا د څو ورځو دنیوي ګټو په خاطر خپل مذهبونه پرېښودل اود بوت په عبادت مشغول شول په دې وخت کې څو ځوانان چې د حکومت د لویو کورنیو او چاروا کو پورې یې تړاو درلود په دې فکر شول چې د مخلوق د خوشحالۍ په وجه د خالق رضا له لاسه ورکول مناسب کار نه دی نو څرنګه چې د دوی زړونه د ایمان او تقوی اود الله د وېرې څخه ډک وو او الله تعالی دوی ته د صبر، ثبات، توکل او له مجازي خدایانو څخه د بې زارۍ وسه او توان ورکړې وه نو د باچا پر وړاندې یې هم یوه مستانه چیغه وکړه چې ﴿لَنْ نَدْعُوَ مِنْ دُونِهِ إِلَهًا لَقَدْ قُلْنَا إِذًا

(c) ketabton.com: The Digital Library

شَطَطًا﴾ او په دې توګه یې خپله زړ ورتیا، خپلواکي او عقیده څرګنده کړه او ټول خلک یې حیران کړل، باچا له یوې خوا د دوی پر ځوانۍ رحم وکړ او له بلې خوا څه چارې او مصلحتونه د دې مانع شول چې دوی سمدستي ووژني نو په دې وجه یې هغوی ته څو ورځې مهلت ورکړ څو په خپلو کارونو کې فکر او غور وکړي، دوی له مشورې وروسته پریکړه وکړه چې په هر حال خطر خو راته متوجه دی او اورمرو د هغه د ظلم او زیاتي څخه عاجز او قدمونه مو ښوییږي نو مصلحت دا دی چې د ښار په شا او خوا د کوم غره په غارکې پټ شو او ښارته د راستنیدو لپاره یوه مناسبه موقع ولټوو د خپل وراندیز په ټینګار یې دعا وکړه چې یا الله ستا په ځانګړي رحمت زموږ کارونه سم کړه او موږ ته د کامیابۍ او هدایت لاره وښیه او په پای کې زموږ واړه کارونه سم کړه! همغه وه چې له ښاره ووتل او ښار ته نږدې د یوه غره په یو غار کې پټ شول او په خپلو کې یې یوتن وټاکه چې خپل حالت بدلوي او کله ناکله ښار ته ځي څو خپلې اړتیاوې او ضرورتونه له بازاره واخلي اود ښار له حال احوال څخه هم ځان خبر کړي کوم کس چې د دوی له ډلې څخه د دې کار لپاره ټاکل شوی ؤ یوه ورځ یې خبر راوړ چې نن د حکومت جاسوسان په ښار کې زموږ پلټنه کوي او زموږ خپل او خپلوان دې ته اړ باسي چې زموږ پټ ځای هغوته وښیي، په همدې یادونه کې وو چې ناڅا په الهی قدرت پردوی د خوب غلبه راغله او پلټونکو چې هر څومره پلټنه وکړه د دوی پته یې ونه لګوله، ناهیلي شول او له پلټنې څخه لاس په سر شول باچا امر وکړ چې د سرپو(فلز) په تخته د دې ځوانانو نومونه د دوی د کیفیت او احوالو سره یو ځای ولیکي او په خزانه کې یې وساتي تر څو راتلونکي نسلونه وپوهیږي چې څو تنه په حیرانوونکي توګه ورک شوي دي ښایې په راتلونکي کې له دوی څخه څه اثر ظاهر شي او کومې عجیبې پیښې ورځنې څرګندې شي. دوی په لمریز حساب پوره درې سوه کاله په همغه غار کې ویده وو چې د سپوږمۍ په حساب نه کاله ورباندې زیاتیږي ـ له یوې اوږدې مودې څخه وروسته راجګ شول او په خپلو کې یې یادونه وکړه چې موږ به څومره موده ویده شوي یو؟ څنو وویل چې یوه یا نیمه ورځ (یعنې ډیر لږ) نورو وویل چې په دې هکله خبرې کول فایده نه لري الله پوهیږي چې موږ به څومره وخت ویده شوي وو ـ اوس غوره داده کار وکړو یو تن دې دغه روپۍ له ځانه سره واخلي او ښار ته دې لاړ شي اوله یوه دوکان څخه دې حلال او پاک خواړه راوړي، یو تن روپۍ واخستې، ښار ته ولاړ خو دهغه ښار هر څه یې متغیر او نوي وموندل ـ ښاریانو چې کله هغه سکه ولیده حیران شول چې د کوم باچا نوم په هغې لیکل شوی او دا به کوم وخت وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو وپتيله چې دې سړي کوم ځای خزانه موندلې ده، پلټنې په دې هکله دوام وموند تردې چې پېښه د باچا حضورته ورسيده، باچا ځير شو او هغه پخوانی تخته چې د څو ځوانانو هويت او د دوی د ورکې تاريخ وربانديې ليکل شوی ؤ او ډيره زمانه ساتل شوې وه نو خپل حضور ته يې وغوښتل او پلټنه يې پيل کړه او بالآخره وپوهيده چې دا هماغه ورکه ډله ده. په هغه وخت کې په ښار کې د ﴿بعث بعد الموت﴾ په هکله بحثونه او مناظرې رواني وې ځينو ويل له مرګه وروسته څوک بيرته نه راژوندي کيږي، ځينو به ويل بعث يوازې روحاني وي نه جسماني، ځينو دواړه منل ـ د وخت باچا چې يو حق پرست او انصاف کوونکی سړی ؤ غوښتل يې چې کومه بيلګه له کومې لورې نه په دې هکله لاس ته راوړي تر څو د خلکو عقل يې په آسانی سره ومني نو الله تعالی دا بيلګه دوی ته راوليږله اودا کار ددې لامل شو چې د آخرت څخه انکار کوونکي هم د دې حيرانوونکې پيښې له ليدلو او اوريدلو وروسته د قيامت د ورځې په راتلو ايمان راوړ.

د آيتونو لنډ مفهوم

دواړه مبارک آيتونه د هغو ځوانانو په هکله دي چې د بشريت په تاريخ کې د اصحاب کهف په نامه مشهور دي، الله تعالی هغوی د بيلګې په توګه د ټولو مسلمانانو او په ځانګړې توګه د ځواني طبقې لپاره په خپل سپيڅلي کتاب کې ذکر کړي که چېرې تاسې غواړئ چې په خپل دين ټينګ واوسی، که غواړئ چې حق ته پر باطل ترجيح او غوره والی ورکړئ، که غواړئ د آخرت د لاس ته راوړلو لپاره د ظالمانو او متکبرانو له رټنې او تهديد څخه ونه ويرېږئ نو په دې ډله پياوړو ځوانانو پسې اقتداء وکړئ او پوه شئ چې د عالميانو د خالق او پالونکي غيبي مرسته به ستاسو سره مل او ملګرې وي بلکې تاسوته به ډيرې لويې وياړنې در په برخه کړي لکه څرنګه چې د اصحاب کهف ملګروته وربښل شوې وې.

له بلې خوا دا آيتونه اودا کيسه په ټوليزه توګه له مرګ وروسته د ژوندانه واقعي بيلګه وړاندې کوي، د روايتونو پر بنسټ په هغه زمانه کې چې دا پيښه رامنځ ته شوې وه وروسته له مرګه د بيا ژوندي کيدو پديدې د آخرت څخه انکار کوونکي د شک او شبهې سره مخ کړي وو او يوه ډله خلک يا مطلقاً د ژوندي کيدو څخه منکروو يا يې د دې دعوه کوله چې يوازې روح ژوندی کيږي نه جسم، خو د اصحاب کهف په ويښيدلو سره وروسته له ۳۰۹ کلونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه دا شک او شبهه له منځه ولاړه او خلکو د سر په سترګو ولیدل چې پرته له شکه الله تعالی کولای شي مړ بدن ته دویم ځلې روح وروبښي او په حرکت يې راولي.
دریم شی چې مبارک آیتونه ورته اشاره کوي دا دی چې د مومنانو لپاره هیڅکله له الله سره شریک راوړل د زغملو وړنه دی او واقعي مسلمان نشي کولای د مشرکانو سره هم نظره او هم عقیده واوسي، شرک کاملا باطل دی او په قرآني تعبیر سره (شطط) دروغ، ظلم او له حق او حقیقت څخه لرې ته ویل کیږي.

په قرآن کریم کې څو نور نمونه ځوانان

ابراهیم خلیل الله عليه السلام

حضرت ابراهیم عليه السلام د الله پیغمبر ؤ چې د الله په لارکې د سترو ځان ښندنو په خاطر د خلیل الله یعنې د الله د ځانګړي دوست لقب ورکړل شو، هغه د ځوانی په منګ کې په بشپړې میړانې سره داسې کارو ته وکړل، چې د نمونه(مثالي)ځوانانو په ډله کې شمیرل کیږي. د اتلولی له کارونو څخه يې یو دا ؤ چې په کوڅه او بازار کې به د ظالم نمرود له ویرې پرته ګرځیده او بتان چې د نمرود او نمرودیانو معبودان وو هغه يې باطل او بې بنسټه بلل. او په دې يې هم بسنه ونکړه او کله چې يې مناسبه موقع ومونده، تبریې راواخست او د باطل پرستو یو یو بت يې مات او له منځه یوړ. هرکله چې د بتانو عبادت کوونکي د ظالم باچا په ملتیا راوګرځیدل له داسې عجیبه کار سره مخامخ شول چې هیڅکله يې په ذهن کې هم نه ؤ انځور شوی. کله یې چې د دې کار له کوونکي څخه پلټنه وکړه یوې ډلې وویل: ﴿سَمِعْنَا فَتًى يَذْكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُ إِبْرَاهِيمُ﴾ [الانبیاء :۶۰] یعنی له یوه ځوان څخه چې ابراهیم نومیږي اوریدلي مو دي چې د دې بوتانو بدې یادوي نو دا لوی جرم او ګناه له ده څخه پرته بل چا نه ده کړې. د ابرهیم خلیل اود نمرود د اور بلیدنه مشهوره ده.
موخه دا ده څو وپوهیږو چې پاک قرآن هغه د نمونه ځوان په توګه یادوي ځکه چې هغه د باطل په ماتولو او ځپولو کې د ځوانانو لارښود او مقتدا دی.

اسماعیل ذبیح عليه السلام

دا د ابراهیم خلیل زوی دی چې وروسته هغه هم پیغمبر شو، خو مخکې له پیغمبرۍ څخه يې د تنکۍ ځوانی په منګ کې داسې لویه سرښندنه د الله حضورته وړاندې کړې ده چې د ذبیح

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله (د الله لپاره حلال شوي) لقب ورکړی شوی دی دا پيښبه داسې وه چې پلار يې په خوب کې وليدل چې يوازنی ګران زوی د قربانولو ځای ته وړي اود الله لپاره يې حلالوي. څرنګه چې د پيغمبر خوب حق دی، هغه بايد دا خوب عملي کړی وای، خو انديښنه دا وه چې آيا دا تنکی ځوان سربښندنې ته تياريږي او يا د زور له مخې دې کار ته لاس واچوي، نو ځکه يې لومړی د ده سره د مشورې لپاره مسئله شريکه کړه. ابراهيم عليه السلام له داسې ځواب سره مخ شو چې د دې ځوان تر ټولو د لوړ ايماني قوت ښکارندوی ؤ. قرآنکريم له دې پيښې څخه داسې يادونه کوي ﴿فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَا بُنَيَّ إِنِّي أَرَى فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُكَ فَانْظُرْ مَاذَا تَرَى قَالَ يَاأَبَتِ افْعَلْ مَا تُؤْمَرُ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ﴾ [الصفات: ۱۰۲]. **ژباړه :** کله چې هغه(اسماعيل عليه السلام) د هلوځلو(مرستې کولو) مرحلې ته ورسيده نو ابراهيم عليه السلام ورته وويل:زوی جانه، زه په خوب کې ګورم چې تا حلالوم، ته ووايه چې ستا نظر څه دی؟ زوی يې وويل : پلار جانه، څه چې درته حکم کيږي هغه وکړه. ان شاء الله ما به صابر ومومې.

همغه وه چې دا پاک فطرته ځوان تر هغه شيبې پورې چې چاړه يې پرمرۍ راښکل کېده د غره په څير مستحکم ولاړ و او نوره کيسه يې مشهوره ده. دلته موخه دا ده ترڅو ويوهيږو چې اسماعيل ذبيح الله د قرآني نمونه ځوانانو څخه هغه ځوان دی چې په صبر، زغم اود الله په عبادت او فرمان منلو کې د ټولو مقتدا او لارښود دی.

يوسف عليه السلام

يوسف عليه السلام د يعقوب عليه السلام زوی اود اسحق عليه السلام لمسی اود ابراهيم عليه السلام کړوسی دی چې د پيغمبرۍ نعمت په مسلسله توګه د دې کورنۍ په برخه شوی دی. د حضرت يوسف د ځوانی د وخت کيسه چې الله تعالی ورته بې اندازې حسن او ښايست ورکړی ؤ په هغه اندازه زړه راښکونکې او له عبرته ډکه ده چې په قرآنکريم کې په احسن القصص يعنې بهترينه کيسه ياده شويده . د دې کيسې د تفصيل ځای دغه لنډ لوست نه دی يوازې بايد دومره ويوهيږو چې هغه د ځوانانو لپاره ډيره غوره بيلګه ده چې غوښتل يې خپل ځان د اخلاقي مفاسدو له لومو څخه وژغوري. هغه د خپلې ځوانی په ډيرو ښايسته ورځو کې ؤ او په ډير غوره ناز او نعمت کې يې ژوند کاوه او د هغه زمانې تر ټولو ښې او لوړې طبقې ښځې ورڅخه وغوښتل چې د زړه مرام يې پوره کړي، خو هغه د بند تنګه او تياره ګوښه په هغه ټولو نعمتونو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوندونو غوره کړه او ويې فرمايل: ﴿مَعَاذَ اللَّهِ إِنَّهُ رَبِّي أَحْسَنَ مَثْوَايَ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ﴾ [يوسف: ۲۳] **ژباړه:** په الله له دې بدی نه پنا غواړم او بر سېره پر دې زما رب زه ډېر ښه ساتلی يم او ظالمان هېڅکله خلاصېدلی نشي.

که اوسني ځوانان په دې نيکه نمونه پسې اقتداء وکړي پرته له شکه الله تعالی به يې د دنيا او آخرت پايله داسې نيکه کړي او هغو ته به داسې عزت ورپه برخه کړي لکه څرنګه چې يې يوسف عليه السلام ته ورښلی ؤ.

فعاليت

زده کوونکې دې په دوه ډلو ووېشل شي او په خپلو کې دې د هغو حکمتونو او عبرتونو په هکله بحث او څېړنه وکړي کوم چې د اصحاب کهف له کيسې څخه څرګندېږي.

د لوست ګټې او لارښوونې

په پورتنيو آيتونو کې ځينې ګټې او لارښوونې شته چې عبارت دي له:

- ❖ د کهف د کيسې په نازليدو سره د حضرت محمدﷺ د رسالت اثبات.
- ❖ د حق خبرې د څرګندولو غوره والی که څه هم په هغه کې د وژلو يا د وهلو او ټکولو او بندي کولو ويره وی.
- ❖ د توحيد د عقيدې او د سپيڅلي کلمې(لااله الاالله) د بيانولو ارزښت، لکه څرنګه چې د اصحاب کهف ځوانانو وويله.
- ❖ له الله پرته د نورو مخلوقاتو د عبادت او لمانځنې بطلان او پر هغه د عقلي او نقلي دليل نشتوالی.
- ❖ د دين او عقيدې د ساتنې په خاطر د الله په لار کې د هجرت د فرضيت او ارزښت ثبوت.
- ❖ د ځوانی اود هغه د منګ ارزښت، ځکه انسان په دې دوران کې لوی لوی کارونه په آسانی سره تر سره کولای شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

❖ د الله په غیبي مرستې سره د رښتینو مؤمنانو د برلاسۍ ثبوت، لکه څرنګه چې یې د اصحاب کهف ځوانانو ته په هدایت کې زیادت وکړ او د دوی زړونه یې ټینګ او ثابت کړل.

پوښتنې

۱- لاندې کلمې وژباړئ:

{نَبَأَهُم} ، {بِالْحَقِّ }،{ فِتْيَةٌ }، {وَرَبَطْنَا} ،{شَطَطًا}.

۱- د کهف په مبارك سورت کې څو کیسوته اشاره شوې ده؟

۲- د اصحاب کهف په کیسې پورې د اړوندو آیتونو د نازلیدو سبب څه ؤ؟

۳- د ربط قلوب لفظی معنا او مراد په ذکر شوي آیت کې بیان کړئ؟

۴- د اصحاب کهف کیسه په لنډه توګه بیان کړئ؟

۵- د اصحاب کهف د ویده کیدو موده څو کاله وه؟

۶- د دې لوست د آیتونو له ګټو او لار ښوونو څخه څلور ګټې بیان کړئ؟

کورنۍ دنده

زده کوونکي دې په قرآن کریم کې د نمونه ځوانانو د سیرت نه په استفادې سره د (دځان، کورنۍ او ټولنې په اصلاح کې د ځوانانو ونډه)ترسرلیك لاندې یوه مقاله ولیکي، چې له شلو کرښو څخه کمه نه وي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library